

Gamla dikter

(1983-2007)

Christian Lanciai

Copyright © Christian Lanciai 2007

Hennes gröna ögon

Hennes gröna ögon är som en doftande skogssjö
så fridfull och varm i sin frid och mystik
där hon vilar i fulländad frihet och renhet
fjärran från allt vad som icke kan älskas,
ty skönheten älskar och ler blott och är därför skön
och hon kan endast älska i frihet och frid.
Och det är betydelsen av hennes sjögröna ögon:
hon kan endast älska, och allt vad hon älskar
blir hennes jungfruliga avbild:
en skogsjö i fjärran långt bortom all tid och allt rum
i sin avskildhet helig, i människornas allt grovt förfulande
lyckligen bristande kännedom om henne salig
och lycklig om ej saliggörande
och i sin moderlighet den fulländade vilan och friden,
all universell harmonis djupa innersta hjärtpunkt
och kärlekens innersta väsen.

Att vara kär

Kan man bli galen av kärlek? Det är alltför lätt.
Några sömnlösa nätter förutan den älskade, och man är såld.
Ej ett djur i en snara i gropan är så illa ute och hjälplöst
som den som är kär men ej äger sin älskade.
Vrid dig i sängen och sucka, din narr, ty du får henne aldrig.
Ty du är så dum att du älskar det stycket för mycket.
Ej finns värre uslare självplågare än den ensamme älskaren
som icke vågar att älska sin älskade,
som icke vågar att skrika sitt vanvett,
som icke vågar att medge sin mänskliga svaghet
och sitt privilegium som människa
att vara kär.

De gråa håren

För var gång du ser henne
levande eller i sinnet
skall du bli ett grått hårstrå rikare,
ty det är kärlekens lön.

Ingen älskar så vettlöst och blint
som den gamle med snövita hjässan och flinten,
men den som är ung,
som ej ännu på ett enda ställe har vitnat i håret,
har ännu så länge blott älskat sig själv.
Blott med smärtan och lidandet,
smäleken och den förblindades vanvett
så kommer den verkliga kärleken
som ej är av denna världen,
som är vit som aska och snö
och som luttrar bort färgen från håren.

Min blyghet

Min blyghets munkavle och tvångströja
är mer effektiv än en dåres:
förnuftet, blyghetens tyrann,
släpper ej något ord över bron
som kan aldrig så litet förråda en känsla.
Vad skall man då göra med känslorna
som ändå är där och skriker i blyghetens fängelse,
fjättrade bakom förnuftets sju pansrade portar och lås?
Hur förnuftet än ställer och styr
är dess världsmakts perfektaste absolutism
aldrig maktlösare
än mot mänskliga känslornas eviga sanning.

Ensamheten

Var finns den kvinna som ej är en hora?
Var finns den jungfru som inte är skändad?
Var finns väl den dygd som består och som är konsekvent?
Var finns den renhet som ej självmant uppsöker smutsen?
Var finns den moral som ej gör sig till dubbelmoral,
och den enkla moral som ej gör sig förhatlig, föraktad och korsfäst,
fördömd och förnekad av alla?
Var finns väl den kärlek som tänker på annat än sin egen fördel,
den kärlek som ej är beräknande, den som ej älskar sig själv blott?
Var finns idealet som inte förintas och krossas av världen och makten
och realitetens etablissemang?
Var finns anden som icke blott strävar materialistiskt?
Var finns religionen som ej blott är uttryck för egoism och fanatism?
Var finns godheten, den goda viljan, som ej kommer blott ont åstad?
Var finns skönheten som icke fläckas av omvärldens fulhet och dränkes i den?
Var finns Gud, som sägs vara den ende som skapar, upprätthåller och håller ordning
på allt?
Det finns ett svar allenast på samtliga dessa betänkliga frågor,
och det svaret är: endast i ensamheten.

Bordellmamman

En ful gammal käring i nattrock med svängande höfter
går sålunda klädd även utomhus i bara tofflor
till allmänt beskådande,
svär som en karl, är vulgär som en hallick,
behandlar var man som ett nöt,
respekterar blott oskulder,
röker såsom en vulkan,
dricker kaffe i ett, när hon ej dricker vin, cognac, whisky, likör eller sprit,
tål precis vad som helst,
har en mage av stål som knappt alls reagerar
hur än hon försöker förbränna och uppfräta den.
Men den käringen läser.
Hon är bildad som ingen annan.
Ett bibliotek utan like, en språkfärdighet utan gräns,
fransk och tysk, spansk och engelsk
är hennes lätt flytande konversation,
och hon läser den svåraste litteratur på fem språk.
Hennes älsklingar är Boris Pasternak och Stefan Zweig.
Vilken intelligens! Vilken glansfull begåvning!
Och detta begravt bakom denna vulgära fasad
av sju lager av smink, en ridå av narkotikarök,
ett beständigt pågående rus av vin, sprit, cognac, whisky,
likör, armagnac och därtill hembränt självdestillerat
och drösar av krypande ömkliga män.
Kära kloka briljanta begåvade musa,
vem gjorde dig sådan?
Och varför fick jag icke träffa dig
innan din själ blev begravd
under högar av kärleksaffärers bedrövliga bittra
besvikelser, minnen och lik?

Hjältinnan

Hon är gift med en alkoholist,
som hon slavar för, sliter ihjäl sig för,
föder och göder och mättar med kärlek.
Han är såsom drinkare professionell:
dricker mycket och jämt, har jämt simmiga ögon,
var duktig en gång då han såg bättre dagar
men utför nu aldrig mer någonting nyttigt.
Han ligger blott henne till last
när han ej ligger andra till last,
och när hon ej är tillstädes ligger han även med andra och gärna.
Han är oberäknelig, kan när som helst attackera en främling,
ser ofta bakom sig tolv blå elefanter
och vågar ej någonsin vara allena.
Han har fyra barn från just så många krossade äktenskap.
Hon har blott ett från blott ett krossat äktenskap.
När han ibland blir för svår skjuter hon sig i armen
ibland flera gånger om dagen.

Ibland står hon helt enkelt inte mer ut.
Och hon är epileptiker.
Men vilken gudabenådad hjältinna!
Hon ger aldrig upp, aldrig släpper hon goda humöret,
blott livsglädje och varm generositet sprider hon jämt till alla,
och vacker är hon i sitt dagliga lidande som ingen annan.
Men det är en ansträngd ansträngande skönhet,
en hårdhetens skönhet,
det spänt sammanbitna okuvliga lidandets skönhet,
ett moderligt mods allt ont ursinnigt trotsande skönhet,
en skönhet som är mera maskulin i sin uppskruvade hårdhet,
en skönhet som i allt förnuft sammanbitet hårt trotsande hjältemod
dock endast kan vara kvinnlig som ingenting annat.

Baksmällan

Man vet att det inte är hälsosamt, men man dricker ändå.
Man vet att man bara förnedrar sig, men man dricker ändå.
Man vet att man bara gör sig mer vulgär, rå och billig, men man dricker ändå.
Man vet att ens sällskap blir sämre i takt med en själv, men man dricker ändå.
Man vet att man bara mår skit-taskigt efteråt, att dagen efter förstörs,
att man bara fördärvar och odugliggör sig, men man dricker ändå.
Man vet att man förbränner sin hjärna, men man dricker ändå.
Man är en helnykterist, man är en antidrogpropagerare, man är en renlevnadsman,
man är helig och kysk, men man dricker ändå.
Alltför klart smakar spriten blott pyton och piss, men man dricker ändå.
Man fördärvar sin mage, man fiser blott vätskor,
man lider de mest utsägliga kval, men man dricker ändå.
När man pissar så svider det gröna och röda urinet i kukens kanal,
men man dricker ändå.
Andra lider för en, men man dricker ändå.
Man är helt oförbätterlig, men ändå dricker man, fastän man vet det är fel,
och man nyktrar till blott för att dricka igen.
Varför dricker man då? Endast emedan man är en människa.

Det grälände fruntimret

Hon grälar så gnistorna flyger.
Hon sargar min själ med de vassaste pilar i överflöd
som Roms soldater med fyrtio pilar sköt ned Sankt Sebastian.
Hon slår mig med hela sitt väsen med hela dess våld.
Hon förintar min själ och slår huvudet av mig,
hon utsticker ögonen på mig så att jag ej mera kan se henne,
och mina öron bedövar hon med sin mest utomordentliga svada.
Det är knappast någonting kvar av mig när jag med vacklande steg retirerar
för att icke se henne mer,
men ändå är jag oskadd och ler,
ty hon grälade på mig - det vet jag - allenast av kärlek.

Modern

Hon är icke vacker men älskar.
Hon har föga vett och förnuft men är synsk och har intuition
mer än någon av männen som utnyttjat henne.
Hon är överkänslig och tål icke se blod på TV
men umgås med döende, döda, perversa och galna
mer djärvt än en man skulle göra.
Ett hjärta av guld, en generositet utan like,
en gränslös självupppoffring för allting mänskligt,
ett reservationslöst deltagande och totalt engagemang i var lidande människa
är resultatet av hennes personliga lidanden,
tragiska uppfostran utan en fader
och hennes besvikelser på livets hårdhet.
För oss, sina vänner, har hon byggt sitt hem,
världens tryggaste vrå, ett sannfärdigt chateau,
isolerat men centrum för all mänsklig värme,
avlägset men nära för alla som har ett varmt hjärta,
ett anspråkslöst torp uti skogen
mer mättat av andliga skatter än konungens slott.
Där bor det varma innerliga modershjärtat
och öppnar sin famn för var främling i världen och samhället
som i dess hårdhet far illa.
Vad är mera mänskligt och tillgivet än modershjärtat?
Blott den som besvarar och gengäldar värmen och ömheten,
moderlighetens allt negativt destruktivt upplösande universella helighet.

Barnen

Alla är vi barn i Vår Herres hage.
Den vuxnaste och mest allvarliga är aldrig mer än ett barn,
den mest årstyngda ärbara nittioåring och klanpatriark
är ett barn liksom varje politiker, biskop och rektor och statstjänsteman.
Man är aldrig mer än blott ett barn innerst inne;
allt allvar och bjäfs, alla titlar, diplom och meriter
är bara tom ytlighet, masker, förställning och taskspeleri.
Hela livet är barnsligt och blir ständigt barnsligare
ju mer man tror att man växer upp och blir vuxen och mogen.
Och därför är gamlingen och lilla barnet de starkaste mänskorna,
ty endast de vågar vara naturligt och öppet och trovärdigt barnsliga:
dem endast är det förunnat.
De vuxna så kallade mogna, som skaffat sig ansvar och ställning,
och som är så dumma att de börjat ta själva livet på allvar
får aldrig förlora sitt ansikte, mognadens löjliga mask,
ty de inbillar sig att de är något, och därför är de så löjliga.
Ingen är därför mer mänsklig, naturlig och äkta än den
som allt genom sitt liv vågar öppet bevisa
att han aldrig är något mer än ett barn.

Avskedet

Må varje avsked bli en början till en salig fortsättning.
Må varje saknadstanke resultera i en underbarare förening.
Må var tår vid skiljevägen blott betyda skratt och glädje
vid den korsväg där var ensam väg på nytt må löpa samman
med de tragiskt en gång lämnade.
Må vart minne vara blott en pant för framtiden,
en ljuv försäkring om den oundvikliga återföreningen.
Må sorgen leda blott till glädje,
saknaden allenast till än intensivare förbund,
förlusten blott till vinst och minnet blott till vänskapens fördjupande.
Ty ej finns kärlek som för evigt varar
om den icke är baserad på osårbar vänskaps fasta grund,
på ömsesidig och total respekt för andrens individualitet,
på fullständigt förtroende och öppenhet med sanningen,
på förbehållens absolutaste bankrutt.
Den kärlek som på sådan grund tillfälligt bjuder ömt farväl
är dömd att ständigt upprepat återförenas
och att vara i oändlighet – och längre.

Gott umgänge

Gott umgänge är utan tvekan det bästa
som livet kan erbjuda.
Att sitta uppe med vänner och prata till midnatt
och längre, till gryningen, utan att lida av trötthet,
att finna sig själv i en annan,
att finna i en annan människa rikare världar
och erfarenheter än ens alltför välkända egna,
att kunna av andra få inhämta råd
och förnuftiga sakliga tankar om ens eget tillstånd
som man aldrig själv kan få vettig distans till,
att glömma sig själv i fromt sällskap med andra
är att återfå tron på livet och lyckan,
på sin egen framtid och möjlighet
och på sin kärlek, sin hustru, sin chans uti livet
att undfå det högsta som livet kan erbjuda.

Manslukerskan

Fullständigt hämningslös i relationerna
bor hon tillsammans med en eller två eller tre män samtidigt,
vill gifta sig med den som är tolv år yngre,
vill ha barn med den som har barn och är gift redan
och vill bo samman med man nummer tre,
en platonisk försynt kavaljer som är oskuld.
Hon struntar i vilka väsentliga äktenskap hon saboterar,
hon struntar i vilket barn hon så gör faderlöst
och vilken oskyldig hustru hon dömer till änka.
Hon tänker blott på sina nycker, och ingen är hon mera blind för

än den enda som alltid verkligen älskat och hållit av henne mer troget än vad som är möjligt för henne att tänka sig. Blind är hon och döv för allt utom sina personliga känslor, som är så extrema och irrationella att hon av sin mor en gång hotades instängas på hospitalet. Likväl är hon vacker och rar, god och glad, spirituellt och gemytlig, och för att hon i all sin svaghet är mänsklig förlåter man henne vart blödande hjärta, vart nykrossat äktenskap och varje utblottad älskare. Och egendomligt nog förlåts hon mest och helst av sina offer.

Kärlekens ansvar och frihet

Kärlek är ansvar, men ej finns det kärlek var det ej finns frihet. Det första är friheten. Den giver kärleken. Kärleken kan ej bestå om dess grund ej är friheten. Ansvaret kommer av kärleken och är den fullmogna frukten, och så länge ansvarets bördor beredvilligt bäres på axlarna är den uppbyggliga kärleken ytterst solid och försäkrad mot allt ont. Och dessa tre hörnstenar bildar den fullmogna kärlekens lyckotriangel: att giva varandra den yttersta friheten och ändå lita fullt fast på varandra, och ta för varandra det yttersta ansvaret och dela samtliga bördor. Om dessa två pelare håller är kärleken oomkullrunkelig.

Korsfästelsen

Värk, o mitt hjärta,
ja, pressa ihjäl dig av smärta
och njut av ditt lidande,
ty ingen plåga är ljuvare
än all den plåga som kommer av hjärtat.
Frukta ej smärtan och lidandet;
de är det främsta av tecken på hälsa,
på andens gudomliga hälsa,
som trotsar vart lidande fysiska öde och plåga i världen;
ty smärtan som kommer av hjärtat
är sanningens ögonblicks höjdpunkt i livet.
Så frukta ej plågan och smärtan och lidandet
utan bekanta dig med dem i stället
och trotsa dem, uppsök dem, frossa i dem,
ty allenast så länge du känner dem
är du en levande människa.

Vänskap

Man umgås och älskar att umgås,
man skämtar och skrattar och äter och dricker tillsammans,
man njuter av livet och älskar att vara tillsammans
med de kultiverade vännerna, de bästa vänner man har,
men ändå är det icke alls vänskap det så långt är frågan om.

Nej, först när vägarna skiljs och när ödet förtär relationerna praktiskt och vänskapen hotas av avstånd och brist på kontakt, då begynner den verkliga vänskapen, som just är till för att trotsa allt sådant, all tid och allt rum, varje praktisk omständighet och varje längtan och saknad; när vänskapen lever på minnen blott och på de blott konstruktiva och älskliga tankarna om dem man trivdes med och den består, - då är vänskapen äntligt ett faktum.

Hennes bröllop

Hon gifte sig efter två år med sin fästman.
De kände varandra två år, och han älskade henne.
För henne betalade han hela hennes ohyggliga studieskuld på nästan trettiotusen riksdaler och friade till henne. Hon sade ja.
Första kvällen som de voro gifta gick hon hem till en annan karl och sov över hos honom.
Hon var hela följande dagen med honom och såg ej sin man.
Efter en veckas äktenskap tyckte de de borde skiljas och kom överens om omedelbar skilsmässa.
Prästen som vigde dem skällde ut henne, men hon bara skrattade.
Hela historien var för henne bara ett jippo, ett skämt, en tablå.
Och så avslutades hennes äktenskap, som var det tredje.
Hon har fått det rådet att, om hon vill undvika vidare skilsmässor, ej på nytt gifta sig med sina män.

Den öppna dörren

Deras dörr är alltid öppen.
Stängd är varje grannes dörr i hela deras kvarter, men just deras dörr står alltid öppen, ljuvt spridande ljus ifrån hemmet där inne vid gården, välkomnande alla, inbjudande, vänlig och hjärtegod.
De är ett ovanligt par. Båda har varit gifta förut, och de har inga egna barn, men från förflutna avslutade äktenskap har de totalt fyra stycken, och alla är de lika goda, begåvade och intressanta, ty det finns ej bättre föräldrar.
De vårdar sig om sina barn och gör allt för dem.
Modern hör till detta släkte som enbart för barnets skull, stående ensam i livet och helt övergiven av mannen, dock uppoffrar allt för att sköta om barnet och uppfostra honom, bli dess bästa vän och hans tryggaste sällskap, och som lever långt under reglerna för existensminimum och därför låter sig trakasseras av myndighetsgråsuggor, självsvaldiga skönstaxerare och regelbundet besökande utmätningsfogdar, som vägrar att tro att hon lever på så litet som hon förfäktar men ej kan bevisa hon gör, och som därför allenast bestraffar och utmäter henne i okunnighet om vad det är de gör.

Men allt utstår hon för sitt välsignade barn,
som skall bli lika gott som hon själv.
Först efter ett antal misslyckade äktenskap lär hon sig vem är den rätta
och är då av erfarenheten den bästa och visaste moder och maka
åt mannen som har lika luttrande smärtostig bakom sig
och därför rätt kan ta henne och barnen om hand.
Och därför så är deras dörr alltid öppen:
de utgör en god idealisk familj, deras äktenskap är idealiskt och lyckligt,
och därför så har de en öppen famn för hela världen,
en famn som är varm och ett hem utan reservationer.

Zodiakens barn

1. Väduren

Väduren stångar sig fram genom livet.
Han stångar sig blodig ibland
men drar fram genom buskar och törnsnår
och når alltid fram. Inget kan stoppa honom.
Men klok blir han aldrig.
När han stångat färdigt
och ej längre motas av hinder och fiender
fortsätter han dock att stängas
mot vänner och spöken, mot luften och vattnet
och trotsar i trotsiga modet,
fast han gäller som idiot, som en narr,
som en hopplöst dum imbecill träskalle,
självaste döden och förgängligheten
och vinner i envishet evighet.

2. Oxen (egentligen Tjuren)

Oxen går stilla och betar.
Hans hjärta är varmt.
Hans liv är harmoni och idyll,
han är trygghet och frid,
och han vill bara väl.
Ingen vill så väl hela vår mänsklighet som trygga oxen,
där han i naturen helst stilla blott njuter
i vår Herres hage.
Men stinger ett bi honom,
retar man honom med något rött skynke,
då rasar han vilt och går bärsärkargång,
då är han oregerligast av alla djur,
då är han en tyfon som omöjligt kan stillas.
Han rasar omkring som en gräslig orkan,
vräker städer i havet och stångar ihjäl både skyldig och oskyldig,

blind för allt vett och för allt mänskligt tänkande.
Då är det enda att göra att söka sig skydd
och blott hoppas att stormen snart skall rasa ut,
så man åter får njuta av den frid och skönhet,
den medmänsklighet och det paradiset
som endast oxen kan skapa.

3. Tvillingarna

Vem flyger och far allra ivrigast?
Vem är mest lekfull och uppfinningsrik i sin lek,
vem uppfinnar mest spel och är trevligast i alla sällskap?
Vem kan stimulera så spirituellt varje mänska
och göra av livet en mer underbar underhållning?
Vem är komedianten i livet, den främste av lustspelsförfattare,
han som stjal var föreställning och gör tragedin till komik?
Vem är han som jämt driver med alla,
den kvickaste med alla flinka repliker,
den mest underfundiga, som aldrig någon kan fånga,
den ständige andlige flygaren?
Han är det som alltid spelar en roll,
men det är aldrig samma roll.
Han spelar jämt många roller på en gång
och kommer i gräl med buktalaren inom sig själv.
Han är kluven, en sann dualist, schizofren och på gränsen till vanvett,
men vad vore man utan honom?
Man hade jämt tråkigt, man skrattade aldrig,
man saknade livets behag och dess skönhet,
man var alltid ensam,
ty hans sällskap är bättre än alla andra,
ty ingen kan så höja andarna,
ingen kan vara så charmfull som han.

4. Kräftan (egentligen Krabban)

Vem är det som rör sig i sidled med ögon på skaft
ständigt rullande, misstänksamt blickande,
vakande åt alla håll? Aldrig rör hon sig framåt.
Hon backar, hon springer åt sidan med slående vighet,
och kommer man henne för nära så klipper hon till så man skriker.
Hon har en familj att försvara och ett universum av känsloliv
som knappast är av den här världen.
Ömtåligast ibland alla så har hon det hårdaste skalet,
den allra mest intuitiva av alla är hon den mest avskräckande
genom utseende, klor, försvarsberedskap och hård yta.
Hon känner var mänska i själen och litar ej på någon människa därför.
Hon är endast misstänksam för att hon vet,
hennes skarpa antenner är vaksammare
för var dallring i människors tankar och känsloliv
än någon uppfunnen radar kan någonsin bli.
Hennes ögon är osynliga, men de ser desto mer.

De ser allt som är osynligt.
Så hys ej hopp om att kunna bedra henne.
Vattendjur lurar man ej, ty de lurar i vatten
och dränker och nyper och bortkollrar en om man vågar försöket.
I vattnet så slocknar all eld, all luft kvävs,
och all fast mark försvinner.
Men det var i vattnet som livet begynte,
allt levandes urmoder är icke jorden men vattnet,
som omgärdar jorden, som ger jorden fruktbarhet,
som översvämmar och dränker var stad vid behov.
Alltings upphov är det obegränsade eviga havet,
som intet kan kuva, som ger liv åt allt;
och de varelser som lever däri,
som när som helst kan sätta det i besinningslös storm
och ge upphov åt nyttiga vårsyndaflooder
är visare än något rovdjur på land,
ty de är oantastliga,
lever på djupet i mörkret
och kan aldrig drunkna, ej storkna, ej kikna,
ty de är behärskade, och de behärskar
allt liv i vår värld,
och dess urmoder är livets första försvarare,
den oansenliga kräftan.

5. Lejonet

Vem tronar så grant i den högsta av salar,
vem är så förnäm och så stolt att han strålar,
vem är alltid konung bland djuren?
Jo, ingen bestrider herr Lejon den platsen.
Han är ju den mest imposanta, den mest dominerande,
den mest förmätne, den mest pretentiöse och fåfänge,
den enda som gör sig till i så hög grad
att ingen kan tävla med honom.
Han ensam vill vara den bäste, han ensam vill härska,
han ensam är nitisk nog att slå på trumma för sig,
ingen vill så väl synas som han,
alltid skall han stå mitt uppå scenen
och dramatisera var huvudroll utan att någonsin tröttna.
Vad vore vår djurpark förutan vårt lejon?
En scen utan ljus, en teater och pjäs utan huvudroll
och ett planetsystem utan en sol.
Ty han är ljusets källa.
Han strålar av värme och godhet och välvilja,
duglighet, kraft och gudomlighet.
Låt honom härska. Giv honom all makt.
Aldrig skall han den missbruka.
Tvärtom är han endast den som kan bruka den rätt,
ty han vet vad som rätt är
och är angelägen att driva igenom all rätt i praktiken.
Han är nog den enda som orkar bemöda sig.
Låt honom stråla och skina,

låt konungen härska allena,
på det att vårt skådespel måtte bli furstligt och gott,
ha en huvudroll och aldrig bli slentrianmässigt,
på det att livet ej må bli för tråkigt.
Låt fåfängan härska i prakt
eftersom den så ivrigt bemödar sig om det.
Vi kan alltid ironisera och skratta i mjugg över honom
när han inte ser det.
Ty han ser allenast sig själv och vet inget om dem
som bedriver ett sådant spel bakom kulisserna som ej tål ljuset.
Han ser endast ljuset och njuter därav.
Må vi njuta av honom så länge han lyser.

6. Jungfrun

Vem är hon, den charmfulla skönheten,
som ingen själ kan begripa sig på?
Hon betar ju sig ej som en människa.
Hon är ju i motsats till alla andra
förnuftig och god, effektiv och högst redlig.
Hon till och med lever i enlighet med vad hon lär
efter det sunda vettets principer.
Allt vad hon gör är det blott ordning och reda med.
Aldrig att man får ge henne den ringaste hjälp,
ty hon reder sig själv.
Hon står högt bortom vimlets vulgära lättsinniga yra.
Man får ej ens röra vid henne. Ty hon är en oskuld.
Ej låter hon sig bliva älskad.
Om man endast rör henne spritter hon till i panik,
lika känslig och ömtålig som själva kräftan.
Ty hon är ett dallrande nervknippe,
lever på rakknivens spets
och gör sig mera oro, bekymmer och sorger än någon av de andra djuren.
Och därför så trivs hon så väl med skorpionen:
de två plågar livet av folk med sitt pathos,
sitt självplågeri, sin olidliga intensitet
och sin oroliga självupptagenhet.
Akta er, alla, för jungfrur och för skorpioner!
De lever ej i denna världen och är ej för oss.
Vi kan aldrig förstå dem.
Låt dem leka sina märkvärdiga för raffinerade lekar tillsammans,
han med hennes oskuld, hon med hans försåtliga gadd,
men de ensamma skall aldrig skada varandra,
fastän de försöker.
Så lev med din ständiga ångest det sundaste tänkbara liv
med diet, med effektivitet och med kunskap och visdom,
och låt ingen kränka din oskuld förrän du är villig att ge den
som man giver skatt av sin inkomst,
ty oskulden är din mest heliga gåva
som ingen, så länge du har den, kan tävla med dig om.
Den gör dig till ett ideal, dygdemönster,
till det enda helgon som finns bland zodiakens barn.

7. Vågen

Hon lever i jämvikt. Hon är blott behag.
Hon är livet när det är som ljuvast.
När hösten klart ljuder sin vackraste färgsymfoni,
då är året som ljuvast och vackrast,
då önskar man allt kunde stanna och ständigt förbli som det är:
det är Vågens välsignade tid.
Det är fruktskördens tid, då man får all sin lön
för all möda man hittills lagt ner.
Det är vinningens tid, resultatets och mättnadens.
Då har man allt. Då är skönast att sätta sig lugnt och bekvämt
och att dra sig tillbaka och njuta och ljuvt kontempera
allt livets gudomliga skönhet
och njuta av klassisk musik.
Det är jämviktens tid, då all rättvisa är etablerad,
då filosofin skördar lagrar,
då man har sitt allt på det torra
och blott önskar att få behålla det.
Vila och njut, ljuva Våg.
Alltför kort är din tid.
Den är faktiskt den kortaste på hela året.
Den är blott ett ögonblick, men just det ögonblick
vilket man ber att för alltid förbliva, för det är så skönt;
men det är strax förbi, alltför snabbt har all höstprakten vissnat,
och dödens skorpion står för dörren och väntar runt hörnet
med sitt allt förlamande gift.

8. Skorpionen

Han hänger sig, i ordets båda betydelser.
Han hänger sig åt allt han älskar och skonar därvid ej sig själv.
Han är självmördaren, han är alkoholisten,
han är den vanvettige konstnären, den religiöse fanatikern,
ledaren som leder alla i döden,
den självdestruktive samhällsomstörtaren,
han är det yttersta, ytterlighetsmänskan,
djuret som självt är en storm, en vulkan, själva döden,
det mest primitiva, ursprungliga, mäktiga, farliga av alla djur.
Han är självsvåldet personifierat.
Han njuter själv oerhört av att få vara det
men ställer till med ett helvete för all sin omgivning.
Såsom en mördare ler han blott åt sina brott.
Han är omänsklig och övermänsklig med sin genomborrande blick,
sin totala behärskning och döljer den hemskaste avgrund,
sin skrämmande tystnad, som gör att man måste starkt misstänka lömskhet,
sin perfektionism, osårbarhet och sin överlägsenhet.
Är han då Gud eller Satan? Man misstänker båda.
Men man måste kapitulera för honom.
Han är hal och oövervinnelig, kan ej besegras; han kan endast vinna.

Så frukta skorpionen och sky honom, eller bli själv såsom han.
Du har ingenting annat att välja emellan.
Men blir du som han kan du aldrig bli ren från ditt gift,
hur du än stinger andra för att bli befriad.
Du är då ett primitivt giftdjur så länge du lever
och kan endast hedra dig
genom att stinga dig själv.

9. Skytten

Sikta högt, djärve springare!
Strunta i världen, dess fåfänga, lyx och fördärv,
och spräng bort i galopp upp för berget i stället och sikta mot stjärnorna!
Där har du sanningen och livets mening, det enda av vikt här i världen!
Sjung högt i naturen Guds lov, och bry dig icke om vad de dödliga säger.
De vet ingenting, ty de tillhör den fåfänga världen,
dess trivialitet och dess mördande vardag
med endast bekymmer och sorger, elände och tallösa lidanden för ingenting.
Det är bättre då att ignorera den timliga fåfängan,
spänna sin båge till bristningens gräns
och ta sikte på det ideal som ej ryms i den dödliga världen.
Det spelar ej roll om man träffar; det viktiga är att man siktar och skjuter.
Man ser aldrig var det högt siktade skottet tar vägen,
men någon gång väntar belöningen för att man vågade sikta på det oerhörda.
Sjung högt, och gör väsen av dig, stolte och outtröttlige ryttare,
ty hela världen skall veta att den inget är emot dig.

10. Stenbocken

Skytten går bärsärkargång i naturen,
klampar fram som en buse och gör mycket oväsen av sig,
som oxen på flykt i panik i porslinsboden.
Snubblar och skadar sig gör han också i sin tanklöshet.
Smidigare är då jag, fastän mindre,
som hoppar på lättaste fot ifrån avsats till avsats
och når högre än någon annan.
Ty jag är en smidig och listig filur som förstår denna världen
och handlar därefter med vett och förnuft alltid ändamålsenligt.
Det finns ingen slugare hjärna än jag.
Ingen kan överlista mig, och ingen finns som jag ej kan besegra
i den svåra konst som är klättring på samhällets stege.
Jag ordnar och styr i det dolda,
jag skapar administrationer som varar i tre hundra år,
jag är imperiebyggaren som gör historien delvis stabil och solid,
jag är ekonomin, näringslivet, jag är den som håller all världen i gång -
i det tysta, fördolda, ty arbeta vill jag och ej däri störas
av sådant som ej är förnuftigt.
Så gläds åt, o värld, att jag finns, jag, den tråkige,
som dock består all den ordning och trygghet
som gör att var medborgare i vår värld där kan leva sitt liv
och därav, inom samhällets gräns, i en borgerlig tillvaro,

bilda familj, tjäna pengar och ha mat för dagen
och leva förnuftigt för en bättre ljusnande framtid.
Men det är ej allt. Jag är ej fullt så tråkig.
Men jag är den ende seriöse i zodiaken.
Inget av de andra tecknena kan man i längden
förlita sig på eller ens ta på allvar,
ty inget av dem menar allvar.
Från mig ensam kommer allt allvar,
all pålitlighet, vederhäftighet och all beständighet.
Lita på mig, alla offer för astrologins falska spekulationer,
ty jag ensam står när all världen och zodiaken faller.

11. Vattumannen

Vattumannen gör vad som faller honom in.
Likväl är han moralisk; han handlar ej någonsin fel.
Han är ryggrad allenast, och den ryggen har aldrig ont.
Den är dygd och moral, den är rättframhet, sanning och kärlek,
den är idel ädelmod; och det mest märkliga är
att den är lika självklart naturlig som luften vi andas.
Här finns ej förställning, ej lögn, ej passion,
ingen partiskhet, inga som helst överdrifter;
förnuftet och friskheten, sundheten, mänskokärleken och medmänskligheten
är ett med naturen och självklart.
Allt ont, all vidskepelse, övertro, allt övermänskligt och omänskligt
är lika främmande här som allt mörker för lejonet.
Var denne vise mans lärjunge, njut av hans självklara godhet;
han är humanismen, som håller åt människorna livets vatten,
det renaste vatten, som är allt vad anden begär, och som aldrig tar slut.
Han är konsten i dess allra skönaste klassiska form,
han är bildningen, han är kulturen, han är mänskans adel,
för honom är ingenting främmande som blott är mänskligt,
och allt som är omänskligt och övermänskligt och sjukt onaturligt
förvandlas som genom magi i hans närvaro till något friskt, gott och positivt.
Lär av den mänskliga varme profeten, för vilken det ej finnes ondska,
ty han, som den siste i världen som kan undertryckas och kuvas,
som den enda fullkomligt fria och rättframma människan
duger om någon till att vara allas vår lärare.

12. Fiskarna

Fiskarna är icke en utan två - allra minst.
Vanligen är de flera.
De simmar i stim och är ej sällan legio,
fastän de är blott en enda person.
Vem är fisken, den hala och kalla,
den skygga och hemlighetsfulla,
som helst far och gömmer sig ut i de yttersta djupen?
Han är ibland varelses den allra minsta
och samtidigt den allra största,
ty Blåvalen, även, har skepnad av fisk.

Han är allt, och han är ingenting,
han är mager och lever på plankton och blir ändå störst ibland vidunder.
Styvast och starkast av alla, och envisast,
simmor han trotsigt mot strömmen
och ger sig ej vilka förkrossande hinder han än stöter på.
Uppför forsarna klättrar han, helt utan sans och förnuft,
för att återuppsöka sin barndom, där leka och dö för sin fröjd,
för sin lek, för sin fixa idé, för det otroliga och fantastiska.
Sådan är han i sitt väsen, i sitt element.
Men hur är han på land ibland människor?
Han är som den lilla sjöjungfrun,
som uppgav fiskstjärten för att bli människa
till priset av evig mördande smärta.
Hans liv är ett kval utan ände, han lider i tysthet,
han är alltid ensam och inbunden, alltid en främling.
Han kan ej försvara sig och låter sig alltid nedtrampas.
Han är den siste i kön, och han kommer ej någonsin fram.
Han är fattig och blir aldrig rik, han är ensam och får aldrig sällskap,
han är alltid olycklig och stänger själv ute lyckan ifrån sig.
Han är den frivillige självpågaren och försakaren, offret, den borne martyren,
som i brist på havet mest älskar att gråta för att göra ett åt sig själv.
Vadan all denna sorg och misär, detta elände, denna tristess utan ände?
Vad piskar sig fisken för? Jo, för att aldrig stå stilla.
Han lever för rörelsen, i alla detta ords meningar,
och måste alltid blott vidare framåt;
att stanna för honom är värre än döden.
Han visar oss vägen.
Han känner till haven och har ensam utforskat alla;
han känner till deras oändlighet och lever blott
för att göra den oändligheten än större.
Han är geografen och forskaren, den alltid rastlöse vidare sökande,
som när han efter besvär utan ände gett människorna en ny värld
icke stannar och mottar beröm utan strax kastar ut sig på nästa strapats,
som blir kanske hans död: ingen leker med döden som han.
Vi kan trampa på honom, vi kan fånga honom i nät, och vi kan äta upp honom,
men det bekommer ej honom.
Det struntar han i, och han avvaktar tyst rätta tillfället,
så är han åter på språng, alltid vidare, utan att någonsin vila.
Vi lever i Fiskarnas tidsålder: de visar vägen.
Så följer all världen och allt universum den lidande rastlösa fisken
på dennes oändliga resa - mot vad? Det är frågan.

Midnattskonversationerna

I midnattens mörker
långt bortom varandra
vi träffar varandra
och umgås i tidlöshet
som tvenne andar
som i denna evighet
gjutes till en.

Denna sällhet är detta livs högsta,
och detta mirakel är det mest otroliga.
Ögonen slocknar. Blott öronen hör
ljuva ord från knappt hörbara röster
som är livets ljuvaste,
därför blott att dessa röster förstår varann,
omfattar evigt varandra
i andäktig andlöshets tidlöshet.
Denna förening är detta moment
som varenda en människa som det har upplevat
måste be heligt att varda för evigt.

Den evige ungarlen

Den gåtfulle oskulden drar sig allt vidare undan.
Ej något kan inmönstra honom.
Otaliga damer har misslyckats med att få fast honom:
till och med nakna i sängen med honom precis lika naken
har de snöpligt misslyckats med att få honom naturlig
just då när de trodde sig lyckas.
Han gäckar naturen och all mänskligheten.
Han är ständigt hög och går liksom på moln,
och han är outhärdlig för alla som tror på systemet.
Hans idealism är obotlig:
om man skingrar någon av hans illusioner
så skaffar han sig endast nya.
Han är inte alls oförmögen till kärlek.
Han kan till och med ta sig ton till att fria.
Men friar han gör han det så ytterst tvetydigt
att ingen dam därtill kan säga ja eller nej.
Han är ensam och njuter av den ensamheten,
ty han är en självplågare, masochist och sadist
som ej kan leva utan sitt eviga lidande.
Sålunda grubblar han sig fram i livet
som en annan vandrare jude,
omöjlig att få något grepp om,
undgående intill förbannelse,
vagare och mera obestämd än någon kvinna
och mera en tvivlare än någon sann ateist,
mer en skeptiker än någon sann materialist.
Men vad lever han för? Blott för tanken.
Han flyr med sin tanke från världen för evigt
för att aldrig någonsin sjunka mot marken och stanna,
ty allt kan han uthärda, blott icke det
att ha tråkigt, och därför så kan han allt
utom att vänta på andra.

Et in Arcadia ego

Även jag har en gång älskat,
sade han, den impotente luffaren,
som satt på Solrosen och åt
mest dagligen
i sina trasiga eländiga utslitna paltor,
med sin armsvett, fotstank och på några månader
ej bytta skjorta,
sitt oklippta stripiga okammade
på några år ej tvagna hår,
och skägget som ett sedan årtal
ej renoverat skatbo.
Men han hade en gång älskat,
som en annan skinntorr fnoskig Casanova.
Och hans damer var ej oansenliga:
sin tids mest mansförbrukande hetär
föll djupt för honom: han var hennes fyrtiotredje,
men han var den förste som först ledsnade på henne
förrän hon förbrukat honom.
Många var de höga damer
som mer suveränt förmådde leka
med små män som marionetter
än vad någon man förmådde kontrollera dem,
och som blott inför honom tappade sitt ansikte.
Han hade älskat;
det stod alltför klart att läsa i hans ansikte:
de blåa pliriga finurliga små ögonen,
den obestämningsbara åldern,
och den djupa vördnad som han ingav
och som övertygade en om
att denne man, som hade upplevt allt
ock kunde genomskåda allt
och särskilt kvinnorna.

Aquarius

En ny tid gryr som är befrielsens.
Vi skall befrias från allt tyranni
och varje form av myndighetsgodtycke.
Ingen skall bestämma över någon;
blott förnuftet skall bestämma över alla.
Alla religioner skall förlora all auktoritet,
och endast de skall överleva som helt fria är från dogmer.
Överdrifterna och fanatismen skall försvinna:
aldrig mer en Martin Luther eller en Muhammed,
aldrig mer en Marx, en Lenin eller någon Hitler,
aldrig mer en demagog, och i den mån
traditionella monarkier fortbestår
skall dessa vara främst demokratins beskyddare.
Martyrium och självuppoffring skall ej mera krävas av
en enda människa; blott heder och förnuft

skall vara ledstjärnan för alla.
Rättvisa skall vara livets högsta goda,
och den enbart skall all mänskligheten sträva efter
oupphörligt och gemensamt.
All intolerans skall vara enligt lag förbjuden,
och den stackare som hänger sig åt den ändå
med den irrationalitet, det godtycke och den dåraktighet
och självdestruktivism som därav följer skall man tycka synd om;
ty all destruktivitet skall då betraktas helt naturligt som en sjukdom.
Gud skall icke längre vara dödlig såsom korsfäst,
Satan skall förvisas till mytologi och sagovärld,
och enkelt mänskligt lugnt förnuft skall känneteckna
världens religion och ideal;
och denna bondska religion av sunt förnuft
skall innefatta och omfatta icke alla religioner blott
men även alla icke-religioner.

Den tragiska friheten

Att giva sig ut på de gyllene böljorna
helst i en öppen kanot,
att bli ett med naturen,
dess vildhet och skönhet,
dess gyllene värme och liv,
och i skydd av dess ohöjda realitet,
den totala konkreta helt avklädda sanningen
i dess mest naturalistiska mörker och grymhet,
förglömma allt mänskligt ont, dödens hot
och hela vår skräckcivilisation
med dess våld, hat, narkotika,
kärnkraftsvansinne, politiska missbruk,
experimentell radioaktivitet,
och den eviga mänskliga vidriga leken med döden.
Naturen är döden för all mänsklig dårskap
och därför den enda befintliga vägen till liv.
Men den vägen går genom besvärliga prövningar:
för att rätt komma åt moder Naturs charm och väsen
så måste man slussas förbi ut ur alla de mänskliga
vansinnen först. Alla fåfångor, alla personliga
dumma konflikter med medmänkor,
allt dumt beroende av stimulantia och materialismer,
och framför allt slöheten, likgiltigheten, det intiga inom en
måste man själv operera kirurgiskt ur kroppen och själen.
Först då är man fri och en mogen själ för att ta del av
den utomordentliga friheten ute hos moder Naturen.
Att kämpa med stormarna, frossa i deras herkuliska överdåd,
flyga och susa med vinden bland träden
och flamma med åskan i natten
och njuta av att bliva våt genom ösregn;
att glömma allt ansvar för småaktigheter,
att slippa ta del av den mänskliga lågheten,
att endast få lyftas upp till det universella

och umgås med allt det allenast
som övergår och överträffar en själ,
att få flyga i tankarna utan att någon försöker
att dra dem tillbaka till jorden bakom lås och bom,
att få sjunga för full hals förutan att någon ber en hålla käft
och allenast ha hela naturens andäktiga tysta publik,
att få frossa i renheten och glömma all mänsklig fulhet,
att få dyrka fritt utan att någon hädar i närheten,
att få blott höra naturens musik och bakom sig få lämna
allt mänskligt elände i form av omänskliga oljud,
det är nog på denna jord den enda frihet som finns,
som all mänsklig civilisation är som gjord för
att inmura människan från till självdestruktiv olycka
såväl för människan som för naturen.

Ödmjukheten

Ödmjukheten är ett livselixir.
Ödets offer är kamrat med hela världen.
Fattig, är han aldrig ensam,
ty majoriteten av vår mänsklighet
är fattiga som han.
Om han är utan bostad är han icke ensam,
ty majoriteten av vår mänsklighet
är bostadslös och fredlös liksom han.
Om han är utan bröd och pengar
och helt maktlös därigenom mot världsordningen
så har han flera milliarder med sig
som är allihop i samma båt.
Och är han ödmjuk i sin olycka
så är han glad,
ty han är då medveten om sitt sällskap av miljarder,
och han inser då att olyckan är ensamheten,
som allenast rika, etablerade och mäktiga få lida av.
Allenast maktlöshet ger lycka,
endast fattigdom ger god förnöjsamhet,
och den allena skänkes hälsa.
Ensamheten är en sjukdom,
som av makt och pengar endast kan förvärras
och som endast kan bli botad av förlust.
En sinnessjukdom, isolerande och grym
och ondare än något annat
är all makt, all rikedom, all ensamhet,
som måste tvärt beröva varje frossare däri
allt mänskligt sällskap, alla milliarder fattiga,
den maktlösa majoriteten av vår mänsklighet,
den lyckliga majoriteten,
som är nöjd med all sin ödmjukhet och ringhet
och som inte eftersträvar något annat
än att lugnt få hålla på med sitt
hur litet pengar det än skänker.
Krossa makten, ersätt den med ödmjukhet,

och hela mänskligheten skall bli frälst
från våld, förtryck och ofrihet.
Släpp ödmjukheten och förnöjsamheten fri,
och harmonin skall härska på vår jord.
Var glad åt all din tuktan, människa,
välkomna den och skratta åt den,
ty tyrannen är en löjlig man
som aldrig kan av evigheten tas på allvar.
Sälj din makt och bli en ödmjuk människa,
och hela världen skall bli din,
och hela mänskligheten skall med glädje följa dig.

Gamarna

De komma i skockar
som bleka vampyrer vid stanken av blod,
och de släppa ej greppet om offret,
den motvilligt svårt överlevande parten.
De suger hans blod tills han storknar,
de sätter sig på honom dag och natt som bläckfisksugsålar
och dricker ur honom tills han ej mer är
än bara en skugga på samma nivå som den självdöda.
Dessa de mänskliga gamarna flockar sig ej över liket
men angriper den närmast sörjande
liksom för att straffa honom för det att han lever
fastän den han sörjer är död.
Dessa mänskliga gamar är de allra mest hänsynslösa och djävulska drakar som finns.
De är först och främst lagliga och officiella och kommer i kraft av sitt ämbete:
själv mord är såsom ett vanligt mord till för att utredas
av först och främst den otäcka polisen
men sedan av alla de officiella personer som självmördaren hade haft med att göra:
socialassistenter, en cynisk kurator, en påträngande journalist,
och så vidare. Men värst är vännerna,
som alla önskar få höra i minsta detalj vad som hände egentligen
och allt om allt som alls kunde få någon betydelse för vad som hände
och som aldrig får veta något hur än de försöker.
På nytt och på nytt måste man åter upprepa allt vad man vet
utan att någon enda av nyfikna gamarna känner sig tillfredsställd
eller blir på något sätt mindre ivrig.
De sliter i köttet och suger ut blodet och utplundrar själen
och tröttnar ej fastän de frossat på allt vad som fanns
redan för länge sedan. Ty sådant är självmordet:
den allra yttersta helvetesavgrund av kval och förtvivlan
ej för den som gjorde det men för den som måste leva
med minnet som den närmast sörjande.

Skattkammaren

Jag har en dröm som återkommer varje år.
Regelbundet infann sig berättelsen vid varje vår
när jag var barn, men under mogna år

har drömmen återkommit ständigt mera sällan.

Det är en historia filmad väl av David Lean i svartvitt någon gång på fyrtiotalet. Varje gång den återkommer har jag inte känt igen den förrän den har mynnat ut i en speciell scen, som är omiskännlig och som alltid är den samma, och den är den vackraste av alla scener.

Drömmen är om två små pojkar omkring tolv år gamla.

Jag vet ej om de är bröder eller bara vänner.

En är mörk och något allvarlig. Den andra är mer livlig, kanske ett år yngre, och han tillber den mer resignerade.

Den mörke hittar i en fornruin, ett väl begravet stendös en högst sällsam skatt av gamla föremål;

en armring av rent guld i tre konstfärdigt snirklade formrena slingor

är det högsta fyndet. Gossen vill bevara skatten för sig själv,

men yngre vännen hävdar att han borde sälja den

och så förtjäna pengar på den. Detta anser hittaren att är ett gott förslag,

och båda vänder sig då till en gammal man som de väl känner

och har förtroende och tillit till. Den gamle fattar sakens känsliga natur

och lovar hjälpa dem diskret och få den fina skatten såld för dem.

Han reser in till staden och beger sig där till en berömd

pantlånerska. Han tänker att en sådan lösning vore lämpligast,

då pojkarna ju inte önskar mycket pengar och då skatten

därigenom inte heller skulle gå förlorad. Men med guldet i sin hand

blir tanten en förräderska, hon vägrar giva något för det,

och hon påstår att den gamle är en skurk som stulit det och

hotar ringa upp polisen. Han vill då ta armringen tillbaka,

men hon vägrar släppa föremålet mer ifrån sig, och hon ringer upp polisen.

Då flyr stackars gubben vettskrämd därifrån, han vet ju ej hur pojkarna

har kommit över skatten, och på kvällen blir han så djupt deprimerad

att han, eftersom han känner sig helt misslyckad och lurad grymt av hela världen,

dricker sig berusad. När han lämnar krogen blir han överfallen,

rånad på allt vad han äger och blir lämnad länsad kvar i rännstenen

helt medvetlös. När han omsider hittas är han döende,

han förs till sjukhus, och där dör den gamle gubben.

"Hälsa pojkarna att jag försökte hjälpa dem så gott jag kunde," är hans sista ord.

Men ingen vet vad det kan vara för två pojkar det kan vara tal om.

Pojkarna får därför aldrig veta något. Deras gamle vän är borta,

spårlöst och totalt försvunnen med all deras skatt,

och veckorna passerar utan att de får ett bud från honom.

Det är sista sommardagen, och de båda gossarna syns ligga

inte alltför tätt bredvid varandra ute på en brygga i den fagra solen.

Vädret är helt lugnt, ett dis beslöjar solen som ej gassar alltför hårt,

ett stilla sus hörs viska ifrån säven, och de båda gossarna

fullt påklädda har sina huvuden mot land. Helt sakta

glider kameran lugnt fram mot dem. De talar sansat med varandra,

och den mörke säger: "Vad som än har hänt har skatten inte gått förlorad."

Och den andre svarar: "Har du något kvar då, eller vad är det du menar?"

"Skatten kan ej gå förlorad, ty vi har den här," berättar mörke gossen

hemlighetsfullt, och han visar på sitt hjärta. Och den andre frågar:

"Vad är det då för en skatt?" Och mörka gossen svarar: "Jo, det är vår oskuld."

Bortom denna scen går drömmen aldrig, ty när den har kommit hit

så känner jag blott alltför väl igen den, och jag vaknar.

Hela förhistorien kan i det oändliga variera, men den stilla slutscenen

är alltid samma bild: den mörke något mer långhårige tolvåringen
med tankfull blick utforskande ett okänt bortom kameran,
och hans mer livlige kortklippte blonde kompis
intensivt betraktande den mer allvarlige förvaltaren
av mänskosläktets ädlaste mest värdefulla, gåtfulla och outtömliga skattkammare.

Den perfekta relationen

Vi är bara vänner och kan aldrig bli något mera.
Som sådana kan vi för alltid dock bara bli bättre.
De flesta befastade äktenskap är bara krig mellan parterna
där båda krampaktigt vill dominera varandra och utan att lyckas.
Då står rena vänskapen på ett långt högre och sundare plan.
Vänner kan ej bedraga varandra, det uppstår ej svartsjuka mellan dem,
den ömsesidiga och hänsynsfulla respekten behöver ej någonsin skadas
och den öppenhjärtliga naturligheten behöver ej någonsin ansträngas.
Jag har ej någonsin kunnat bedraga en kvinna;
jag har alltid hellre avhållit mig och lämnat henne i fred
än jag någonsin kunnat riskera en god relations existens för en annan.
När jag var i Norge så ringde det till mig en kvinna ifrån Göteborg
som sökt överallt efter mitt nummer och slutligen lyckats uppspåra det
bara för att tala om för mig att hon fortfarande tyckte om mig alltför mycket.
Jag kan ej bedraga en kvinna med en annan kvinna.
Då avstår jag hellre från båda.
I stället må vänskapen odlas mer fromt och harmoniskt
i fred för all känslostorm och alla vilda passioner
och i desto säkrare trygghet för all tänkbar störning.
En vänskap i evighet är nog det mest konstruktiva som finns,
och det finns ingen annan perfekt relation än den fullkomligt rena.

Risker

Lyckan och kärleken är egoistiska:
de vill blott ta hela världen med storm
utan att tänka på konsekvenserna.
Därför bör man alltid tänka sig för
innan man släpper lyckan och kärleken lösa,
ty när de väl har blivit lösa kan de icke vända tillbaka:
de kan endast då kontrolleras om de får ett slut.
Och där har vi kriteriet på kärlekens äkthet:
den är bara lycklig och äkta så länge man ej giver helt fria tyglar
åt deras naturliga självsvåldiga egoism.
Man kan aldrig tillräckligt ompröva ens egna motiv.
Ett förhållandes upplösning börjar ej med första grälet
men när ena parten ger anledning till det.
En anledning uppkommer helt omedvetet
när den ena parten först tror sig ha lurat den andra
med att i all hemlighet ha givit efter för sin egoistiska drift.
I en sann relation kan ej någon part någonsin lura den andra,
och om ena parten försöker och tror sig därmed komma undan
är det mycket bättre att han aldrig satsar på den relationen.

Livet

Himlen utbrister serent i en hög symfoni
över vår skönt välsignelsebringande universella förening.
Allt liv triumferar, all negativism och all död är förintad,
kvar står endast vi som all skapelsens krona
med vår allt besegrande fullmogna och oantastliga kärlek.
Må all tragedi se till oss och bekänna
att kärlekens gudomliga komedi är den fullständigt klart överlägsen.
Må livet förändras till en evig vår,
må all vinter och död aldrig mera slå till,
må vår härliga sol aldrig mera gå ner
i en ond dunkel natts djupa mörker,
må allt liv stå stilla och evigt förbliva vid liv
och allenast beständigt gå vidare, utvecklas och expandera;
för kärleken är allting möjligt och framför allt allt som är omöjligt.
Vad människor tvivlar och tror på är utan betydelse;
Livet allenast är summan av allt universum i evighet.

Om äktenskapet

Bästa sättet att bli skild är att gifta sig.
För många, kanske för de flesta, börjar skilsmässan med bröllopet.
I Indien finns det enligt lag och gammal tradition
en form av äktenskap som nämns Ghandharva-vigsel.
Det är äktenskap i hemlighet och utan vittnen
med naturen blott som medel.
Sådan vigsel är i Indien laglig, om den godkänns efteråt.
Egentligen så är ett sådant äktenskap den rakaste metoden
och det ärligaste sättet, helt befriat från allt bjäfs och prål
och reducerat till det enda absolut väsentliga: kärleken själv.
Jag kan ej säga att jag tror på äktenskapet
om det ingås med högtidlig tillgjordhet,
kulisser in absurdum och en hycklande hop människor
som ej något har att göra med det gifta parets kärlek och privatliv.
Däremot så tror jag att det nog kan finnas evig trohet genom kärlek.
Kärleken kan aldrig misstros,
den är alltid ärlig, äkta, ren och helig
vilka uttryck den än tar sig.
Blott när kärleken styrs ut i masker
blir den falsk och dödlig, fåfänglig och destruktiv
och kan som illusionskuliss då endast falla
genom oundviklig och uppslitande skilsmässa,
ty det finns ej någon så sträng form av hämnd
som kärlekens när den har blivit missbrukad.

Till musiken

Musiken är mitt liv. min kanske enda glädje, all min kraft och energi,
min kärlek rent utav och kanske mitt livs enda kvinna.
Just det att hon icke är materiell ger mig allt vad jag mest behöver;
maten ger mig magsår, ägodelarna ger mig bekymmer,
medan blott musiken ger mig liv.
Den lär mig att beständigt älska hela världen, alla människor, allt liv,
ty den är en inkarnation av livets essentiella urkraft
i sitt koncentrerande på harmoni och skönhet endast.
Sann musik är endast konstruktiv och aldrig destruktiv.
Och därför kommer jag att leva och att leva konstruktivt
allenast för så lång tid som jag ännu orkar musicera.
Ty när jag ej längre orkar delta i musikens kontinuitet
så kan det blott bero på att jag heller inte längre orkar leva.
Låt mig därför få förbli en musiker för alltid, för din skull, o liv.
Den var mitt första yrke, den är modern till vartenda extra yrke som jag skaffat mig,
och jag vill aldrig svika henne förrän döden ger mig lov därtill.
Igenom henne kan jag älska alla kvinnor
men ej någon av dem lika högt som henne.
Hon är livets enda internationella känslspråk,
hon reflekterar livets psykiska fördolda dimensioner,
varigenom hon kan säga allt det som ej kan uttryckas genom ord.
En människa som har musiken som sitt språk behöver icke något annat språk,
men den som endast känner ordets språk skall alltid sakna
livets mest väsentliga, mest mystiska, mest djupa och mest sanna sidor.

Du

Vad skall jag likna dig vid?
Ett stormväder som våldtog mitt hjärta genast?
En hjältinna självuppoftande som ingen annan?
Lidandet med leendet som mask,
en outröttlig humor som en rolig gravsten
över ett misslyckat liv av frustrationer?
Mona Lisa som har överlevt sig själv men ännu ler?
Naturens egen friskhets frihet
under locket av en outgrundlig självbehärskning?
Du är mycket mera än allt detta,
ty du älskar, och den sanna kärleken
är alltid ojämförlig.

Fallna änglar

Vad lönar det sig till att tvivla?
När ingenting är roligt längre, vem blir glad åt att få veta det?
Om du vet hemligheter om det mänskligas elände och dess tragedi,
vem kan du glädja med att avslöja så sorgliga mysterier för?
Behåll dem för dig själv och tig.
Om du därav vill skapa fram litteratur är det din ensak,
men bed aldrig andra läsa om det.

Begrav i ensamhetens tystnad nattens desperata skrin,
sätt munkavle på din förtvivlan,
bind de händer som vill lyfta knutna nävar,
gråt men endast under täcket så att ingen ser det eller hör det,
och låt ingen någonsin få veta sanningen om ditt elände;
ty varenda en av alla dina medmänniskor lider själva
av eländen som är mycket värre för dem själva
än vad någonsin ditt helvete kan bli för dem.
Låt det bli din stolthet att de andra icke känner till
att du är lika tom och rutten inombords som de,
att din osalighet ej är det minsta olik alla andras,
och att även du, som alla andra, endast är en fallen ängel,
utstött ifrån paradiset ner till jorden för att leva här
ett skamligt liv som alla andra
i det eviga mänskliga helvetets förbannelse,
ett hopplöst mörker utan himmel eller Gud
där människan allsmäktig och allenarådande styr allt
åt helvete till undergång för hela mänskosläktet.

Det ogripbaras bevisning

Hur skall det ogripbara definieras?
Hur kan man få någon teori bekräftad
som består av känslor blott som ej kan motiveras?
Sanningen om känslolivet är behäftad
med en säkerhet som aldrig kan konkretiseras
men som därför just är desto mera sann och skyddad
i sitt osårbara luftslott av blott känslors drömmoras
av universum utan ände i sin härlighet
och svindlande avgrunder utan botten i sin utforsklighet.
Hur skall man då förklara denna vansklighets totala säkerhet?
Man bara vet.
När man ej någonsin är ensam men bara drömmer om sin älskades personlighet
beror det på att den man älskar är i samma drömmars salighet
av ömsesidig kärlek, vilket man då vet blott just emedan man ser in i kärlekens
oändlighet.

Häpnad

Du okända gudinna,
kärlekens prästinna,
att jag skulle finna dig
så underligt lik mig!
Vem kan väl fatta ödets raljerier
det behagar medelst fånerier
gäcka allt privat initiativ
med förnuftsvidriga galanterier!
Vem kan komma någonsin till rätta
med den kärlek som är ödets eget liv

vars sanningssaga ingen kan berätta
utan att brutalt inkräkta på en evighet
vars okränkbara lag är att förbli en gåtfullhet.

Till den älskade

Din integritet
är själva livets helighet,
det ädlaste och vackraste,
det dyraste som finns i världen,
det mest oskattbara, högst av alla värden.
Vad bryr jag mig om den yttre skönheten
när endast själens renhet spelar någon roll,
när mänskovärdets sanning är den yttersta skönheten
som förgyller allt i mjuk och ljuvlig moll.
Den melodin vill jag bevara, vårda och förklara
som en dyrbar pärla i en musslas hemliga beskydd,
osårbar, ouppnåelig och ypperlig, det underbaraste,
den rena ärlighetens, som gör all orenhet hälsosamt och härligt brydd,
den vill jag till min död mot hela världens oros anstorm innerligt försvara.

Alla män är barn

Alla män är barn
för mödrar att ta hand om,
självupppoffrande, barmhärtiga, värnlösa kvinnor
prisgivna åt hårda män som ser dem mest som skarn
i sin olyckliga brutalitets och blindhets svendom.
Det är kanske orättvist, som någon vist påpekat,
att allenast kvinnorna kan rätt förstå de dumma männen,
medan männen aldrig kan förstå ens sina mest förtroliga väninnor.
Det beror på att de visa kvinnorna i männen alltid ser små barn,
helt menlösa och blinda, mera barnsliga än barn
och desto mera barnsliga och blinda ju mer de ej fattar att de blott är barn.
Hjälp oss att förstå vår barnslighet, o ljuva kvinnor!
Endast ni kan med er vishet visa oss vår rätta själ som vi förnekat
för oss själva, de obotligt dumma, fåniga och fåfänga förbålda männen.

Ögonpåsarna

Dassig, eländig och usel
vaknar han på golvet i en trasig bädd
med skrynkligt ansikte och fransig pyjamas
med så många hål, att det är svårt att sticka ben och armar rätt
när man tar på den, blinkar dumt med svullna ögonpåsar,
kan ej öppna ögonen emedan de är så igengrodda av nattvak,
suckar, hostar, rosslar, petar sig i näsan, stönar, snörvlar
och ser alldeles förfärlig ut, ty spegeln visar sanningen:
ett trasigt, slött och rynkigt ansikte helt utan liv,
som om han varit ute på kalas tre dygn i rad

och druckit femton snapsar varje gång
förutom glögg och portvin, sherry, cognac och Martini,
gästat nattläger hos horor, svirat sig till sömns:
inför ett sådant ansikte måste man undra:
vad gör du på nätterna egentligen?
Men varje kväll är han dock fräsch och ung på nytt
och redo för en ny natts måttlösa utsvävningar
i fantasin med endast skrivmaskin och penna som sitt enda sällskap.

Den okända älskade

Vem är du, min okända älskade?
Har jag ej ännu fått nog av min fåfänga,
min blinda tillit till kvinnliga nyckers opålitlighet,
detta största av mannens självbedrägerier?
Vad hjälper väl insikt om svaghet och ömkligt självbedrägeri
mot den faktiska kärlekens stormande anfall?
Vad orkar väl vettet förmå mot den överväldigande kärlekens övermakt?
Bedrägeriet var icke att falla för kärleken mot allt förnuft
utan det att man trodde sig ha blivit botad mot kärlekens våld.
Jag är mindre immun och mer sårbar än någonsin,
kärleken kan inte ens eunuckerna värja sig för,
ty det finns ingen högre naturkraft, ej någon mer allsmäktig makt,
ingen mer oberäknelig anfäktelse, inget starkare väsen
än kärlekens makt när man älskar en kvinna.

Gammal naturdikt

Förlåt att jag föraktar er, o mänsklighet,
men vad är ni mot all naturen?
Vad är all er intriganta ävlan
mot naturens frihet och jungfrulighet?
Vad är en mänsklig storstadsöken
mot ett paradiset där aldrig människor satt sin fot?
Vad är all mänsklig ljusomstrålad makt och prakt
mot glansen från en ostörd midnattshimmel?
Människan är värdelös och intet
mot den frid som andas från en orörd skog,
en obesudlad sjö med drickbart vatten
muromgiven av ett obestig fjällmassiv
med oinskränkt naturfrihet för fauna och för flora
så långt bortom alla mänsklighetens nidingsverk som möjligt.

Gryning över Messina

Du glöder i gryningens matta vulkaniska sken,
vilda avlägsna ö bortom vågor och strömmar,
som ofta omstörtat förryckta imperier i sken
mot sin undergång och icke enbart sikuliska drömmar.
Din varma vulkaniska doft av en oerhörd styrka

som rör sig på farliga djup av det undermedvetna
är både mer vild, svår och säker än någon from kyrka
som motstått barbarstormar i nästan två tusen år.
Denna glans av en böljande purpur som höljer Messina
i intensiv respektingivande evigt skön vår
är på något sätt höjden av all romantik och förtrollning
som lägrar sig över besökaren som balsam över hans sår,
även de som gått djupast i själen och hjärtat och det icke medvetna,
för att ge en högre mening åt hans livs behållning.

Mondello i månsken

Du ryter, o hav, i ditt eviga drama mot stranden
i frossande slösande ousinlig energi
som om vågorna var lika många otaliga barn
som du fritt kunde frikostigt slänga konfetti med handen
och det utan att ens riskera bankrutt på en sådan espri.
Men du har konkurrens i din dramatiks slösande flarn,
ty i zenith står månen som din egen härskargudinna
och sprider det guld över vågornas skum som blott ljuset kan ge
genom nattlig sordin som ackompagnemang till vårt sällsamma liv
och till ödets finvävnad vars gåta ej någon kan finna,
till kraften i de relationer som ingen kan fatta och se
och som trots all självdestruktiv livsdramatik alltid fortsätter trotsa allt liv
och dess dödlighet genom blott vänskapens skönhet och evighet
som hav och månsken förena i treenig samstämmighet.

Athens fullmåne

Din måne är ljuvare än någon annan,
du frihetens eviga vänliga gyllene stad,
ty din värme för mänskorna strålade samman
i ljusaste gladaste gamman, och i högre grad
än vad jag vet att någon stad annars kan komma åstad.
Varför måste jag lämna dig då, när jag trivs bättre här
kanske än någon annanstans, och varför stannar jag hos dig så kort,
kortare än någon annanstans, fastän bland städer jag har dig mest kär?
Jag beklagar, men sådant är ödet. Det kallar mig bort
från din kärlek och värme och ljuvhet till dyster rapport
om blott arbete, plikter och ansträngningar av den digraste sort.
Men mitt hjärta bor kvar i Athens varma fullgoda månsken
och glöder i Nordens köld vidare för att ej alls glömma bort
att en dag åter framträda ur katakombernas fängelsegravsten
för att återupplivas här i Athen och dess strålande sken.

Den älskade till sin make

Somna, domna,
slumra, du lugna,
tumla och drumla ej mer,
gudarna ser dig och ler,
allt ditt är intighet,
allt vårt är evighet,
kärleken kan bara tillta,
bitterhet kan bara avta,
för oss lever livet allenast,
för egot är alltid som klenast,
jag älskar dig genom en evighet
av universums förklarade salighet;
för denna kärlek vibrerar all etern av liv
mera okänt och osynligt än någon luftandes viv;
men vi ser det med vårt tredje ögas mer själsliga aning,
och det är vår hemlighet: vi ser den kärlekens maning
som finns i allt levande livs universums odödliga sanning.

Gengångare

Melankoli kallas den telepatiska hemlighetsfulla kontakten med gengångarna.
Den är mer ett svart hål mest av sorg och av saknad men även av skönhet,
och just denna skönhet är det mest väsentliga och det mest levande
i denna outrannsaktiga och utsägliga själskontakt.
Medier förstår den direkt. De behöver ej alls få den definierad.
Värre är det med de flärdfulla ytliga materialisterna.
För dem är melankoli blott en sjukdom, en livsfarlig skadlighet,
som de är rädda för, ryggar tillbaka för och skyr som en allergi.
Ty de kan ej se den andra sidan av saken.
De ser bara nöjet och flärden, den intiga tidsbundenheten,
den flyktiga vinsten, förnöjelsens dagsländetillvaro,
den mest förgängliga av alla livets aspekter.
De ser ej de döda och skyr alla minnen,
förnekar all telepati och betecknar all melankoli som en pestaktig farsot.
Förlåt dem. De även skall en dag få skåda de döda
och tvingas förstå deras dimensions mörker och djup
när de själva går över den yttersta tröskeln
och finner att livet på den andra sidan
ej är mindre levande än det liv som de har lämnat.

Över gränsen.

Smygande om nätterna, gömda under dagarna,
nådde vi snöbergen efter tjugo dagar.
Fortfarande låg gränsen på flera dagars avstånd.
Den hårda terrängen fick oss att försmäktas.
Över oss flög ett bombplan,
mina barn skrek till av fasa,
jag gömde dem i mitt sköte.

Utmattning skar sönder mina lemmar,
men mitt sinne varnade mig....
Vi måste gå vidare eller stanna och dö.
En dotter här, en son bredvid mig,
en baby på ryggen,
vi nådde till slut isens vidder.

Vi kröp över många monstruösa berg,
vilkas dödsfiltar ofta övertäckte andra resenärer.
Mitt i de vita dödsfälten
skakades våra falnande själar
av åsynen av en grupp ihjälfrusna kroppar.
Blod hade sprutat över snön.
Militärerna måste ha upptäckt dem.

Vårt land har tagits av de röda drakarna.
Vi bad till Yishin Norbu
med hopp i våra hjärtan,
med bara böner på våra läppar,
utan någonting att äta;
med endast is att släcka vår törst med
kröp vi vidare natt efter natt.

En natt klagade min dotter över att hennes fot brann.
Hon snubblade men reste sig igen på sitt frostbitna ben.
Sargad och skuren med djupa blodiga sår
vacklade hon och vred sig i plåga.
Nästa dag var båda hennes ben angripna.

Belägrad av döden runt omkring mig
var jag försvarslös som moder.
"Amala, rädda mina bröder.
Själv stannar jag här och vilar."
Tills jag inte längre kunde se hennes försvinnande gestalt,
tills jag inte längre kunde höra hennes döende klagan,
såg jag mig ständigt om tillbaka i tårar och förtvivlan.
Mina ben bar mig, men min själ stannade hos henne.

Långt senare i exilen kan jag fortfarande se henne
vinka sina frostbitna händer emot mig.
Äldst var hon, men bara i tonåren.
Det måste ha varit svårt för henne att lämna sitt hem.
Jag tänder varje natt mitt ljus för henne,
och hennes bröder deltar i mina böner.

- Tenzin Tsundue, 1999, övers. från engelskan.

Yishin Norbu är ett annat namn för Dalai Lama.

Amala är tibetanska för 'moder'.

Den eviga vänskapen

Vi träffas då och då emellan seklerna,
vi ses och råkas och, om det är möjligt, älskar ömt varandra
för att strax därpå försvinna för varandra bortom horisonten.
Men man dyker alltid upp igen, som skepp som sjunker
under horisonten bara för att dyka upp på andra sidan
långa tider senare, som Maghellan, med överraskning,
varpå återseendet ofelbart alltid blir det hjärtligaste tänkbara,
och kärleken blir varmare än någonsin fastän den dött emellan.
Och det är vad vi mest lever på: kontakterna med dem vi älskar,
även om vi endast ser dem kanske blott en gång på fyrtio år
men genom något under alltid finner dem igen, på andra sidan tiden,
i en annan dimension, i andra tider, under andra former.
Men den rena själens kärlek, som är högre än all vänskap och all kärlek,
hör odödligheten till, och håller oss vid liv för evigheten
just för att vi någon gång på nytt skall kunna än en gång
förkovra oss i detta enda liv som finns.

Elegi utanför tiden

Man är åtminstone oskyldig
till det kapitalistiska samhällets avföring
där all kultur är omöjlig som inte är lönsam.
Lönsam opportunism är det enda tillåtna
och allt annat är bannlyst, levande begravt och kvävt till döds.
Därför domineras TV av dåliga tvåloperor och reklam.
Därför domineras filmen av destruktivt våld och sex.
Därför domineras konsten av fulhet och abstrakt meningslöshet.
Därför domineras litteraturen av obegriplig oklarhet och nonsens.
Och det värsta av allt: därför domineras musiken av missljud och oljud,
disharmoni och falskhet, oväsen, apkonster och vulgaritet.
Och alla dessa dominerande element befrämjas, då de ju är lönsamma.
En bästsäljare får vara hur dålig som helst bara den säljer,
en religion får vara hur falsk och vulgär som helst bara den säljer,
kejsarens nya kläder får vara hur obefintliga som helst bara de säljer,
och vad som helst är tillåtet bara det säljer.
Sålunda är hela kulturvärlden en enda grov prostitution.
Och allt det som inte säljer? Den melodiska, känsliga musiken?
De vackra, romantiska filmerna med vettig dialog?
Den figurativa konsten, som man kan se vad den föreställer och njuta av?
Litteratur med budskap som har något att berätta?
Vackra hus som kontrast till betongbunkers?
Kärlek utan våld och pornografi?
Osäljbart, bannlyst, löjligt, absurt och otidsenligt,
medan i stället det omänskliga, det destruktiva, det fula,
miljöförstöring och våld, denaturalisering och avhumanisering,
ökenspridning framför allt i städerna breder ut sig mer och mer
för att död, förödelse och undergång må ta herraväldet över världen.

Hälsan

En vacker värld med goda människor,
ljuvligt medelhav med frisk natur,
en sol som bara strålar av varm generositet
och sprider liv och lycka åt ett paradisiskt land,
god mat att njuta av i måttlighet
med vin som lämplig glädjedryck
att smycka minnesvärda vänskapsstunden,
och en hälsa, som blott medför detta underbara
att man slipper tänka på sin kropp och bry sig om den -
är det för mycket begärt? Kan man begära mera?
Jag kan ej begära mera och begär ej mer
och vågar ej begära ens så mycket;
ty hur väl jag vet hur få det är förunnat
att ens komma så långt att begära något
av det endast mänskligt och naturligt, självklart goda.

2002

Vem älskar jag och varför?
Det kan ingen tala om för mig.
Jag vet blott att min kärlek lever,
att den verkligen är där
och för mig ständigt vidare på evig flykt
på gyllne vingar mot än större höjder.
Den kan aldrig stanna. Den blott håller på,
kan aldrig se tillbaka eller ens förstå
sitt eget ofattbara väsen, som blott är
en känsla av magi och någon svindel,
som en stämning som av rosors doft som aldrig sinar
men blott pressar fram mig ytterligare
genom en forcerad makt, som bara
störtar mig ner i en evig avgrund.

Ja, jag älskar. Det kan ej förnekas.
Vem jag älskar spelar därmed ingen roll.
Det enda viktiga i livet är att älska,
ty det är all livets själva urkraft,
som mirakulöst och outtröttligt
upprätthåller hela universum.
Ingenting är värt respekt förutom detta liv
som ger den enda verkliga respektabiliteten
genom den magi som är gudomlig
och som mest manifesterar sig i skönhet,
denna gåtfullhet och egenskap som ingen fattar
eller kan definiera då den är all livets
yttersta oemotståndliga mysterium.

Arbetslöshetens hopplöshet är helvetet på jorden,
själens brinnande förtäring utan slut,
en avgrund utan botten som man ständigt faller ner i
och som oavbrutet tilltar i sitt gastkramande mörker.
Ingenting är outhärdligare
än den vistelsen i limbos hopplöshet
förutan möjlighet till frihet eller någon skymt av ljus.
Men i den yttersta misären kan man göra bruk av fantasin
och därmed treva sig med slughet runt problemet,
skapa arbete av ingenting och överleva
som en Robinson på obebodd och isolerad ö.
I nöden testas kreativiteten och personligheten,
och om man blott har det minsta av nåndera
kan man arbeta sig ut igenom att fundera.

I nattens mörker skiner stjärnorna som bäst,
då är de unga, tindrande och glada
i sin ouppnåelighets oantastlighet
och öppnar då allt universums evighet
för sällspord mänsklig inblicks skimrande inspiration.
Då vaknar fantasin och skaldeådran hos poeter,
då förgyller drömmarna en andlig värld,
då vaknar andarna och driver på all kreativitet,
ty då är tystnaden naturens och all världens herre,
då försvinner allt ståhej och buller, larm och skråll
för att i stället öppna vägen för koncentrationen.
Alla kreativa andar andas bäst sin arbetsluft om natten,
ty kreativiteten är ett hemligt värv i smyg
som kräver ensamhet och tystnad för att kunna vara dryg.

En regnig dag och ingen tröst i kylan,
men du infann dig, min älskade,
tog ledigt från din outhärdliga situation
för att få träffa mig för första gången på ett dussin år.
Det regnade och var extremt förfärligt väder,
men vad gjorde det? Vi var de samma alltså
som för tjugofem år sedan när vi träffades
och umgicks genom ödets underbara nycker
fjärran härifrån på dina resors vingar.
Har vi ej förändrats sedan dess?
Jo, vi har nått det stadiet ren i våra liv
att vi blir bara blondare,
men skönheten finns kvar - vi ser den i varandra
nu när ödet låter oss få samman vandra.

Ja, min älskade, låt oss bli älskare,
fast även kontinenter skiljer oss
och obarmhärtiga decennier.
Jag struntar i dem, ty vår kärlek har ju hittills

visat sig besegra dem och med den äran.
Vad spelar tid och avstånd för en roll
när kärleken är tidlösheten själv?
Det enda friskhetstecknet i vår tid
är att ta avstånd från den och stå utanför
dess skändliga manér och moder, dess vulgaritet,
dess lättsinne och fulhet och dess ignorans.
Vi står ju över sådant, ty vi älskar,
och vår enda lag är skönhetsens beständighet
och den okuvliga kontinuiteten i all kärlek och all trohet.

Den nya tidens sjukdom är en dödlig farsot,
och den heter stress, när allting offras
blott för att man snabbare skall leva,
fortare förbruka livet, tjäna mera pengar,
ignorera ständigt mer av livets högre värden
och förtylligas beständigt in absurdum.
Men ej någonting är snabbare än tanken,
och i detta lurar stressprofeterna sig själva
och de offer som försvinner in i deras malström:
det är tanken just som går förlorad,
eftertankens kloka renhet spolans ner i toaletten,
och därmed försvinner alla vettiga begrepp
som visdom, smak och urskilningsförmåga.
Allt vi får i stället är en smak för livets plåga.

Känslighet är själens barometer.
Överkänslighet är ej en nackdel utan bara
mera pålitligt och högre preciserat mätningssinstrument.
Det är en gåva och en dygd att värna om och utveckla
och framför allt förvalta, ty det finns ej högre gåva.
Musikern som ej tål falska toner,
snobben som förkastar låghet och vulgaritet,
naturromantikern som avskyr allting fult
och klassikern som hatar modernistiskt strunt
är alla brännmärkta av överkänsligheten
och det krav den ställer och det samvete den medför
som gör dem till vägledande fyror
för den ignoranta massan och majoriteten
som förgicks i mörker om ej överkänsligheten gick i täten.

Känslighet är inget kvinnligt, bara mänskligt.
Båda könen är privilegierade.
Men misstaget begås, att männen ofta undertrycker känslor,
som om känslighet var något ovanligt förvekligande väsen,
medan kvinnor ofta överdriver sina känslor,
som om detta skulle understryka deras kvinnlighet
och som om kvinnligheten gav dem rätt att hänge sig åt sina känslor;
ty i själva känsligheten ligger själen och personligheten,
som är mer accentuerad, högre stående och högre utvecklad

ju större känslighet personen lider av.
I takt med detta finner man dock ofta,
att ju större känslighetsintegritet,
dess större självbehärskning kombinerad med intensitet.

Förhållanden är alltid svåra och blir lätt traumatiska,
då själar ej kan kollidera utan smällar,
utan svidande friktion och sår som varar sig
och utan kvalfulla bestående lektioners minnesbetar.
Är det bättre då att undvika friktion och kärlek?
Ingen kärlek finns som ej gör ont och ej ger ärr som svider.
Ja, det vore kanske bättre då att undvika förhållanden,
men det dessvärre är omöjligt.
Det är omänskligt att vara ensam, ty ensamhet kan endast leda
till den själens mörker som är sinnessjukdom, oftast paranoia,
medan det är helt naturligt ofrånkomligt
att man ej har något liv om icke genom dialog.
Kan smärtan då i själsliga friktioner lindras?
Ja, om konsten lärs blott att allt kärleksövertramp förhindras.

Ingen kan förbättra din situation utom du själv,
och allra minst gör någon det på eget initiativ.
All världen skiter i dig, och den leds av bara egoism.
Man kan dra den slutsatsen därav, att man har skyldighet att klaga
om det föreligger anledning därtill.
Om man ej klagat kommer ingen heller att beklaga dig.
De flesta väljer då att tiga och att lida
bara för att inte göra saken värre.
Man undviker rättegångskostnader på det sättet.
Men det minsta man kan göra är att stå för sanningen,
påtala missförhållanden och säga som det är,
och det behöver inte vara klagomål.
Och så gör sanningen som mest effekt:
helt avklädd, naken i sin renhet och perfekt.

Ingen kärlek sargar djupare
än att ej bli accepterad som den är.
Ju djupare den älskar, och med desto större ärlighet,
dess större är den risk du löper att få stranda på ett skär;
ty aldrig accepteras känslors rätt för vad de är,
ty du är ensam om dem, och de kan blott missförstås av andra.
Känslorna är själens språk som kräver själens ögon
för att över huvud taget kunna ses och fattas.
Detta sker i regel aldrig, och du blottar dina känslor blott
för att den andra i sin blindhet skall få trampa ner dem,
i okunnighet och utan att bli varse ens vad det är som han gör.
Så älska ej förutom tyst på säkert avstånd,
dyrka blott förvissad om att vad du dyrkar utom räckhåll står,
då klarar du dig genom livet, och din själ får inga hjärtesår.

Livet överlever endast genom samarbete,
då det är en dialog, som för att hållas levande
är helt beroende av egen kontinuitet.
Om svar ej erhålls på ens frågor,
om ens önskningar ej tillfredsställs av andra,
om ens ambitioner stoppas och man möts av stängda dörrar
är det kört, och livet kan ej existera utan grogrund.
Därför är jag dig så tacksam att du finns, min vän,
som svar på mina böner, du som alltid svarar mig
vad jag än kommer med för jobbiga besvär.
Ty utan detta bollplank, utan denna "feedback"
vore all min strävan blott ett slag i luften och i mörkret.
Den som har en vän har alltid något framför sig att sträva till
och finner alltid vägen vidare och hem.

Ack, mitt hjärta klagar högt och innerligt av smärta
inför detta avskeds bittra stund och svåra plåga,
ty vem vet när vi kan ses igen? Det kan ta år,
och ovissheten är i sig en gruvligare tidsrymd
än den längsta tid, så länge den blott är begränsad.
Ljuvligare samvaro än vår kan jag ej tänka mig,
trots alla gräl och upprördheter, svår oenighet och bitter fejd,
ty kärleken är desto mera innerlig där bakom
och mer äkta ju mer svåra prövningar den överlever.
Det är kärlekens definitiva klaraste kriterium:
att överleva med sin trohet vilka schismer som än uppstår.
Kärlek är ej kärlek om den avskräcks bara genom sår.
Om den ej överlever intill döden är den icke kärlek
utan bara en för stunden övergående tillfällig dödlig lek.

Sorgens gyllne skimmer
döljer ögats glimmer
som vill spränga tårars dammar
men hålls tillbaka av hjärtats kammar.
Ty sorg är icke äkta riktig sorg
om den ges utlopp och får komma ut.
Den äkta sorgen gråter endast inombords
och visar aldrig tårar, som blott simmar under isen,
smärtans hårda is, men obönhörlig i sin frusenhet
begraver alla känslor levande, men varför?
Ja, det är mysteriet med den äkta känsligheten.
Den får icke komma ut, ty är den äkta får den inte synas.
Den är alltför heligt känslig för att prostitueras
och kan därför blott privat i andakt praktiseras.

Poeten lever i sin egen värld,
en bättre värld än denna och långt mera värd att leva för
då den består av enbart själens rena ljus och skönhet.
Därför är det viktigt att han fritt får ägna sig åt den i fred,

ty endast han kan rätt förmedla den
och därmed åtgärda vår sköna nya fula värld,
den hemiska realpolitikens värld,
som utesluter allting andligt och vars människor därför
törstar efter just allt det som blott poeten kan förmedla.
Det är ingen sjukdom att han har sin egen värld,
hans främlingskap för oss är icke schizofren.
Tvärtom, han äger visheten och nyckeln till allt liv och skönhet
som vår värld i sin materialiserade industriella öken
har förlorat i självdestruktiva galenskapsförsöken.

Den största katastrofen under förra seklet
var ej världskrigen, atombomben och kommunismen
utan uteslutandet av estetiken
för att ge fritt fram i stället åt allt grovt och fult,
vulgärt och äckligt, lågt, barbariskt och banalt.
När självkritiken upphörde med estetikens lagar
föll all världen från en höjd av humanistisk skönhet
till den asfalthemiska verklighet av hård omänsklighet,
betong och höghus, skysrapor och vild materialism,
kapitalistisk hänsynslöshet med licens till obegränsad exploatering
med fatal global miljöförstöring som dess enda vinst.
Funktionalismens hemiska triumf var endast möjlig
genom det fullkomliga åsidosättandet av estetikens lagar.
Kan något rädda mänskligheten från dess sista dagar?

Varning! Hon har charm. Det är ett farligt tecken.
Hon kan lätt förföra bortom all kontroll,
manipulera intill vanvett och med fullkomlig okänslighet
helt glömma bort dig, skrota dig och ägna sig åt någon annan.
Charmen är förförelseförmågans signatur,
sirenförtrollningens oemotståndlighet,
musikförklädadens bedårande förljugenhet,
den alarmerande fascinationsförmågans varningstecken.
Varför är då charmen så livsfarlig?
Jo, den är ett mänskligt fenomen hos både män och kvinnor.
Den har charm som blivit bortskämd till en absolut självsäkerhet,
som han-hon aldrig tröttnar på att utnyttja för eget nöjes skull.
Den charmförmågan utnyttjas till spänning, som i farlig sport att köra fort,
varvid man struntar i att andra överkörs, då de är ändå bara lort.

Det är nödvändigt att älska. Man kan inte leva utan.
Kärleken är livets morot som pådriver åsnan,
det är alla vi stockdumma människor,
på evig kretsgång kring vårt arbete, vår brunn,
som vi är fjättrade vid och ur vilken fläck
vi aldrig kommer. Vi står stilla,
men den attraktiva lurendrejaren som kallas kärlek
håller oss ändå i gång och det entusiastiskt.
Det har vi att vara tacksamma för endast,

ty om den ej fanns, så skulle alla lurendrejerier
och bedrägerier, alla lögner genomskådas,
och vi skulle stå där arbetslösa vid vår brunn och utan morot
med vårt liv blott fullt av tomhet. Älska därför utan prut
så att åtminstone cirkulationen hålls i gång och livet ut.

Glädjen är en ytlig narr som bara lurar,
ty han infinner sig blott för att försvinna,
han är lurendrejarfyren som bedrar
och lurar en att segla upp på grund
för att få plundra en och ta ifrån en allt.
Han är ett irrbloss som ger sken av paradiset
blott för att ge en helveten av grämselse
för att man klenetroget gick på den lätte.
Tro ej på ditt glada sällskap, deras skratt
som bara är en mask för deras tragedier.
Glädjen är blott en patetisk dröm
som envar måste vakna ur blott för att finna
att allt vad du drömde var ditt eget självbedrägeri,
en verklighetsflykt blott, ett dumt enfaldigt svärmeri.

Så flyktig är ej dagsländan som all din glädje.
Skrattet är dess dans kring ljuset
som ofelbart leder blott till svedda vingar,
så att narren aldrig mer kan flyga.
Det är helt naturligt att på så sätt ge sig hän
åt nöjets uppslukande virvlar
och helt mänskligt att förgås i dess förintelse,
ty alla är vi blint självdestruktiva.
Blindheten för ödets allvar styr vårt liv,
och därför överlever vi trots allt,
ty om ej blindheten barmhärtigt dolde sanningen för oss
om livet och oss själva skulle vi nog aldrig utstå det.
Som nattens fjäril flyger vi mot säker död i ljusets bloss
blott för att fåfångt slippa natten, som har skapat oss.

Hennes giftighet är mördande, men vad gör det?
Det är ditt eget fel att hon är giftig.
Är hon en reptil, så är det du som har gjort henne till det.
Alla hennes destruktiva egenskaper är du själv ansvarig för,
ty det är du som med din kärlek har gjort henne sådan.
Det finns inga undanflykter.
Kärleken är ensam ansvarig,
och det är du som älskar – kvinnan är blott älskad.
Det är icke hennes plikt att älska men att vara älskad blott,
och hon kan blott den plikten sköta om du älskar henne.
Älska henne, och hon är en ängel och en ljuvlig slav
som i allt skall betjäna dig och älska dig.
Men om du föraktar henne skall hon bli en dödlig mara,
ty din kärlek endast gör att hon för ditt liv ej utgör en fara.

Förläggaren har inga tårar, ty han är ju Gud.
Han råder över sina skalder, dömer över deras barn,
bestämmer deras kvalitet och låter en av hundra överleva,
som då funnit nåd hos honom och tilltalat hans inkrökta smak.
De andra är en syndafloed av papper bara
vars orddiarréer ej ens läses – det behövs ju ej,
de är ju ändå redan förtidsdömda automatiskt
till förgängelse och död. Och skalderna som skapat dem?
De har ej någon talan. De är självbegravda under sina pappersalster
och kan aldrig räkna med ett mänskovärde ur förläggarsynpunkt.
De är bara till för att bli refuserade
för evigt, oupphörligt ständigt upprepat tills de är döda.
Och de bör betrakta sig som lyckliga om de alls får
ett nådigt svar i form av refusering för sin skapartår.

Livets urkraft

Det finns ingen hunger såsom fantasin
som kräver näring för att själen alls skall överleva.
Det är själva själens enda kraft, som kräver
ständig kontinuitet i form av näring,
som är kreativitetens egen fantasi.
Och därför är att resa livets viktigaste kraftförnyelse,
den enda viktiga utbildningen, som aldrig borde sluta.
Res och läs, och läs och res, och res och läs:
i böckerna finns fantasins välsignade livsfrukter,
såsom oändlig erfarenhet till all vår mänsklighets förkovran.
Allt går ut på detta själens krafts förnyelse,
vars huvudsakliga livsnäring är den rena fantasin.
Allt som befrämjar den är gott;
allt som begränsar den är sjuklighet och ondska blott.

Förbannelsen

Var inte rädd för den,
för du blir ändå aldrig av med den.
I det förflutna lever den för evigt,
gamla synders oförlåtliga svagheters misstag,
som påverkar livet i generationer
och gör bara oskyldiga till offer.
Att genomskåda dunklet, penetrera spökena,
avslöja dem, analysera dem och få dem definierade
är blott en nödvändig försvarsåtgärd.
Att släktingar blev galna, sinnessjuka och gick under genom självmord
skall ej du behöva sota för.
Bekänn vad de har gjort, då de ej själva gjorde det,
och du skall fylla ut ett farligt vacuum
blott, för att bereda levande ett bättre livsrum.

Arbetslösheten

Låt mig få arbeta, eller låt mig få dö.
Vad är arbetslöshet utom tomhet,
förlust av en själv, en förtorkning i öknen,
en plåga och sjukdom av ständig förtvivlan
som bara kan accelerera?
När arbetslösheten blir påtvingad en
är det värre än någon grym fängelsevistelse.
Det är en sjukdom som bara kan leda till döden
om den ej kureras och det utan dröjsmål.
Arbete ger frihet och lycka,
och motsatsen kan bara leda till djup katastrof.
Hellre arbete utan förtjänst än väl avlönad arbetslöshet.
Om man tillåter sig att få arbeta ända till slutet
kan jag vara nöjd med mitt liv trots allt brutet.

Jag ville gråta ut mitt hjärta
blott för att bli av med all min smärta
om det icke var för det att jag väl visste
att hur mycket jag än grät för att befria mig
från sorgens bittra avgrundsdjup av ändlös smärta
jag därmed blott skulle öka och fördubbla den.
Jag blir ej av med minnet, som blir tyngre blott
ju mer jag önskar lätta mig från bördan av dess tyngd.
Så släpar jag mig fram med tyngre fjättrar för vart år,
alltmedan mina fötter varar sig av minnets skavsår
utan att det finns den minsta lindring någonstans i världen,
ty min själ blir jag ej av med, och där är det såren sitter
för att vara sig evinnerligen och förblöda
utan att jag ens mig själv kan döda.

ur samlingen "Requiem" nr 3

Förlorad vän

En amputerad man kan känna smärtan av den lem som ej finns kvar.
Det gör förbannat ont i det ben som är borta.
Detta är ett känt och oförklarligt fenomen.
På samma sätt, när någon nära anhörig går bort,
är det alldeles som om en del av en själv och av ens egen själ
blev grymt och smärtsamt amputerad från en själv.
Ack, om jag ändå kunde återbörda dig till livet,
likvidera och avskaffa din passion och bortgång
och så få ditt himmelskriande oacceptabla slut helt rättvist annullerat!
Om blott dessa rader kunde få dig levande igen,
så skulle jag då gärna därför bara producera dem i tegelstensromaner!

Din tystnad om din sjukdom inför mig,
när vi då senast sågs blott sexton månader före din död,
– var den avsiktlig? Ville du ej göra mig orolig?
Var det bättre att då ställa mig inför en färdig plötslig dödsannons,
det mest brutala slag jag fått i livet?
Nej, min vän, jag tror ej att du trodde att du skulle dö.
Du tog för givet att allt skulle fortsätta som vanligt,
att vår fyrtioåriga vänskap skulle hålla på i fyrtio år till minst
och att ingenting i världen skulle kunna ändra på vår harmoni.
Och du fick rätt. Fast du är död är du mer levande än någonsin,
fastän vi ej kan nå varandra mer står vi nu närmare varandra än i livet,
och ingenting i vårt förbund har ändrats eller påverkats
men endast tillskräpts, accentuerats och med ens förhöjts högst avsevärt.
Min vän, du är ej död. Du är mer levande än någonsin.
Det är i stället jag som nu är död, ty det är jag som har förlorat dig.

ur samlingen "Requiem" nr 5

Du lever

"Eftervärme – är det den vi njuter nu?
Solen har gått ner
men långt efteråt
är stenhällen ännu varm."
Den dikten valde dina egna,
det är Ulla Olins ord,
så enkla och ändå så uttrycksfulla
och så fullständigt på pricken.
Ty det är ett fenomen du lämnat efter dig,
just denna eftervärme,
som är varmare än solen
i en mera gyllne strålgång
än all Medelhavets och all mänsklighetens skönhet.
Det har ofta sagts, att umgänge med minnen av den döde
kan blott göra saken värre, håller såret färskt och blödande
och hindrar tårefloden från att lindrande koagulera.
Nej, låt mig hellre gråta fritt besinningslöst
som en besatt och galen,
ty den skönheten av minnet av dig
är för vacker för att någonsin jag skulle avstå från den.
Stanna hos mig, fastän du är död,
det spelar ingen roll, så nära var vår vänskap
att det att du finns på andra sidan
med livets barriär emellan oss –
– en evighet av dimensioner som en avgrund mellan oss
betyder ingenting, ty du är hos mig,
och jag frossar i att ha dig där i närheten
på andra sidan evigheten.
Det är viktigt, kanske viktigast av allt
att gå till rätta med en relation just efter döden
när den är som naknast, som mest reducerad

till den absoluta nollpunkten,
där allting framstår såsom renast.
Där kan man om någonsin och någonstans
få reda på den absoluta sanningen
om något som har varit,
(eller åtminstone någon del därav):
hur relationer innerst inne verkligen fungerar
när den nakna själen ställs som naknast
inför allt vad som finns kvar
när allting utom blott den själv berövats den.
Det är ej spiritism, det är ej andeskåderi,
det är ej spökenforskning eller annat hokus pokus –
ty det kan analyseras.
Det finns ej någon mera utsökt väv
än själslighetens känslighets eteriska anatomi,
ett filigranarbete mer sofistikerat än den intrikataste
mest snillrika dekokt av DNA-kombinationer.
Själen finns, det dummaste som man kan göra
är att påstå något annat, den är evigt individuell,
det suveränaste som finns
och tillhör samtidigt den stora gudomliga helheten:
här är den absoluta paradoxen:
varje själ är både ingenting i allt och allt i ingenting.
Varenda en är Gud och ändå ingenting mot Gud.
Du lever, och jag vittnar därom inför evigheten
i triumf! Ty själen finns blott för att ständigt triumfera
genom livet, över livet
och i livet fastän den ej finns i livet.

ur samlingen "Requiem" nr 10

Sorgens helighet

Det hemskaste med sorgen är dess ensamhet.
Ej någon annan kan förstå den.
Du kan aldrig gråta fritt och hämningslöst
om du ej är i absolut fullkomlig säkerhet och ensamhet.
En annan kan ej någonsin förstå hur djupa dina känslor är.
Om du försöker avslöja din sorg, beskriva den och dela med dig av den
framstår du som löjlig och din sorg inför dig själv som lika löjlig.
Friheten är aldrig fri i sällskap.
Känslorna är aldrig äkta utom då du är helt ensam med dem.
Förevisade i sällskap blir all exponerad känsla bara falskhet.
Gör dig inte löjlig. Håll din sorg bevarad och begravd i ensamhet,
ty endast så kan du bevara den som helig.
Heligheten finns allenast i den absolutaste privatisering,
allt offentligt är prostitution, vulgarisering och förnedring.
Göm dig väl med dina känslor, så får du behålla dem.
Så låt oss gråta osynliga för all världen,
så att våra tårar må förbli så heliga som deras källa är,
den känslan av gemenskap som finns blott emellan oss två,

jag som din kontakt med det liv och den värld som du har lämnat,
du som mina känslors värmehärd i min sorgs ohyggliga ensamhet.

ur samlingen "Requiem" nr 12

Den totala grymheten

Cancer är en av de hemskaste av alla sjukdomar,
en smygande försåtlig lömsk förruttnelse som kommer inifrån
helt utan förvarning och utan att manifesteras på något sätt.
Först när det är för sent uppträder den med dödlig skadeglädje,
när det inte finns mer någon återvändo;
och när patienten då i trots mobiliserar alla sina krafter
för att ta upp kampen med den, och han segrar över den,
så kommer den tillbaka sedan i retur än mera dödlig
för att triumfera när patientens krafter tagit ut sig.
Cancern bara lurar sina offer till att tro att de har vunnit,
och i allmänhet går de på självbedrägeriet och tror sig ha triumferat
medan döden hänler och introducerar sista rondan.
Många har jag sett gå under i den ojämna och orättvisa kampen
som ej lämnar offret någon chans men bara krossar honom
bit för bit tills ingenting är kvar och ej ens själen
i det slutgiltiga yttersta totala nederlaget.
Döden kommer sedan som den plågsammaste tänkbara tortyr
som dras ut i en grym oändlighet med ständigt högre plågor
som blott kan bekämpas med bedövningsmedel, droger,
falska illusioner om att smärtan ljuger och att kropps-förruttnelsen ej äger rum,
ett grymt bedrägeri som bara desto säkrare för rakt in i den svarta döden.
Vem förtjänar sådant? Varför händer det? Hur kan det ske?
Hur kan Gud tillåta en sådan orättvisa och omänsklighet?
Och varför straffas just de bästa, de som minst förtjänat det?
Det forskningsområdet är för oändligt,
och de bittra frågorna är för otaliga i sin rättmätighet.
Men en sak tror jag jag har märkt:
att tro sig skönja skuld i frågan är ett misstag.
Sjukdomen har ingen lag, och ingen har gjort sig förtjänt av den.
Man hör om folk som anklagar varandra för dess utbrott,
"det var ditt fel att hon dog i cancer då du gav henne ett helvete,"
och sådant, och ej något kan då vara mera fel,
ty det är ingens fel, och elaka beskyllningar kan bara göra saken värre.
Tig och lid – det är det enda som kan lindra, eventuellt.
Och enda trösten är att det blir bättre sedan, kanske, på den andra sidan.

Requiem 14

"Förlåt mig att jag svikit dig."
Nej, käre vän, det är ej du som svikit någon.
Det är livet som har svikit dig, ja, alla svek dig
som ej hårt mobiliserade allt universums övervåld och krafter
för att dra till storms därmed mot orättvisans överhet
som krävde utan rätt ditt liv som offer för sin grymhets gudlöshet!

Vad finns det mer för anledning att leva när du ej är med oss längre?
Vad berör mig vackra flickors skönhet inför vårens knoppning,
vad betyder ljusets återkomst och fågelsångens trevande gradvisa ljuva återfödelses
musik,
vad fan betyder hela livet för mig nu, när du är borta?
Jag är bara likgiltig och led, allt ger mig bara äcklig avsmaks smärta,
bitterhetens klagan är min enda röst,
och allting vissnar i mitt värkande och sjuka bröst
då hjärtat bara klagar tjutande på bristningsgränsen.
Mitt liv balanserar på smärtgränsens outhärdlighet,
och jag vill bara falla över och förgås för att få återfå ditt sällskap.
Ja, jag är en dåre, jag blott överdriver, jag har ju ditt sällskap
fastän du är död och fastän jag är kvar i livet, varför klagar jag?
Men sorgens ensamhet är outhärdlig i sin överväldigande storhet,
och min enda tröst är tårarna, som aldrig sviker mig,
min enda lättnad är min pålitliga nederbörd,
det enda väsen som ej sviker mig; ty när nu livet svikit dig
så är jag även sviken och förrådd av livet.

Requiem 16

Vi slipper aldrig våra gengångare.
Vi är beroende av dem liksom de är beroende av oss.
Vi kallar oss till dem i nattens timmar,
och det är ingen slump att midnattstimmen är den bästa.
Då, när mörkret är som tätast, ser man bäst i mörkret
och genom mörkret till den andra sidan.
Då ser man allt det bäst som aldrig syns i dagsljus.
Somliga ser spöken mitt på ljusa dagen, det är ingenting ovanligt,
i synnerhet om man råkar ut för för många begravningar,
och det är inget ont eller sjukt i det,
men klarast ser man genom mörkret och till andra sidan
just när mörkret är som allra djupast
och de flesta sinnen sover i nattens tystaste stunder
då livet gärna håller andan av andakt inför mysteriernas påträngande verklighet.
Det är ett sätt att umgås liksom alla andra.
Det är ingenting märkvärdigt alls i det.
En del har gjort det hela livet och förblir orubbade ändå i klarsynthet –
tvärtom är denna bara desto mera renodlad och utvecklad och raffinerad då.
Det är ej självbedrägeri det handlar om. Det handlar blott om harmonier
och om själsliga balanser, om att öppna redan öppna sinnen ännu mer
och motverka självinskränkningar och självbegränsningar.
En avliden som kände oss i livet känner oss precis lika väl efter livet –
det är bara formerna i umgänget som ändras.
Att förtränga det är lika dumt och elakt som att ignorera en god vän.
Låt kärleken få blomstra fritt med alla medel,
ty det är blott det som kärleken kan leva på.
Och har man bara öppnat ögonen och accepterat de nya umgängesformerna
så är allting så enkelt och naturligt som när vi var barn.
Miraklet mellan oss är detta:
allt som hände efter att vi skildes och som skilde oss
är som försvunnet, upplöst, som om den historien aldrig funnits.

Vi är åter som vi då var: tioåriga små underbara pojkar i sin bästa ålder, oskuldsfulla, utan ungdomens komplex och utan pubertetens karaktärsförändringars komplikationer. Den helt fria neutrala ostörda naturliga och innerliga kärlek som då dagligen var mellan oss som det naturligaste självklara i världen har nu plötsligt helt spontant infunnit sig på nytt, som om den aldrig upphört under dessa fyrtio år. Naturligtvis så finns ej lekarna nu längre, skolbänken är borta liksom kunskapsörsten och kamraterna och diskussionerna, vi leker inte längre kurragömma eller jämför våra ideal, men samvaron och harmonin är där och fullständigt densamma som ett underbart symptom på tidlöshetens dimension. Du kanske läser vad jag skriver nu och tycker det är roligt – sådana är våra nya lekar, lika underfundiga som då men på ett mycket högre och intelligentare och mera avancerat plan. Vem behöver då bevis och tecken för att spöken finns? Man kan ej ignorera och förneka och förtränga sina egna själsliga upplevelser och allra minst analysera dem med hänvisning till inbillningens värld när man ju vet att ingenting är mera omöjligt än att förneka sina egna känslor som man ju känner själv att är den högsta sanningen. Självsuggestion och inbillning? Nej, kärleken kan aldrig ljuga för sig själv, ty om den kunde det så skulle den ej existera.

Requiem 17

Efter sorgen kommer vreden, frustrationen, fan-anamma-attityden, nätterna förutan tal förutan sömn av bara bittert grubbel och de oundvikliga rättmätiga anklagelserna mot den gudomliga orättvisan. Det är alltför tydligt här att någonting ej stämmer. Varför ska man då bekymra sig om sina vänners välbefinnande när det ej hjälper, när den sundaste går under i den smärtsomaste av sjukdomar? Och varför ska man vara klok och leva vettigt själv när den som var den klokaste blir drabbad av den galnaste av sjukdomar? Och varför ska man hålla sig väl med försynen och den store anden när den godaste och ädlaste bland människor så blir drabbad av den gudomliga oförsynen? Här finns bara argument för ateism och bitter gudsbespottelse, ej något gott och inget konstruktivt, här föreligger bara infernalisk ondska och det enbart på den metafysiska nivån, ty ingen människa kan anklagas. Men gudomen kan ej ta på sig någon skuld, ty han är evigt fri från ansvar då man aldrig ens kan få det minsta svar från honom. Återstår blott då att anklaga sig själv. Ja, jag är skyldig, käre vän, och jag tar på mig skulden för att jag ej skötte bättre om den ljuvliga kontakt vi hade, för att jag ej hörde regelbundet av mig, för att jag ej kände till att du var sjuk. Men det berodde kanske på att du själv ville ha det så. Du hade kunnat ringa mig och säga något. Eller var du såpass utsägligt god att du själv ville bära allt allena och icke låta mig få ta den minsta del av den yttersta orättvisa ondskan förrän allt var över och du burit hem din seger över den helt själv?

Requiem 19

Det är tungt att samla på sig patienter.
Överallt så ser jag bara tragedier, och det är omöjligt
att åtgärda alla. Det är till och med omöjligt
att åtgärda ens den minsta av dem.
Ty de bara uppstår oförklarligt,
vanligen av misstag, alltid ofrivilligt,
och för sent blir folk medvetna om
att de har fastnat i dem och så blivit offer.
Sedan är det bara att i bästa fall försöka överleva dem.
Det kanske i sällsynta fall är hälsosamt att skratta åt dem.
Sorgen till exempel stiger lätt de sörjande åt huvudet
så att de börjar tävla eller skryta om vem som är den som sörjer mest,
som om en annan sörjandes demonstrationer vore förolämpande och otillbörlig
konkurrens.
Den verkliga och innerliga sorgen är den mest privata dock av alla angelägenheter
och syns aldrig utåt, ty den gråter bara inåt.
Den kan ingen dela. Den kan heller aldrig förevisas,
ty då blir den prostituerad och fördärvad
genom att de som ej kan förstå sig på den får besudla den:
det blir en ovärdig vulgarisering,
som när kärlek övergår från samlag till okänsligt gruppsex.
Så kan sorgen bli till något löjligt.
Heligast är sorgen när den ägnar sig åt att försöka lindra den för andra.
Därför tröstar sörjande varandra bäst,
men den sorg är den djupaste som måste sörja ensam.

Requiem 20

Vagga mig i ro i dödens ljuva värme,
låt mig sova i den eviga vänskapens drömmars ömhet,
unna mig den glädjen att få dela din serenitet i evigheten,
ty den bittra verklighetens lidande påfrestningar
med alla sina tragediers utsäglighet
kan ingen människa stå ut med,
och därför dör vi, medan vi som ännu lever
därför avundas er som har kommit undan
och som redan funnit vila i en evig salig sömn.
Jag vet, du kommenderar mig: lev kvar,
sköt dina plikter, du har mycket kvar att göra,
du har många människor att ta hand om,
många öden att dokumentera,
mycket skön musik att göra tillgänglig och skriva ner,
allt sådant som du ej kan göra i mitt sällskap.
Ja, du kommenderar mig, och din befallning är min lag.
Så jag är alltså dömd att leva vidare
och klaga vidare och gråta vidare
och suktande gå varje natt till sängs
till tårars bittra ackompanjemang
i ständigt tilltagande sorg och saknad av bortgångna vänner

som jag aldrig mer får träffa.
Är det konstigt då att jag är nekrofil?
Nu skojar jag. Man kan ej älska lik,
men de avlidnas själar kan man faktiskt älska mer
än vad man kunde älska deras fysiska närvaro när de levde.
De kan vara mera verkliga som döda själar än de var i livet,
mera levande, mera påtagliga och mera älskvärda som andar än som kroppar.
Är det dårskap att umgås med de immateriella?
Inte alls, ty all den dårskap som alls finns
finns enbart i den materiella världen.

Requiem 21

Hur mycket kan en sorg fördjupas?
Oceanen har ett djup, men äger tårars källa någon botten?
Efter regnet kommer solsken, men kan sorgens tårar någonsin ta slut?
Min ädle vän, jag vet, jag borde ägna mig i stället åt de levande,
men all min glädje finner jag allenast i min sorg.
Jag ser dig le, jag ser dig som den gladaste av alla,
medan hela världen bara gråter i elände,
ryser inför Bushmannen i Washington och hans besinningslösa krigshets,
drar sig undan och ihop sig inför det eventuella kriget
i en universell fruktan, små och ensamma och rädda,
medan endast du är suverän i döden som en triumfator
med ett härligt liv bakom dig av blott ädelmod och goda gärningar.
Du är det vackraste som finns där du nu existerar
bortom hela världens fulhet och groteska raseri
som intaktheten själv i underbaraste integritet och fläckfrihet,
den renaste och godaste av alla, och – det som jag nu är stoltast över –
den som en gång var min vän.
Vi var tillsammans mera samförstående än bröder –
aldrig att jag skulle kunna komma dig mer nära än din broder,
men ni var dock olika, kontraster, och ej långt ifrån varandras motsatser;
men vi två var som samma själ tillsammans,
åtminstone i gränslösa avseenden.
Min vän, låt oss förbli så alltid,
även om vi måste leva åtskilda ett slag framöver nu,
tills vi kan mötas åter och igen förenas
för att aldrig mera skiljas där i evighetens dimensionslöshet
när jag har blivit fri från livets dödlighets begränsningar.

ur samlingen "Requiem" nr 23

Andra sidan

Hur har ni det där på andra sidan?
Er existens är förknippad med både vissa fördelar och nackdelar.
En klar fördel är er rörelsefrihet:
ni har inga fysiska begränsningar utan kan röra er fritt
utan fysiska medel vart som helst när som helst.

Ni kan resa på mindre än en sekund från en plats till en annan,
hemsöka en anhörig och fara till nästa på ett ögonblick,
så ni slipper minsann sakna underhållning och omväxling.
Er största nackdel är dock att ni aldrig får sova.
Utan det fysiska behovet av vila är ni kroniskt vakna
och därmed oroliga och rörliga och faktiskt osaliga,
och detta får den känna på som står i kontakt med er:
er osalighet och ständiga vakenhet smittar av sig,
så att den som känner de döda aldrig får någon sömn.
Han tillbringar sina nätter med att liggande grubbla över er oro,
hans deltagande med er måste medföra hans egen osalighet,
och detta är ett klart problem, både för honom och för er.
Ni behöver denna kontakt, och han kan inte släppa den, då han känner ert behov.
Den ständiga oron på andra sidan är värre än någon oro här i världen,
och därför är faktiskt denna världens oro och bekymmer att föredra,
för den kan man koppla av från, somna bort ifrån och vila upp sig från.
Så sömnen är den stora fördelen med livet:
den finns ej på andra sidan, där den verkliga ångestoron finns
som de odödligas enda verkliga och ofrånkomliga helvete –
eller åtminstone upplevs det så av de levande.

Requiem 25

Porträttskiss

Sorgens ljuvhet skänker tårars tröst och bitterhetens skönhet.
Nej, vi känner ingen bitterhet, fastän den är befogad,
men just därför är den ock så skön.
Ditt minne lyser i förklarad gyllne skimmer
som en dyr klenod, som bara tillhör dem som stod dig nära
och som njuter privilegiet att få sakna dig.
Det extraordinära i din tragedi är just den fullständiga saknaden av något ont –
det finns blott godhet och allenast godhet och fullödlig sådan
i din helhetsbild, och den är därför värd att vårda och bevara
som det dyrbaraste oförgängligaste konstverk.
Ja, du var allenast god, den bästa av kamrater,
trots ditt djup, din dynamik, dina passioner och ditt pathos
var du alltid fullständigt human,
och aldrig att jag såg dig obehärskad – bara entusiastisk.
Men du hade djupa glödande passioner, och du hade dina grubbel,
liksom solen äger nödvändiga fläckar hade även du din oro,
din förtvivlan och din sårbarhet i all din överlägsenhet.
Det intressanta var just denna din självklara överlägsenhet
humant och fysiskt, som du aldrig kunde missbruka.
Med dina kraftresurser kunde du ha blivit vad som helst –
din inflytelsekraft var oförneklig, och jag tror varenda en som kände dig
nog knappast skulle kunna glömma dig,
just för din överlägsenhets naturliga och suveräna självbehärskning –
du var mänskligt suverän och samtidigt naturligt ödmjuk.
Så försöker jag nu karakterisera dig och rekonstruera dig i efterskott
i ett försök att hålla kvar dig och bevara dig i närheten och levande –

ett tafatt, fåfängt, kanske dumt försök, som dock är ärligt och fullständigt uppriktigt i den vänskapliga tillgivenhetens gränslöshet.

Gästen

Välkommen, kära gäst, och stanna gärna länge;
ja, du har all frihet att förbli hos mig som stadig gäst
så länge du behagar enbart för ditt sällskaps skull.
Jag vet, du är bekväm, du äter inte, du behöver ingen säng,
du kan ej störa, och samtidigt utgör du ett idealiskt sällskap.
Det är de nyss hädangångna, läs befriade och utskrivna,
patienternas och själarnas mest smärtsamma problem:
att inte kunna få kontakt med dem de älskat.
Har de tur så finns det något undantag, en överkänslig eremit
med sinnet inställt på det själsliga och mest övernaturliga
som då är mottaglig för den akuta smärtan hos de nyligen avlidna.
Den chock som du utlöste hos mig med din död var nog en hjälp därtill:
jag ramlade med cykeln efteråt och slog mig värre än jag någonsin har gjort,
slog upp mitt knä och armbåge och skuldra och förstörde ytterligare ett finger
för en månad: efter fallet låg jag stilla mitt i gatan utan att ens kunna röra mig
tills chocken av akuta skadorna och smärtan släppt.
Så illa har jag aldrig skadat mig ens när jag krockat med bilister.
Men hur fungerar då ett spöke? Kan han se dig? Kan han höra dig?
Kan spöken se på TV, njuta av musik och känna doften av god mat?
Det är besynnerligt nog mycket enklare än så.
Han delar helt enkelt med dig, på din inbjudan, dina egna sinnen.
Han kan använda din syn och dina öron och därmed ock dela dina tankar.
Ja, han kan, om du blott låter honom, göra samma bruk av din kropp som du själv.
Och därmed kan den lättaste tänkbara samvaro och kommunikation friktionsfritt äga
rum.
Det kan ej uppstå missförstånd. Men det villkoret gäller,
som en självklarhetens logiska naturlag, att i samma ögonblick
du ej vill ha honom som din gäst längre, överger han dig och kilar vidare.
En nyss avliden människa står inför den mest överväldigande tomhet
när han ej ser någon möjlighet till någon mer kontakt med dem han känt och älskat.
Men om någon känner honom och är öppen för kontakten och inbjuder honom
kan ett motsatt fenomen som ett mirakel äga rum:
kontakten, samvaron och kärleken kan då bli ännu bättre än den var i livet.
Ett rätt medium kan dessutom förmedla på ett rätt sätt
denna underbara gengångarkontakt till de anhöriga,
som han ej mer kan få kontakt med på naturligt sätt.
Ja, det är dina sinnen han använder, det är dina ögon han kan se med,
det är dina filmer som han ser, och han kan dela dina tankar
automatiskt utan att förklaringar behövs. Det är den renaste telepati.
Nu tror ni jag är schizofren och fnoskig och har blivit gaggig eller något värre,
men det kan ni ej bevisa. Ja, jag vet, ej heller jag kan alls bevisa
mina hypotesers sanning, men ni kan ej vetenskapligt bortse från
den möjligheten att vartenda ord jag talar här är sant.

requiem 27

Välkommen åter

De döda vet och känner mer än vi förstår.
De vet precis vad de kan utöva för dragningskraft
på dem de har kontakt med bland de levande,
hur de kan suga med sig dem som de har lämnat kvar,
då de har större makt som fria andar än vad någon dödlig har.
Men samtidigt har de ett nytt och avancerat omdöme
som kroppsbefriade än vad de hade med sin fysiska begränsning,
och de vet, att deras kraft är oerhörd och drar sig därför från att bruka den
och göra väsen av den, då de ännu mindre än de levande vill skada något levande.
Ty livet framstår såsom allra heligast och värdefullast
när man ser det från ett livslöst perspektiv från andra sidan graven.
Därför spökar inte vem som helst för vilken levande som helst,
av hänsyn till de levande, och av naturlig fruktan för sin egen makt
och dess eventuella inflytande på de alltjämt levande.
Jag är ej rädd för döden, jag har aldrig fruktat någon död
och umgås lätt med andra sidan som med ett naturligt element,
som med det vilda havet eller med de svåra bergen
eller något annat överväldigande stort.
Välkommen bara att hemsöka mig och stanna hos mig,
särskilt du, min tragiskt förolyckade och bäste vän,
den vackraste person jag kände – och den trognaste,
den djupaste, den mest samhörige och tolerante
och den klokaste och mest naturliga.
Jag säger ej farväl till dig.
Jag säger blott välkommen.

Requiem 28

Sjärens rätt

Dina bilder visar dig som du förvisso var i verkligheten,
men de ljuger, ty de visar ingenting av verkligheten
bakom verkligheten. Man kan skönja något av din själ
i bilden av dig där du allvarligt och kritiskt ställer dig
akut och intensivt tillspetsat frågande till tillvaron,
men inte ens den allvarsbilden ger ett sannskyldigt porträtt av dig.
Jag har dig hellre immateriell och ren i endast själen
där personligheten fyller hela bilden
så att denna utplånas och blir helt oväsentlig.
Ja, ditt varma leende förvisso, dina vackra goda ögon
och din sköna kropp, allt fysiskt i all ära,
men det är allenast själen som består,
som dröjer kvar hos mig och som allena är väsentlig.

Requiem 30

Dödsanalys

Döden är en vän. Hon är den yttersta befriaren som genom sin förlossning renar oss från allting oegentligt, oväsentligt, falskt och orent, fåfängt och förgängligt, medan bara det väsentliga, det eviga och det egentliga blir kvar. Men när man sålunda lär känna döden som en vän så framstår hon som alltmer attraktiv och som en fresterska. I ett fall som jag kände innebar en nära gods död för hans då närmaste väninna ett så oemotståndligt sug, att hon själv tog sitt liv det samma året: en märkvärdig dubbeltragedi. Och det är faran med den goda döden: i intimt vänskapligt umgänge med henne kan hon bli oemotståndlig, mera så än någon innerlig förälskelse, så att man intet annat kan än ge sig hän. Och det är därför som det händer, att de närmaste ibland blir galna av sin sorg. De saknar positiv kanalisering av den, vilket är nödvändigt om man alls ska komma över den och klara av den. Somliga vill ha den kvar och aldrig komma över den, de sörjer passionerat hela livet, som miss Havisham i Dickens praktroman, och även liksom änkan uti Windsor, drottningen Viktoria, som isolerade sig efter makens död och undandrog sig all offentlighet. Det måste inte vara skadligt. I Viktorias fall drog England bara fördel av det. Men det är viktigt för ens egen överlevnad att man bearbetar sorgen och helst praktiserar och konkretiserar den. Att låta tårarna få flöda ut i skapandet av konstverk är väl det mest konstruktiva och det bästa sättet. Bästa trösten är det fortsatta intima och privata umgänget med den förlorade och då bäst genom de konkreta minnen han har lämnat kvar, i skrift, i bilder, i hans livsverk och de relationer som förblev bestående. Det sämsta sättet är, som somliga tyvärr gör, att förtränga minnena och till och med avlägsna dem, förkasta dem och rensa ut dem ur sitt liv. Då kommer de tillbaka blott i mera plågsam form. Nej, bearbetning är det enda raka, frossa i de levande reminiscenserna, bevara dem och pränta ner dem, gör ett altare av alla bilderna och redigera minnesböcker, skriv om honom, allt konkret av den som inte längre är konkret är gott. Sjung om honom, odla minnena och värna om hans levnads sanning, prata om honom ad infinitum, festa till hans minne, sorgen måste ut, ty det är inte acceptabelt att en kär förlorad vän ska få förbli förlorad.

Requiem 31

Den blinda kärlekens översyn

Kärleken är blind, men i sin blindhet ser den desto mera. Blindast är den helt förändligade kärleken, den omöjligaste, mest abstrakta, mest absurda – ja, ju mer omöjlig och orimlig kärleken är till sitt väsen,

desto mera ser den i sin blindhet, desto mera hör den i sin dövhet,
desto mer förstår den i sitt vanvett, desto visare är den i sin oegennyttighet.
Hur kan väl någon älska bortom livets, gravens, dödens och förgänglighetens
gränser?

Det är lätt, för en som kände dig och lät sig bli till ett med dig som barn
i oskuldens jungfruligaste renhets barnavärld
av bara kärlek, skönhet, generositet och romantik.
Då trodde man på allt och älskade man allt,
och heligast av allt var vänskapen,
som också var en större makt än hela världen:
vad var väl Dag Hammarskjölds martyrium mot vad som hände mellan oss?
Och vi fanns alltid kvar där för varandra
nästan såsom tvillingbröder, omedvetet troget
med en så förödande dynamiskt mäktig kraft
att först när döden skilde dig från mig,
så framstod hur reell och oupplöslig för att inte säga outhärlig
vår pakt hade varit. Ja, din bror var mer för dig,
och tjugonio års harmoniskt äktenskap hänvisade mig till att vara överflödig,
men det var till mig du kom när endast själen återstod av livet.
Detta må förbrylla framtida intelligenser,
men för mig framstår det fullständigt som självklart.
Det är inget snack om saken.
Det var vi två – alltid, särskilt efter döden.

Requiem 34

Anklagelsen

Saknadens bitterhet blir bara tyngre,
den multiplicerar sig själv, liksom tårarna
genom sin egen naturkraft från enstaka droppar
utvecklas till rännilar, som blir till bäckar,
till åar, till älvar, till floder, som utmynnar i oceanen,
som dock bara är som en pöl i sin povra begränsning
då sorgen är djupare än den mest milddjupa grav
och då all världens hav ej kan rymma
en enda mans sorg efter sin bästa vän.
Mot sorgen och tårarna är till och med oceanerna
bara begränsade struntpölar, hur salta de än må vara,
men inte ens saltheten i Döda Havet går upp mot den bitterhet,
som den uppriktiga saknadens frätande tårar kan få
även stenhjärtan att vittra sönder och smälta.
En isbit har fastnat i hjärtat på mig och förstoppat mitt liv,
jag kan ej tänka klart, all min kraftenergi har gått över i vanmaktens slöhet,
och likgiltigheten förlamar all initiativkraft.
Det spelar ej mer någon roll hur det går här i världen,
när den som förtjänade bäst att få leva
blev mördad av den mest onödiga och meningslösa och grymma av sjukdomar.
I all min fåfänga vanmakts sorgs paralyserade passivitet
kan jag blott protestera med näven mot Gud och försynen och ödet
och allt som av hävd anses ha högre makt över livet
och anklaga i evigt ursinne och oförsonlighet

all högre makt och gudomlighet för det gudlösaste mord,
och jag kallar dig därmed, o Gud och försyn, för besinninglös Mördare
inför den domstol som är evigheten.

Requiem 40

Den samhällliga passiviseringen

Så är vi bittert reducerade till nollor
av ett samhälle som i vinsthungrig rationalisering
hänsynslöst irrationaliserar bort all mänsklighet
så att en cancerpatient får vänta i sex månader på diagnosen,
som då blir en hemlig infernaliskt underförstådd dödsdom.
Läkarslarv? Förvisso, och den omänskliga faktorn.
Individualitet, personlighet, unikheter, oumbärlighet och godhet
förekommer ej i statistiken, där allt reduceras rationellt
till nollor eller ettor, för att det skall passa i datorerna.
Så går vi under och försvinner, okända och anonyma,
vad vi än har gjort och vad vi än har varit.
En diktare som skickar in sitt mästerverk anmodas deklarerar
om han önskar manuset tillbaka efter refuseringen.
Han svarar ja och väntar på sin refusering.
När den kommer påminner han om förlagets löfte om retur.
Förlaget svarar ytligt känslolöst att manuset förstörts
då diktarens deklaration ej tydligen nått fram.
Om man försvarar sin integritet är man ej mer än en Quixote,
den mest fåfänga av narrar, som bekrigar sina egna fantasier,
den mest sorgliga av skepnader, ett melankoliskt dårhushjon.
Då är det bättre och det enda riktiga att låta sig omhändertagas,
undersökas noga, överlåta hela sig åt läkare och myndigheter
och med tålmod snällt vänta hur länge som helst på resultatet,
diagnosen, som i bästa fall ej är försenad mera än ett halvår
men som lika fullt då i det finstilla är hemligt dödlig.

Requiem 41

Överlevnad trots allt

Så är vår sköna nya värld och detta samhälles perfekta ordning
reducerad till en automatisk grottekvarn där mänskovärdet är ett skämt.
Mot världens ordning och hur den fungerar är vi alla utan mänskovärde.
Är då livet blott ett lotteri? Om man har tur så har man framgång,
och då kan man duga nånting till, men om man inte slår igenom
är man ingenting och kan man aldrig bli nånting,
hur hårt man än arbetar, vad för kunskap man än har,
vad man än går för och vad man än gör.
Ens ideal är bara drömmar dömda till att krossas mot den krassa verklighetens lag:
att ingenting är något värt om det ej kan ge pengar.
Därigenom har affärsmännen nu blivit världens kejsare och enväldshärskare,

ty de bestämmer allt, då de bestämmer över marknaden,
som styr all världens liv då alla är beroende av dess otillräknelighets totala
nyckfullhet.
Och dessa mäktiga affärsmän kan blott överleva genom egoismens hänsynslösa
gränslöshet,
och därför är de alla blott professionella smutsiga skitstövlar.
Var då vår idealism som barn ej något värt?
Var då naturlighetens ädelmod och godhet bara någonting att trampas ned för
världen?
Nej, det goda som förenade oss två kan aldrig ignoreras,
det var mera värdefullt än hela världen,
den är det som alltid går åt helvete, men vi två visste bättre,
ty vi var naturliga och goda.
Fattigdomen, anspråkslösheten, förnöjsamheten,
det är det som alltid förblir positivt och leder världen vidare
trots alla egoister som i ursinne och hysteri
i alla tider insisterat på att krampaktigt få leda den åt helvete.

Requiem 43

Rätten att få sörja i fred

Rätten att få sörja i fred
är inte bara oantastlig men även högst väsentlig.
Sorgearbetet är tyngst av alla arbeten
mest för att det är det mest ensamma av arbeten,
men man kan bara klara av det ensam.
Låt den gråtande få gråta ut i ensamhet,
ty annars blir han aldrig av med sina tårar.
Det är det brutala receptet, hästkurens formel,
det hårda bandagets lag i sorgearbetet.
Naturligtvis är det då lättare om flera delar samma sorg,
de kan då trösta sig tillsammans,
men om man är ensam om sin sorg
kan ingen trösta en och ingenting
förutom endast sorgen själv och den man sörjer.

Requiem 46

Dödens frihet

Av alla dumma lögner och vidskepelse är döden väl den värsta
som det stolligaste skräckbelagda tabut,
som om döden var ett slut och något att förfasas inför
såsom någonting förskräckligt, när det bara är en början
och en helt naturlig övergång till ett nytt liv.
Så är ej döden något slut, ej något slocknar,
det är puppan som läggs av för att dess fjäril skall få triumfera,
och ett lik är blott ett avlagt och kasserat skal att likvidera.

Varför då en sådan skräck för döden,
varför denna vidskepliga feghets ynkliga föraktliga och infantila fruktan,
varför dessa omskrivningar och undvikningar
som bara är en löjlig fördom och rent käringaktigt skrock?
Man måste kunna tala ut om döden och den döde,
tabu är det orättvisaste som finns och det oklokaste,
ty med att frukta ämnet, sky det och förtränga det
så bygger man sig bara egna murar
som man murar in sig bakom såsom i ett fängelse
av ömklighet och feghet, stollighet och barnslig rädsla.
Låt den döde leva! Livet börjar när han dör!
Låt honom hemsöka dig, bjud honom som gäst
och njut av att få underhålla honom,
han skall stanna hos dig såsom tacksam gäst så länge du behagar,
och han lämnar dig så fort du bara önskar.
Att förtränga dödsprat och allt umgänge med döda
är att såsom strutsen sätta huvudet i sanden
för att slippa se och höra något obehagligt av ren stollig feghet.
Skjut fördomarna i sank, utrota dem och spräng åt fanders alla tabun!
De är bara till för att begränsa mänskligt tänkande
och hålla mänskan ner i vidskepelse och skrock,
när allt vad döden egentligen handlar om är endast frihet.

Requiem 48

Det absurda livet

Blev vi för bortskämda av din godhet?
Är det därför vi nu gråter tröstlöst i självömkande ursinne?
Du var den som ville leva och förjånade att leva,
därför fick du den mest lömska sjukdomen av alla
medan här en annan går och endast leds vid livet,
har förlorat allt han trodde sig ha levat för
och tvingas därför leva vidare i intighet, i limbo,
utan mening, i ett vacuum av tristess och ilsken bitterhet,
helt utan egoismens entusiasm och bara arg på hela livet
för att det har svikit en från början.
Men du hade allt att leva för och måste ryckas bort och dö
i den mest vansinniga orättvisa,
medan en kollega, en god vän och miljonär,
som hade egoismens vilja till att entusiastiskt breda ut sig här i livet
ligger tvångsintagen och inspärrad som ett djur på sitt mentalsjukhus
och ökar bara instängdhetens skoningslösa lås' massivitet
med att försöka ta sig ut med våld och under skrämmande protester
mot sin grymma personals totala omedgörlighet
som ställer sig helt oförstående mot hans rättmätiga och gudlösa protesters hädelser.
Där har vi livet inspärrat och rasande i aggressivitet,
och du blev fråntagen ditt liv i hårresande orättvisa
för att du mer än nån annan hade allt att leva för;
och jag går här i bottenställd exil likgiltig inför livet
utan någonting att leva för och ännu mer likgiltig inför döden,

och min dom är att jag måste leva i allt detta nonsens.
Kan då livets ironi och grymhets orättvisa bli mer absolut i sin absurdhet?
Jag kan ställa frågan blott till dig,
ty endast du kan ge mig enda rätta svaret, som är tystnad.

Requiem 50

Byrålådans raseri

Problemet är att ingenting är roligt längre.
Vad behagar mig en dålig film med taffliga effekter och bedrövligt trams?
Förr kunde jag se vilken film som helst med god behållning,
men all positivitet har upplösts i ett intet.
Inte heller får man tala om det. Döden är ej någonting att skämta om,
ty den är så allvarlig att man ej får prata om den.
Allt allvarligt är ju bannlyst genom att det är så tråkigt.
Inte heller får man vara öppet negativ och våga kritisera något,
ty det är ju negativt och därför bannlyst genom att det är så tråkigt.
Inte heller får man säga något ont om något som är fult,
man får ej stämpla atonal musik och rockmusik som oljud,
ty det är att förolämpa och diskriminera den:
den har ju som musik all rätt att höras, och man får ej säga något ont om den,
hur djävligt den än låter. Inte heller får man förolämpa någon annan form av modernism.
Den har ju samma existensberättigande som all realism och all ordentlig konst,
hur mycket den än skiljer sig från det som kan förstås,
och man får inte avfärda bluffmakeri som nonsens, ty det är diskriminering.
Och så vidare. Allting är tabu, yttrandefriheten är ett skämt,
ty sanningen är alltid förolämpande och måste därför vara tyst.
Stäng in allt seriöst som skrivs i byrålådan, så att aldrig det får höras eller ses i ljuset,
ty sanningen är förolämpande då den diskriminerar lögnen.
Det är strängt förbjudet att förlöjliga och avslöja auktoriteter,
ty de kan ta illa vid sig, och ja-sägarna och anhängarna kan därvid bli sårade.
Smek Kina medhårs hur det än förtrycker tibetanerna och Falun Gong och alla
oliktänkande
och saboterar Internet och härskar genom våld och lögner
och avrättar i förväg dömda syndabockar utan rättegång
som högt uppsatta lamor: ju mer respekterade och älskade de är,
dess mera skyldiga och tacksamma att ställa inför rätta är de med en självklar dödsdom.
Respektera alla skurkar och banditer som ju håller vår affärsvärld levande
igenom sin energiska beslutsamhet, som bara är opportunism och egoism:
förvisso håller de i gång det västerländska samhället
igenom att med hänsynslöshets blindhet köra över alla som är mjukare.
Man får ej kritisera sådant. Då är man en kverulant,
och sådana finns det ej plats för i ett progressivt moraliskt samhälle
där mänskovärdet och dess odling genom kunskap och kultur
för samhällets maskineris och ordnings skull nödvändigt måste vara av en sekundär
betydelse,
ty pengar är ju allt.

Requiem 64

Död men vaken

Hur känns det, käre vän, att vara död?
Hur är det där på andra sidan att ha allting kvar,
identitet och minne, alla sinnen skärpta och fördubblade i klarhet,
självkänslan total och skörden fullbordad, summerad och komplett av livet,
och allenast sakna eller vara utan kroppen, det konkreta,
medlet till att leva och kommunicera?

Ja, man vägrar fullkomligt att vara död,
man vägrar acceptera det då man ej är det,
det är självklart, döden är den fullkomliga lögnen,
man blott driver vidare ifrån en existens till nästa,
från en fest till nästa, med blott en transport emellan,
som ger anledning till reflektioner.

Det är inte konstigare än att somna in och vakna –
skillnaden är endast den, att när man vaknar
saknar man den kropp man hade när man somnade.

Det är förvisso häpnadsväckande sensationellt
men inte alls märkvärdigt – bara helt naturligt.

Så är du där kvar alltjämt fullfjädrad som dig själv
och mera så än någonsin, och klarare än någonsin
lär jag sålunda lära känna dig, som den du var ursprungligen,
fast närmare och mognare och ädlare än någonsin,
och finner dig som vän en närmare person än vad du var i livet.

Visst är det märkvärdigt. Men man vänjer sig,
och småningom lär man sig acceptera det
som något fullkomligt naturligt –
det är inte konstigare än att drömma
och att vara medveten om vad man drömmer.

Det kan hända vem som helst,
och det är kanske just det enda som du saknar nu:
att kunna drömma, då du inte längre sover.

Men å andra sidan är ju nu din existens
ej något annat än just bara äntligen den ljuvligaste dröm
att kunna njuta av och vara fullt medveten om i vaket tillstånd.

Requiem 67

Sorgebearbetning

Sorgen får ej bli ett enkelriktat introvert självändamål.

Om sorgen sätter upp blockader, stänger dörrar, avbryter kontakter,
stänger ute ljus och glädje och blir egoistisk såsom manifestation,
då är den sjuk och rutten och behöver opereras bort.

I sorgen finner man varandra, man avskärmar sig ej från medsörjande,
man stänger inte in sig i ett fängelse av bitterhet och grämelse;
tvärtom så söker man sig utåt för att finna andra att få dela sina känslor med,
det är en kris som kräver sällskap och förståelse och reunion och samarbete;
ty det bittraste av alla arbeten, sorgearbetet, är som ensamjobb

det mest omänskliga av alla i sin tyngd och outhärdlighet.
Så dölj ej sorgen, gå till torgs med den, bär sorgband, skryt med den,
så att folk fattar att du inte saknar känslor utan desto mera lever för dem.
Ty det är vad sorgen är: en prøvosten för känslolivet.
Om man är en människa så har man känslor,
och då ger man genom sorgen sig fullkomligt hän åt dem.
Om man begraver dem i stället och förkväver dem är man ej mänsklig,
och då dömer man sig själv till det mest outhärdliga och svåra utav allt:
att ensam plåga sig till döds, tills sorgen för en samman med den sörjda.

Requiem 69

Förgänglighetens omöjlighet

Är då allt förlorat, bara för att du är död?
Är allt vi talade om, alla våra filosofiska resonemang,
allt vi kom fram till genom diskussioners underbara umgänge,
allt vi var tillsammans med om, våra ideal och livsuppfattningar,
vår idealiserande och varma människouppfattning –
måste allt då anses som förlorat, för att du ej mer kan bära vittne om
det underbara resultatet av vår vänskaps filosofiska gemenskap?
Nej, jag vägrar vara ensam kvar om dessa kunskapsskatter.
Säg att du fortfarande bär med dig skörden av vår vänskap
till den andra sidans högre form av salighet
och att där förekommer en rättvisare förvaltning
av de högre värdena av det mänskliga livet
än vad jordiska fåfänga sjukdomar kan medge!
Rättvisan kan inte vara död för att du är det.
Nej, man måste bära med sig allt det oskattbara in i evigheten,
om det så blott tar sig form av medvetandets bilder och mentala drömmar.
Oförgängligheten kan ej vara en omöjlighet,
ty eftersom den finns som ord så finns den och kan ej förnekas.
Om den icke fanns så skulle vi ej heller någonsin
ha kunnat uppfinna den blott som ord.

Requiem 71

Ingen förändring

Jag hade alltid god kontakt med döden och de döda.
Det var inte konstigt alls, och jag är alltid redo att dö när som helst.
Det finns egentligen ej någon skillnad mellan liv och död.
De flyter samman och är ett, de är beroende och lever på varandra,
livet leder endast in i döden, och det enda döden är är livets eviga förnyelse.
Så det är inte konstigt alls att vi nu umgås efter döden
lika obehindrat och naturligt som om du ej alls gått vidare.
Så är det: business as usual, inget har förändrats,
du finns kvar i våra medvetanden lika fullt som om du ännu levde,
vilket du ju gör, om än ej mer i påtaglig gestalt

men kanske desto mer i andlig och förnimbar –
det krävs känslor för att känna vad som finns på andra sidan,
där det enda som än lever just är känslor hos de döda,
men de är då desto mera levande och intressanta.
Ja, dröj kvar, så länge som du vill, det är ej något märkvärdigt med det,
vi tar det helt naturligt och fortsätter umgås med dig alldeles som vanligt,
ty du finns ju kvar. Det är ej något snack om saken.

Requiem 84

Det eviga

Hur är det att dö? Det är bara att drömma sig bort
och att avstå från kroppen och sinnena och hålla fast blott vid drömmarna
och deras sanning och aldrig mer vakna ifrån deras skönhet.
Så enkel är döden: att ej mera avstå från sanningen
och endast avstå från lögnen, allt det som bedrar,
medan endast det inre, det innersta och allt som finns där består.
Allt som kommer från den inre världen, från själen, är sanning
och tillhör din egen personliga evighet, som endast är allmän egendom,
medan allt yttre, som sinnena står för, blott är sken och bedrägeri,
vanlig dödlighet, lögn och förvillelser.
Minnet består av de känslor och bilder du fotograferat i själen,
det är ditt kulturarv som du bär med dig för evigt och ständigt förkovrar,
alltmedan det minne som endast är manifesterat i kunskap och färdighet
endast är fåfänga. Håll dig till drömmarna.
De visar vägen till vad du för evigt har kvar till att leva för
medan din dödlighet bara är summan av allt ditt livs fåfänga,
timlighet, flärdens förgänglighet och allt förutom din kärlek.

Requiem 86

Sanningens ögonblick

Avskedets kärlek är definitiv.
I ditt livs sista ögonblick avgöres allt,
då summeras ditt liv, och om summan blir kärlek så har du gjort rätt för dig,
då har du lyckats, då har du ej något att förebrå dig och ej något att ångra,
och då kan du lugnt lämna allt och gå vidare
via en tillfällig fullständig frihet i ljuset till nästa lektion på din evighetsväg.
Men märk väl, att just det ögonblicket,
det sista, är allt vad du äger att leva för.
Det ögonblicket blir avgörande för ditt liv, och det sätter din stämpel på livet
för de efterkommande, dem som du kvarlämnar, de som har känt dig,
dem som du uppgått i och lämnat kvar något hos av dig själv,
alla dina bestående minnen. Och det är din mänskliga plikt
att de ensidigt färgas av ett enda ord, som är kärlek.
Om du endast lyckas med det har du visat dig värdig ditt liv,
och då blir ditt livs slutliga avsked ditt livs högsta njutning och kärleksakt.

Requiem 88

Kärlekens språk står skriven över hela himlen

Kärleken är bara känslor,
och de känslorna är eviga, ju mera ren din kärlek är.
Det renaste av alla språk är känslornas,
och när din kärlek blott är känslor är det evighetens eget språk,
som lever och fungerar över alla gränser även efter döden.
Det är den transcendentala kärleken som aldrig dör,
vars kraft går över allt vad människor kan förstå
tills de får egen verklighet på den igenom vad de själva får uppleva.
Finns det äkta känslor så kan kärleken ej bli mer äkta
och då bär den evighetens egen stämpel
som ej någonting och ej ens evigheten själv kan utplåna.
De känslorna är levande emellan oss
nu efter döden som igenom ett mirakel
och kan aldrig mer fördunklas
eftersom ej själva döden lyckats mer än med att höja dem
till fixstjärnornas egen högsta himmels evighet.
Det är ej någon överdrift. Det är bara trohet.

Requiem 89

Känslornas rätt

En människas mänsklighet mäts i hans tårar.
Den som ej kan gråta är ur mänsklig synpunkt en uttorkad brunn,
medan den överkänslige, som lätt blir rörd och lätt faller i tårar,
har kunskapens rötter långt inne i människohjärtat
och är såsom källa till kunskap och liv ousinlig.
Så är överkänslighet, blödighet, lättörddhet, ömhet,
romantiskhet, fallenhet för svärmeri, drömmier och sentimentalitet
inget negativt eller föraktligt men bara livsfrämjande positivt.
Så begravn inte tårarna, frys inte ner dem
men öppna ditt hjärta i stället för känslorna, låt dem få vädras,
låt dem få flyga i frihet, och låt dem få ersätta fördomsfullheten,
fixeringarna, den kallhamrade intoleransen och negativismen,
förnekandet, stängandet av dina dörrars ventiler och de förutfattade meningarnas
dogmatik.
Den som bland alla människor har mest rätt i livet är den som mest lider, det gråtande
offret,
alltmedan hans plågare, de empatilösa, bara är okunniga i sin självmordsdrift
mot sina själar, sitt livs möjligheter och mot sitt livs upphov och urkälla: sitt eget
känsloliv.

Requiem 91

Den säkraste av alla investeringar

All den kärlek som du givit till en annan är den säkraste av alla investeringar, ty efter livets fullbordan summeras räkningarna, och då får du all den kärlek du har givit bort tillbaka med en bonusränta mera underbar än vad du vågat drömma om, ty kärleken förräntar sig och lönar sig långt mer än något annat. Kärleken är aldrig orättvis, ty när den väl är given frivilligt och uppriktigt så dör den aldrig men ger endast utdelning och återbäring i oändlighet. Den kan ej påverkas av inflation och marknadskriser men är starkare som kapital än ens det rena guldets. Var ej därför någonsin försiktig eller rädd att investera kärleken i vänskap, relationer eller vanliga kontakter, ty ju mer du ger av den, dess mer förräntar och multiplicerar den sig, och allt vad du ger i kärlek kommer alltid i överraskande form tillbaka när du som minst väntar det och alltid i den form som du förtjänar.

Requiem 94

När allt tar slut, börjar det
När livet inte räcker till och empatin tar slut,
skall man då bara resignera? Skall man acceptera nederlaget,
säga till den älskade att man ej orkar älska längre,
duka under för de överväldigande motgångarnas övermakt
och acceptera ödet som sin överman och döden som en ond besegrare?
Nej, aldrig. Man kan alltid lägga in en högre växel.
Pessimismen är en ursäkt för att slippa kämpa mer,
en undanflykt för att fejt slippa livets ständiga överansträngning,
som är nödvändig för överlevandet och för allt livets strävan.
Och att avstå därifrån är det definitiva nederlaget och ett andligt och moraliskt självmord
och som sådant det mest livsfientliga och dumma man kan göra.
Vägra acceptera döden, unna livet att få överleva döden,
låt din död blott bli din tröskel till din evighet,
och du skall triumfera alltid liksom livet självt,
som då skall alltid strida för dig vid din sida.

Requiem 97

Hängande i luften

Den största smärtan var att vi ej fick en chans till ett farväl.
Du rycktes bort, och vårt farväl blev därigenom maximalt brutalt.
På så sätt blir ett avskedstagande en evighet av smärta
men samtidigt en tillgivenhet och värme som ej någonsin kan avta.

Avskedet blev avklippt, oavslutat, aldrig genomfört och aldrig ens manifesterat.
Därför är du kvar: du fick ej ta farväl.
Så glöm det avsked som vi aldrig fick,
dröj kvar för evigt med vårt goda minne,
och ditt sällskap skall ej någonsin mer bli försummat.
Så förevigas vår vänskap i ett evigt anti-avsked,
och jag släpper aldrig taget om en dröm som hör till evigheten.
Så i stället för ett avsked hälsar jag dig varmt välkommen
som en ärad gäst att alltid stanna kvar i hjärtat
i mitt hem och med mitt liv som hädanefter även ditt.

Requiem 100

Livets innersta kontinuitetskraft

Kärleken är evig och det enda som är liv.
Så länge som man älskar är man levande och endast då.
Det spelar mindre roll vem eller vad man älskar,
bara det är någon annan än sig själv.
Ty egoism och egenkärlek är den enda säkra döden,
livets återvändsgränd och dess mardrömsfälla,
som kan karaktärsförändra den mest obestickliga och goda själ till motsatsen.
Du har ej någon viktigare uppgift i ditt liv än blott att älska,
allting annat är högst oväsentligt, ovidkommande och dumt;
den enda röda tråden i ditt liv är att du älskar någon annan än dig själv,
den enda meningen med livet och din enda ursäkt för att leva.
Kan du uppfylla den uppgiften, som är ditt livs utmaning,
måste ditt liv bli en strålande succé vad du än gör,
och att ej klara detta är omöjligt, om man en gång lever och kan fatta
att man bara är en människa.

Requiem 104

Ofullkomnad

Det händer, att när någon avbryts i sitt liv av orättvist förlopp
emot sin egen vilja innan han är redo, genom sjukdom, olyckshändelse och krig
förblir han vanligen närvarande i sinnevärlden som i limbo
med ett ouppklarat öde, brottandes långt efter döden med sin orättvisa
utan att få klarhet eller något svar på sina frågor.
Oron dröjer kvar och kan ej stillas,
och den kan allenast stillas genom kvarlevandes deltagande i den,
deras inkännande och förståelse; ty fastän han är kvar i sinnevärlden
kan han inte ses men endast kännas.
Desto tydligare kan han kännas om man koncentrerar sig på känsligheten,
och då kan man även telepatiskt och transcendentalt kommunicera.
Det kan bli ett evigt argument, ty den problematiken är olöslig:
orättvisans grymhet och problem, det ofullkomna livet,
livet som man ej fick leva, känslorna man ej fick ge,

det uttryckta, kärleken som bromsades och stoppades,
ett skri av desperat förtvivlan, frustration, desillusion och vanmakt
som i styrka, makt, moralisk kraft och giltighet
har rätt att ljuda och att höras i oändlighet och i all evighet.

ur Requiem 107

En känsla av sanning

Sanningen är bara känsla. Fakta är dess resultat,
men känslans tanke är upprinnelsen till sanningen
och till den verklighets konkreta oförneklighet som utgör resultatet.
Ingenting är falskt i känslans och i tankens värld,
ty ingenting som tänks kan någonsin förnekas.
Så vistas vi tillsammans i den renaste filosofin,
den högsta renhetens och godhetens,
gudomlighetens paradiset av idel tankens känslspråk
som i sin skönhet dominerar och omvälver hela världen
i en högre grad av universalism än hela universum.

ur Requiem 110

Dödens outhärlighet

Sanningen består av nio tiondelar tvivel, sade någon,
och det är den lutring livet och vi alla väl behöver
för att kunna överleva alls med någon bibehållen självrespekt,
den ständiga personlighetsrenhållningen, som oavbrutet kräver dödens närhet
för att kunna sporras till förnyade ansträngningar för livets skull.
Så stanna gärna kvar och flåsa i min nacke, död, och påminn mig
om livets angelägenhet helst oavbrutet,
även om det innebär personlig isolerings ensamhet till döds
i hypokondriska neuroser, psykopatologiska inbillningar
och andra hallucinationer, som ej dödliga kan se
som annat än som schiziga idiosynkrasier;
men dödens närhet och umgänget med den är ej annat
än en helt naturlig kontinuitet, precis som dagliga klosettbesök,
förutom vilken renande process ens liv blott vore
dödliga förstoppningar och stampande på samma ställe,
stagnation och själsligt självmord, kort sagt, dödlig andefattigdom.

Requiem 111

Futilitet

Jag tar mig ut till någonting jag vunnit,
men min vinst är bara någonting jag funnit.
All min tid förrunnit,
ingenting jag hunnit,
jag har bara brunnit.
Så har allt försvunnit.

Requiem 114

Smärtgränsen

Det finns ingen smärtgräns.
Det vet alla de som har lärt känna smärtan
och sett den i vitögat i all dess ohyggliga realism.
Ty det finns ingenting mera tånjbart än smärtgränsen.
För varje gång man får anledning odla ny hjärtesorg tänjs gränsen ut.
Första gången man erfar en chockartad smärta
blir man genast medveten om den ohyggliga smärtgränsen
som är ett slags mekanism och försvarsåtgärd för att förtränga den.
Men varje gång ett nytt trauma förlamar ens liv är det längre till smärtgränsen,
som ständigt utvidgas mer och mer ju större anhopningen av ens smärtoskörd
lagras i hjärtat och själen och fyller dem med mörkrets ångestförtvivlan
i skriande bitterhets vrede som aldrig kan bli förlöst.
Den kan bara växa konstant inom ramen för den ständigt längre utvidgade
smärtgränsen
som aldrig känner av någon begränsning.
Där sitter vi alla som fångar i livssmärtans fångelse och det på livstid
alltmedan dess rörelsefrihet ironiskt nog blott expanderar
på livstid med smärtan inom det med åren allt mera svåröverblickbara
oändliga lidandets fält, som man vänjer sig vid
att blir alltmera oöverkomligt i sin bitterljuva
till slut icke mer existerande smärtgräns förskräckliga brist på begränsning.

Requiem 115

Du är död, men du lever.
Jag lever men är död.
Det borde jämna ut sig,
men tvärtom är det den totala obalansen.
Jag är död för att du inte lever,
men du lever för att jag ännu lever
fastän jag är död, för att du är död.
Måste jag då leva för dödens skull,
för att du som död skall besegra döden?
Men även jag är dödens, som vi alla.

Du kom först i mål, och det är orättvist,
ty tävlingen gällde att komma sist i mål, inte först,
om det var en tävling, vilket det inte var,
ty det gällde ju bara att leva.
Men vad är det för ett liv utan den som vi alla älskade
och som mest förtjänade att få leva
bland alla dem som älskade dig?
Det orättvisa är att kärleken förbytts till sorg
genom en skilsmässa som ingen ville –
en påtvingad, brutal skilsmässa, som ingen var ansvarig för.
Följaktligen måste jag klaga och protestera
mot höjden av oacceptabilitet
och det i evighet.

Requiem 117

Hur kan man skriva komedier
när livet blott är tragedier
som skriker dig i ansiktet varenda dag
med ständigt tilltagande mörker
byggande sig upp omkring din själ
så att du snart ej kan se något annat
i din ständigt krympande och mörknande
mer skrämmande och avskyvärda värld?
Drag något gammalt över dig,
gå hem och lägg dig,
sov ihjäl dig där i verklighetsflyktsdrömmar
frossande i självömkan och patetism.
Det är den enda sanna självbefläckelsen,
att erkänna sig vara den man är,
ett fiasko, att bekänna sig besegrad,
att ge upp med alla sina ideal
av skönhet, sanning, ärlighet och disciplin
inför det fula, låga, populistiska, vulgära, billiga,
barbariska och medelmåttiga,
det tarvliga inkrökta dagfjärilssamhället
med dess hjärntvätt och miljöfientlighet
i form av en kultur av bara sopor.
Tyck synd om dig, ty du kan inte göra något annat,
då allt annat, vad det än kan vara och vad du än gör
blott är en suck att nära mänsklighetens likgiltighet med.

Requiem 119

Utan karta, utan kompass
står man helt ensam i världen
utan de enda som kunde leda en rätt
de enda man var beroende av
de som älskade en mest.

Mina fyra bästa vänner
har alla passerat över gränsen
för att aldrig mera återvända
men blott för att småningom kalla en till sig.
Det enda rättvisa i livet i världen
är att vi alla måste dö,
att döden även måste drabba de onda
hur nedrigt de än kom undan
oberörda av allt det onda de förorsakat andra
som aldrig glömmer sina lidanden
men alltid måste leva vidare med dem
så länge som de lever.
Ni har det bra,
ni offer där bland skuggorna,
som redan lidit färdigt
och som väntar på att få välkomna
oss till er ljusa frihetsvärld
från det lidandets rike i mörkret
som vår skuggtillvaro är
här bland ruinerna
av era ljuva minnen.

Elegi

Vart har ni alla tagit vägen
som släppte kontakten
som övergav mig i mörkret
som dog ifrån mig utan förklaring
som bara försvann ut i mörkret
utan att säga adjö
i den mest mördande distansiering
den som aldrig förklarar sin tystnad
den yttersta döden
det apatiska försvinnandet
självuppgivandet i självförintelsen
utan förklaring och utan anledning.

Jag fruktar inte döden, men jag fruktar tystnaden
hos grymheten i det yttersta tigandet
som berövar en allt inklusive en själv
i den långsammaste tänkbara död
av en ständigt accelererande förtvivlan och vanmakt
inför förlusten av allt
som gjorde det värt att leva
mera för andra än för sig själv.

Kan man bli mera död
än då själen är död fast kroppen lever?
Nej, det är den yttersta döden.
Hellre då en död kropp
om bara själen får leva.

Framkomsten

Vad är varje resas vedermödor mot den lättnad som en framkomsts underbarhet är?

Man kommer fram till paradiset efter genomvandringen av helvetet hur ljuvligt detta än har varit och hur enkelt slutmålet än är.

Man reser genom himmelska gudomliga och jungfruliga drömlandskap vars skönhet ändå aldrig kan nå upp till framkomstögonblickets sällhet.

Allting löser sig, man blir befriad, man blir frälst och kommer hem, ingenting kan vara ljuvligare, ingen resa finare än det.

Och det är kanske meningen just med att resa: att få komma hem.

Den ljuvligaste resan då är att få ha ett antal hem på vägen att besöka,

att få komma hem till, gamla vänner att få komma fram till,

finna oförändrade och friska, gamla ljuva minnet att återuppleva,

genom oförgängliga miljöers trollkrafts oemotståndliga charm.

Att resa bort för att få komma hem så långt bort hemifrån som möjligt –

att få vara hemma borta och ändå där även ha ett hem att komma hem till –

sådan resa är det alltid värt att komma hem till.

Ge mig vingar...

Ge mig vingar

men inte av guld

utan bara av ljus,

så min flykt kan övergå solens

och slå ut den med större glans

än hela världsrymdens samlade härar av stjärnor.

Ett enda fattigt vingpar är tillräckligt,

de må vara lappade och tilltufsade,

bara de bär min fantasi

bortom den yttersta dimensionen,

ty den kan aldrig få nog ändå.

Lär mig leva

men bara på flyktens vingar,

ty jag vägrar att någonsin stanna,

och det enda eviga livet

är den eviga flykten.

Förlustens vinst

Ja, jag vet.

Jag har förlorat dig.

Jag hade ingen chans från början.

Kärleken var född i mörkret

dömd till motvind hela vägen

utan någon chans till verklighet

och utan annat liv än poesin.

Men låt den leva då åtminstone

i denna undanskymda poesi

då den ju ej får leva annars.

Detta är min kärleks sista bön,
men den har evighetens giltighet
och skall ej tystna
för så länge som det än får höras
oförskämnd och ärlig poesi.

Själoplågarens vanvettstro

Jag vet att jag en dag kommer att bli rik
fastän jag varit fattig hela livet,
jag vet att allt vad jag gör är dumt
varför jag fortsätter att göra det,
jag vet att min kärlek är hopplös
varför jag fortsätter att älska,
jag vet att ingenting lönar sig
varför jag fortsätter att arbeta,
jag vet att narrens lycka är konstant
fastän han bara ställer till med olycka
och tror på lyckan hur olycklig han än är,
jag vet att allt är dårskap
varför jag älskar det,
och jag vet att jag bara plågar mig själv med min visshet
om att dårskapens vishet är större än hela världens.

Äkta vara

Jag tänker bara på dig, min älskade,
fast jag inte känner dig.
Jag känner inte kärlekens språk,
men jag känner kvinnan och älskar henne,
och äkta kärlek behöver inget språk.
Allt väsentligt står skrivet mellan raderna,
och att utlägga och förklara det är att förstöra det
genom konkretiseringens vulgaritet och förfulning,
det grövsta av helgerån.
Så låt min rena kärleks tanke vara helig i fred
och kräv intet mera än dess äkthet,
som är det enda kärleken kräver för att överleva.

Fjärilsliv

Varför måste relationer göra ont
som straff för att de existerar?
Skyddet är en sårbarhetens blygsel
som blott lider genom sin ömtålighet.
Är ensamheten någon bot?
Den helar, så att man blir djärv nog
att ånyo fria till förintelsen i relationer
och på nytt blir skadad i sin sårbarhet
och påmind om ömtålighetens smärta,

som gör mera ont än någon fysisk sådan.
Så består den onda cirkeln,
relationernas självdestruktivitet
som ljuset i en fjärils liv,
som den blott lever för att få bli vidbränd vid.

Kvantitetssamhället

Det är bara kvantiteten som räknas,
ju större kvantitet, desto bättre,
desto större konsumtion, desto bättre lönsamhet,
det kvittar vad det gäller, det är bara kvantiteten som gäller.
Så låt mänskligheten föröka ihjäl sig,
det leder bara till större konsumtion och lönsamhet,
låt allting dränkas i den skenande kvantitetsproduktionens lönsamhet
så länge den bara lönar sig,
låt konsumtionskravens syndaflodslaviner bara hålla på
och breda ut sig, ty de bara lönar sig;
- så vad spelar då kvaliteten längre för roll?
Ingen alls i lönsamhetens djungelns lags skenande karusell,
som ju bara är till för att köra över allt som inte lönar sig.
Så glöm det här med kulturkvalitet och skrota den,
låt ren gångbar slang ersätta språket,
låt skvalflödet av kitschmusik ta över alla media
och med sin hjärntvätt dåna ihjäl all mera harmonisk musik,
och glöm det här med att läsa böcker.
Vi har ju skvalunderhållning med reklamslag på TV,
tjugofyra timmar såpoperor med skrattkörer varje dag i stället,
som man slipper skärpa sig inför;
så glöm det här med kvalitetslitteratur
och all kvalitet över huvud taget
som bara envisas med att överleva sig själv
och trots allt finnas kvar kämpande för livet
i den hysteriska lönsamhetens obligatoriska
ständigt accelererande kvantitetsproduktioners syndaflod.

Denna dikt är skriven av en kollega i ständig exil, publicerar den då han aldrig själv kan framträda här.

Tvångströjan

Livet är en tvångströja
som oavlatligt snörs hårdare åt
i ett slags sadistiskt skruvstäd av pina
som oavlatligt stegras och blir värre med åren
i ett slags Självplågarens Paradis.
Den som njuter av livet är en självplågare
medan alla realister blott kan finna lidande,
lidande och åter lidande så länge de lever,
ty verkligheten är aldrig vacker.

Livets glädjeämnen och skönhetsämnen
är begränsade till blixttögonblick av oaser,
som drömqgonblick som omedelbart tar slut
och går över i den vanliga mörka natten igen,
som alltid dominerar och aldrig tar slut.
Nej, jag älskar inte livet,
detta mardrömsfängelse av plågor,
denna oändlighet av uselhet och låghet,
fulhet och ondska, grymhet och förtryck,
där det minst onda av allt
paradoxalt nog är just det oändliga lidandet,
som är det enda som håller livet i gång.

porträtt av "Tvångströjans" författare

Raseriet

Hans raseri är farligare än någon annans
ty han ger det aldrig något utlopp.
Det är som en ständigt mer sjudande tryckkokare
men utan ventil.
Det gränslösa raseriets outhärdliga svarta förtvivlan
är som en orkan instängd i en vulkan
som i stället för att få explodera
riktar sig mot sig själv
och förbrinner inombords i självförtäring
mera plågsam än något helvete.
Och det är bara att låta honom brinna
i hans ensamhets isolerade förtäring
i den fasansfullaste av vredesstormar
vars infernaliska raseri är så våldsamt
att han aldrig kan dela det med någon annan.

till en avliden väninna

Så gästar även du mig,
min bästa vän från barndomen,
vid midnattstimmens sannings ögonblick
när världen giver vika
för en värld av bättre drömmar,
tystnadens välsignelses fantomer,
andarnas moment av tidlös uppenbarelse
och deras chans att få materialiseras
genom from påminnelse av gamla minnen.
Käckast var du ibland alla
och den klokaste och tryggaste
med din gedigna kunskapsklippa
och naturliga kulturs socialdiplomati.
Du älskade lyrik,
och därför är det inte mer än rätt

att äntligen du får lyrik i eget namn
för blott din egen skull till din glorifiering
genom dem du var så trogen
att de alltid skall förbli dig lika trogna.
Trogheten är mitt milda offer i all ödmjukhet
som väktaren som troget vakar
vid din rätt till ett ljus i all evighet
för all den varma trohet
som du aldrig någonsin förnekade en annan.

Kärleksdikt I

Jag älskar henne, men jag får aldrig bekänna det.
Jag får aldrig ens försöka göra henne till min.
Jag får aldrig andas ett ord av min kärlek
hur äkta den än är,
ty den risken kunde förstöra allt.
Låt mig blott få älska dig
om ock det måste bli i tystnad och på avstånd
utan tecken, utan språk och utan annat än ljuv tystnad
som må begrava kärleken för evigt
om blott den får bestå och vara äkta.

Kärleksdikt II

Att meditera över kärlek
är att bara älska
utan att ens meditera.
Orden räcker inte till
när kärleken blott exploderar
utan att ta hänsyn till en själv.
Så drunknar man i egen produktion
av svindlande hysterisk kärleks tankekraft
och blir apatisk av sin egen offervilja
att allenast ge och det oändligt.
Det är blott naturligt.
Svik dig själv, men svik ej kärleken,
ty den allenast måste leva av dig själv
medan du själv är obetydlig utan den.
Allenast den som älskar lever.
Kärleken är källan till allt liv
och det enda liv som finns,
och mot den är allt annat blott
som vattendroppars intighet mot havet.

På verkstan

Motorn i mitt liv
går sönder då och då
och hamnar på reparation

och ligger där och rostar
tills den hamnar under isen
och glöms bort och skrotar
för att snart disintegrera;
men det märkvärdiga är,
att plötsligt kommer rycket
i en hopplös kallstart som fungerar
och i uppförsbacke dessutom,
och det otroligaste händer
att man faktiskt överlever
och kör vidare
med gnissel och i motvind,
ständig uppförsbacke och protest
och rasslande rostiga lösa skruvar,
som om huvudet bestod av bara sådana;
men det är bara att gå på och rulla på
så länge hjulena går runt
till nästa skrotning och punktering
för en ny besvärlig omgång
på en verkstadstork med rehabilitering
så att man kan skrota lite till.

Kärleksdikt III

Vem är min älskade?
Jag vet inte.
Jag vet bara att jag älskar henne
vem hon än är.
Vad spelar väl då hennes utseende för roll
eller hur åtskilda vi är
när vi ändå kanske har varandra
i varandras tankar
och då jag åtminstone har henne
i mina tankar?
Det må bära eller brista,
men jag älskar henne ändå,
och hon må förlåta mig där för
att jag bär på denna belastning
helt frivilligt.

Avgrundstankar

Det är inte så att jag hatar mänskligheten.
Jag hatar bara dess förnedring.
En relation som måste vara förnedrande
är sämre än ingen relation alls.
Och var finns den relation som inte kräver förnedring?
Bara hos de redan förnedrade,
främst alla redan färdiga offer
som bara finns på andra, säkra sidan livet
där ej jämmerdalens dödliga plågor och förnedring

längre kan hemsöka dem och vålla dem smärta,
den dödlighetens outhärdliga komplikation
som innebär den oundvikliga förnedring
som umgänget med den mänskliga lågheten måste innebära.
Är det då bättre att vara död?
Nej, men endast på den andra, säkra sidan livet
kan man ta skydd mot livets dödliga förnedring
och hålla sina ideal i säkerhet
för dödligt umgänges våldtäktsbenägenhet;
ty endast döden och de döda
får så länge de är döda och på andra sidan
vara i fred för livet.

Simplicitet

Det måste finnas en Gud.
Vi har inget val.
Annars är allting och livet förlorat.
Total ateism är den slutgiltiga kapitulationen
och det mest livsfientliga av allt,
ty det mest onaturliga av allt är att ge upp.
Om livet går med på att ge upp har det ingen mening,
därför måste det ha en mening,
eftersom det existerar,
och därför måste det finnas en Gud,
en idé över alla andra,
en konstruktivitet och eget initiativ
som leder det.
Så enkelt är det.

Passionen

Hur högt kan jag älska dig
utan att förgås?
Hur långt kan jag driva mig
i kärlekens skenande störtlopp
utan att störta och falla?
Hur långt kan jag driva
mitt eget självplågeri
i den gränslösa kärlekens
oemotståndliga ursinnes- och vansinnesdrift?
Det är just det infernaliska kruxet,
att kärleken har inga gränser,
utan det må bära i evighet
eller inte alls.

Till Ann-Kristin

Idealism är kärlek
och livets enda mening
och det enda som skapar liv
genom sitt eget väsens märkvärdighet
som bara är andlig expansionskraft
som allena har kraften att skapa något av intet
varigenom allt liv kommer till
som av ingenting,
men fastän kärleken aldrig synes
så känns den desto mer
och utgör egentligen all den enda verklighet
som spelar någon roll.

Kafkaiseringen

Regelverkets tumskruvar på allt som kan röra sig,
dess forcerade förstoppning av all initiativkraft,
dess broms och käppar i hjulen på allt som försöker gå runt
blir till slut en större apparat än hela samhällsmaskineriet,
lagbokens bestämmelser blir tyngre än hela fartyget
som till slut bara kan röra sig i säkerhet med att stå stilla,
regelverket och det statliga utsugningssystemet blir som en binnikemask
som bara växer sig fetare på individens bekostnad,
som hotar stupa som offer och martyr för ren statlig parasitism.
Hur långt får det lov att gå innan hela systemet kollapsar?
Tyvärr är svenskarna så världs bäst i sin undfallande godtrogenhet
att deras stat vet att utnyttja dem till maximum
innan de ens vågar pipa.

En löjlig människas trosbekännelse

Jag bara frågar:
Är det fel att älska allt som är vackert
i en värld som storknar i fulhet?
Är det fel att hålla sig till outslitlig musik märkt av skönhet och kvalitet
i en värld där högtalarna dominerar och dränker en med ljud och skval?
Är det fel att älska de små oaser av fri natur som finns kvar
i en värld nästan helt denaturaliserad av skenande miljöförstöring?
Är det fel att ägna sig åt att läsa goda böcker
och att älska dem och deras kunskap
i en värld där analfabetismen nästan obligatoriskt tvingas på en
genom massmediernas ständigt försämrade och mer fördummande kvalitet,
medan de nästan ensamma får behärska människans informationsinflöde?
Är det fel att slå vakt om historien och sanningen
där dessa alltmera sätts på undantag
och förträngs såsom ovidkommande och obehagliga?
Är det fel att slå vakt om eviga värden
i en värld där penningvärdet gjorts till högsta bestämmande lag
trots dess opålitlighet, fluktuationer och förgänglighet?

Är det fel att motverka kvantitetssamhället med att verka för kvalitet?
Är det fel att ägna sig åt det mänskliga i en värld av omänsklighet?
Kort sagt, jag bara frågar.

Skvalsamhällets pappersblommor

Frossa du bara i massmedialt raseri,
låt paljetterna blomma i flärdens barbariska origami,
inget är seriöst,
det är blott utförsbacken i ständig acceleration som nu gäller,
och ju högre fart, desto bättre,
och ju fler som blir överkörda och körda i diket,
ju mer kvaliteten blir överkörd av kvantiteten, dess bättre —
det är blott att smita och klara sig undan allt ansvar
för skvalsamhällets hysterik i dess skenande avart
mot ständigt förtyglad ytlighet,
ständigt tilltagande vulgarisering av allting vulgärt
och med såpornas skrattkörer dränkande all eftertanke
i massmediala hjärntvätten av alla som faller för frestelsen
att se på TV och frossa i flamsig reklam
och studera den larmande dagspressens skvaller
av nonsens och tomhet och strunt utan ände.

Vems är skulden?

Alla vet att det är fel, men ingen gör något åt saken.
Det är kommersialismens förbannelse, som gör all eftertanke omöjlig
då den tvingar folk att förtränga och utesluta allt
som inte har med krasst förvärv att göra.
Därför visas nästan bara skräp på TV med reklamslag
som ingen önskar och som fördärvar allt,
som om det ej var nog att alla kulturprogram,
(exempelvis Chopintävlingen från Polen,
som äger rum blott vart femte år
och televisas över hela världen utom i Sverige,
skrotas ifrån början såsom något uteslutet och okommersiellt,
som om i Sverige det var Berlusconi som bestämde med sin fjantkultur.
Och därför skenar världen allt vildare med i allmänhetens miljöförstörelsekarusell
med amerikansk president förnekande all förekomst av någon växthuseffekt
då han har högsta ansvaret för ekonomin i världen
medan New Orleans går åt helvete
och orkanerna bara accelererar och muterar och multiplicerar sig
frammanade och maximerade av bilavgasernas förgiftande av atmosfären
så att haven snart väl börjar koka av tyfoner.
Var det samma sak som hände när civilisationen före Noak
sveptes bort av kanske människornas självförvållade syndaflod?
Vems är då skulden? Den är din och min
så länge vi förtränger saken och ej ens tar något ansvar för vår egen del.

En liten tibetansk by

Husen ligger trångt vid rännstensgränder,
gamla slitna ruckel med mest hål och springor,
någon plansch från bättre världar,
trångt i bykaféet med nedsuttna bänkar,
men med lyckliga stamgäster, bara solskensansikten,
en liten koloni av hundra landsflyktiga tibetaner,
en hel värld av poesi och drömmar, optimism och längtan,
ingen sorg men bara hopp — och glädje i intim gemenskap.
Kan det vara bättre? Mikrokosmos företer ej sällan
i förtryckt förminskning en betydligt bättre värld
än världen utanför, som ockuperar andra länder
och fördriver tibetaner i exil.
I rännstensgränden sipprar poesin
mer gyllene och varmt än någon välfärd.

Skuggor

Skuggorna förlängs,
medvetandet förträngs,
ger vika för melankoli
i dunkla drömmars symfoni
förklädd i sjuka stämningars bedövning.
Varför upplevs detta negativt
när livet blott är positivt
som glädjens fackla i världsrymdens natt?
Jag kan ej fatta det,
det måste vara vekhet,
ty allt vett förbjuder schack och matt.
Vik hädan, skuggor och förtrollning,
låt mig leva blott för ljus och gryning,
ty livets enda lag är liv i evighet.

Storebror

Tro inte att jag inte ser dig
och att ej ditt liv är i min hand,
du värdelösa individ
som inte fattar att du är en nolla,
att du blott är till för att försvinna,
att du är ett minimum, en vattendroppe
i en ocean av värdelösa människor
som alla blott är fåfängliga nollor
och vars enda mening med att existera
är att bli bevakade av mig och kontrollerade,
så att de samvetsgrant betalar sina skatter,
alla sina räkningar och avgifter
och sköter rätt sin bokföring
så revisorerna får någonting att kontrollera
och att finna fel på, så att allting måste göras om

om någon minimal detalj försummats.
Ve dig då, du stackars usle drummel av försumlighet!
Mitt samhälle är bara till för att bestraffa dig
och tvinga dig till vad du icke vill,
och om du avviker, så får du fan för det
vad du än gör. Värst är det om du vågar tänka själv
och skriva egna tankar, poesi och böcker,
för då är du dödfödd och kan aldrig komma in i samhället.
Förlagen är ju bara till för att gå under genom refuseringstvånget
av all sann och vettig, ärlig och nyskapande litteratur,
de är förbjudna att uppmuntra någon
och skall helst från början kväva varje tillstymmelse till geni,
då jag kan endast tolerera medelmåttor
som anpassar sig till ramen,
modernismens okontroversiella obegriplighet,
nonsensetablissemangets nödvändiga tvångsinkompetens,
allt lättläst idiottrams, flams och flummeri,
och inom konsten bara allt abstrakt
som ej riskerar kontroversiell begriplighet.
Vi lever ju i Orwells sköna nya värld
och måste samvetsgrant anpassa oss därefter
så att allting runt tvångspressas in
i fyrkantig kubism av instängdhet och intighet
allt enligt mitt kontrollrecept av ofelbarhetsuveränitetssterilitet
där ingenting får sticka av förutan regulering
genom tvångsmedicinering, tvångströja och åtal.
Det är blott för nollorna att känna sig bekvämt tillfreds
här hemma i min sköna nya värld,
som aldrig kan bli något annat
än den bästa tänkbara av världar.

Idealismens förkastlighet

Trenne ting har styrt mitt liv,
som jag förblivit trogen till
fast omvärlden blott gett mig fan för det.

Det första är min kärlek:
jag blev alltid alltför kär och alltför lätt
och var min kärlek alltid trogen
som en däre i blind hopplös envishet.

Jag satte sanningen som livets högsta vattenmärke
medan omvärlden blott gav mig lögnens överhöghet
grymt bevisad genom orättvisan.

Slutligen var jag en dyrkare av skönheten,
ett hopplöst fall i denna fula värld,
där allt som ej är fult är satt på undantag,
utrotningshotat och förklarat i utdöende.

Har jag haft fel i denna trohet
mot så otidsenliga tre ting?
Det har man icke i så fall förmått bevisa
trots överväldigande kraftansträngningar
i Jantelagens efterföljds futilitet,
den fåfångaste och dummaste
av alla orättvisa lagar.

Skrynkliga vattenringar

Låt mig slippa se dem,
låt mig slippa höra dem,
dessa oegentligheters pinsamheter,
dessa missljud av kakafonier,
denna förställning och förvridning
av det rent naturliga
till teknisk vanställdhet.

Är då människan så degenererad
att allt hon kan göra av sitt ursprung,
naturen, sin moder och sitt arv
är att förstå det
intill dödlig oigenkännlighet?
Eller har jag fel i min uppfattning
att endast det naturliga är naturligt,
att endast själva livet är levande,
att konst är inte konst om den är konstig,
att musik är ej musik om den ej låter bra,
och att vattenringar skall vara runda?

Men människan har alltid yvts över sitt övermod
och prisar sig numera överlägsen
i sin konst att kunna med teknik
vanställa och oigenkännliggöra
allt som en gång var naturligt.

Den mystiska kontakten

Du kom från ingenstans
och lade fram ditt hjärta för mig
av den renaste kristall,
ett lysande kaleidoskop av bländande spiritualitet,
begåvning, älskvärdhet och ödmjukhet
och ständigt skiftande briljans,
likt en mångfacetterad diamant
med flera skiftningar än det finns färger.
Kommer jag att få behålla dig?
Eller är du blott en vindfläkt av en hägring,
glimten av en flyktig dröm,
ett självbedrägeri som alla andra?
Jag vill icke tvivla på dig ännu

och försöker därför ha dig kvar
med samma rätt som jag vill sova vidare
när en gång äntligen jag börjat drömma
om en ljuvlig verklighet på allvar.

Ditt dilemma

Du har aldrig sparat på dig själv
men alltid hänsynslöst förbrukat dig
som en ensidigt generös välgörare
som alltid velat dela allt av sig med andra
och för den skull aldrig fått ett eget riktigt liv
och ej heller därför kunnat se om något eget.
Detta är ditt stora plus och ditt livs rekommendation
som genom den ensidighetens generositet
till slut helt orättvist förvägrat dig en skälig lön.
Där sitter du i självförbrukningens ohyggligt svarta hål,
en fälla som de flesta övergoda och överbegåvade
med tiden strandar i som i den orättvisaste av fällor.
Men om man blott genomskådar dessa ödets mekanismer
är de då åtminstone maktlösa mot ens själ.

Kul julstrul

Vad gör det att det bara regnar hela julen?
Granen är lika grön och grann och barrar lika förbannat ändå.
Vad är en jul utan julgransbarr upp i halsen?
Tack vare barrplockningen varar julen ända fram till midsommar,
när det äntligen börjar gå mot mörkare tider och lida mot jul igen.
Vad är jul utan julbord varje dag,
så man får chansen att storkna flera gånger dagligen
och anledning till ständiga återvisiter på dass
för både munvighetsövningar och bakhåll?
Och vad är julefrid och julefröjd utan ordentligt snökaos,
så att vattnet fryser, strömmen går och bilen står
kvaddad av mekaniska köldskador hela julen?
När börjar vi äntligen gå mot mörkare tider och juletid igen?

Gåtan

Det är inget fel på dig fast alla dina skor tycks vara vänsterskor.
Det är inte ditt fel att slipsknuten gått i baklås.
Att du bara kör fel och kommer fel är helt normalt.
Förvånas inte över att allt vad du hör spränger dina öron.
Att du blir upprörd över minsta småsak är inte så konstigt.
Det hör till saken att man förföljs av punkteringsepidemier.
Konspirationerna finns överallt och alla är riktade mot dig.
Alla har fel och bara du har rätt.
Hela världen snurrar åt fel håll,
och ingenting stämmer längre.

Hur du än räknar blir alla summor fel och olika varje gång.
Du somnar när du inte ska och ligger vaken hela natten,
och ingen har så mycket att oro sig över som du.
Allt är helt naturligt, och du är bara utbränd
som alla andra blir förr eller senare.
Det är bara att acceptera,
och det enda du kan göra åt saken är ingenting,
ty alla åtgärder bara förvärrar tillståndet.
Kritiskt? Inte alls.
Vi skall alla den vägen vandra,
och vi har alla ett dike vid sidan av vägen
att kunna slå oss ned i vid behov.

Hårda bud på djupa vatten

Mitt i krisernas anstormningar
trampar man vatten i hotenas malstömmars ekorrhjul
och ser fram mot årsmötets Harmageddon som en giljotin
med sin tvättade hals.
Ej är det mycket att hoppas på
men mycket att stålsätta sig mot,
både järnbörd och jännätter, stålbad och durkslag.
I bästa fall klarar man av att uthärda det värsta
så att man överlever tills vidare i ännu en frist,
ännu en framflyttning av schavottbesöket,
det slutliga avträdetets snöpliga snörpning,
det äntliga avskedets lättnad,
när man kommer ut och blir fri
och man prisar sig salig för att ha kommit undan.

Grön vinter

Grådask och regnslask vareviga dag
frostnätter till midsommar
mörkt som i november
stormar och dån som i tropisk tyfon
går man ut med paraply blåser det avigt,
eller man blåser bort med det –
man vadar i trädgården,
gräsmattan är ett träsk,
kylan utomhus ger råhet inomhus,
man bara fryser hela sommaren,
och det regnar vareviga dag till förbannelse –
så går hela semestern,
som bara regnar bort och rinner ut i sanden –
surare kan det inte bli.
Vem var det som sa att nordisk sommar är den vackraste i världen?
Han måste ha haft en sjuklig förkärlek för regn
hela sommaren

Hemma i stimmet

Avgrundsdjupen döljer många fula fiskar.
Samma lugnt i bottenlösa gravar.
Bakom varje hörn lurar en glupsk och trilsk fisk
som döljer sig bakom attraktiva fasader
av ordning och anständighet, fernissa och parfym
för att dölja tänderna och girigheten.
Lita aldrig på en charmöring,
glada laxar bara stökar till det,
tonsillen ljuder inte alltid så vackert
och är mycket mer än en korsning mellan tonfisk och sill,
och ingen rom är mer försåtlig än löjrommen.
Fina fisken döljer många ben,
och ingen fisk är befri hur litet den än spatserar.
Oskyldigast är väl slamkryparen,
som bara döljer sig på botten och aldrig sticker upp
utom för att kolla läget med ögonen på skaft
så att det inte simmar förbi någon löjlig löja
utan att bjuda på ett glas löjrom,
så att fler än bara löjorna kan dra löje över sig.

Apropå...

Grävlingars gräsliga gräl i gruvliga gryt
grämer angränsande grannars grannsämjas grogrund
till vederlag för vädurars vedervärdiga väderlek
som släpps med slappaste lösslappthet.
Det gäller att inte hänga läpp för att man blir hängd
offentligt i den officiella orättvisans blindhets namn,
då man åtminstone kan sprattla ordentligt i snaran
till förtjusning för gamar, gorillor och grannar,
skräcködlor och andra drakar,
som bara drillar drucket när de vädrar skadeglädje –
låt oss inte glömma, att offentliga avrättningar
var forna tiders främsta folknöje
som alltid drog större massor till sig
än någonting mindre barbariskt, fult och gräsligt.
Vad vill jag därmed ha sagt?
Ju mindre sagt därom, desto bättre.

Invasion!

Det kan drabba vem som helst och drabbar vanligen oskyldiga.
De kommer i massor och ingenting kan hejda dem.
De kan komma vilken smygväg som helst,
och man märker dem inte förrän de är etablerade i en masskoloni av myriader.
Det värsta är lukten av dem: de sprider en sötaktig rutten stank
som i sin fränhet gör sig påmind överallt och sätter sig i kläderna.
Kommer de upp genom vasken från grannen?
Eller genom fönstret från någons försummade krukväxter?

Larvar de sig i kaffesumpen eller i avloppet?
En sak är säker: har man en enda banan svävar man i livsfara,
ty bananen är deras kärnenergi som utlöser deras kedjereaktion
som om den väl kommer i gång ingen mer kan stoppa.
Sedan är det bara att acceptera att man har bananflugor överallt och ge allt hopp
förlorat.
Sedan följer veckor av nödtvungna korståg under rigorösaste anticimexdisciplin:
allt måste plastas in, all mat, alla sopor, alla krukväxter, all frukt,
och slaget blir oändligt tålamodsprövande och tar aldrig slut.
Enda sättet att döda dem är nämligen en och en.
De är pyttesmå och pilsnabba.
Man måste jaga dem med förstöringsglas
och med lömskhet ta dem bakifrån
och därvid hålla andan,
så att de inte varnas av din andedräkt eller dina vibrationer.
Det är en lopparkusmardröm,
och så fort man tror sig ha segrat
dyker det upp nya kullar från ingenstans.
Det är världens äckligaste flygfä,
och det långa hårda kriget mot dem blir förödande och uppslitande
då ingen annan metod hjälper
än att överrumpla dem bakifrån en och en och hålla andan.

Paraplyparadigm

Jag är trött och vill inte längre leva,
ty jag har fått nog av trasiga paraplyer,
att alltid hamna mitt i blåsten
och utsättas för slagregn utan måtta
vars enda mening är att jävlas med människorna
utan anledning.
Jag är trött på alla slitna paraplyer
som bara spretar ut med sina stålskelett
åt alla håll
och aldrig skyddar,
ty blåsten tar en alltid bakifrån
och vränger ut och in på paraplyet
medan alla människor ser på och skrattar
åt ens väderbitna nakenhet,
ty ingen mänska är så naken
som ett offer för omänskligt slagregn
mitt i blåsten med ett trasigt paraply.

Bortkastad möda

Det dumaste slöseri man kan missbruka livet genom är att utsätta sig för risken att
ha tråkigt.

Vinteruppförsbacken

Vinteruppförsbacken har börjat
med snö och tö och blöt möda i förödande grötslask och halka,
så för ett steg framåt halkar man två steg bakåt
i uppförsbacken som aldrig tar slut
men bara blir längre hela tiden
i samma takt som dagarna blir kortare
och ljuset blir mörkare och mindre
för att till slut försvinna helt
bortom horisonten för vårt medvetande
som sjunker in i alkoholsäsongens
ständigt mer förmörkade bakfylla
där den sover ut i någon snödriva
för att vakna upp i fullständig slaskighet
när julen är över och räkningarna kommer....

Midvinterdikt.

Midvinternattens köld går tunga fjät
över gravarnas gravallvarliga tystnads hårdhet,
den svåraste av all sömn att vakna upp ur,
men plötsligt vänder dygnet på sin axel
och allt blir ljus och fröjd och hysterisk glädje
av bara farten efter dygnets totala helomvändning
med oöverskådliga psykologiska konsekvenser
för gemene mans fatalistiska midvinterhopplöshet
som plötsligt på en enda sekund vänds till motsatsen
bara genom den totala säkerhetens kunskap
om att vi nu går mot ljusare tider oavbrutet
i ett helt halvår framöver!
Plötsligt vaknar allting positivt upp till hysterisk glädjeyra
visserligen inte utan påbackning av nubben till sillen
och några supar välbehövlig whisky mot kallstarten,
vilket helt mirakulöst även vänder nya blad
i vänskapens innerlighets livsnödvändiga relationer,
det enda fullkomligt ovärderliga som livet egentligen har att erbjuda.

Klaga högt, mitt sjuka hjärta
över all din sjuka smärta
som förödande i vågors glöd
brister ut i klagan över sorg och död.
Rena flöden öser öden ner i döden
som gör rent hus genom vågors brus
som ej lämnar kvar ett enda hus.
Där levde de i sus och dus i paradiset ljus
när havet drog sig lugnt tillbaka
för att därpå förorsaka
syndaflodsförintelse i havets dåm och dom.
Men tyst! Där viskade en röst i lönndom
hemligen om farliga experiment

från ön Diego Garcia långt bortom haven.
Tyst! Om manipulativa element
kan laborera seismologiskt efter eget skön
så gagnas ingen mer av någon bön.
Då är det bäst att tiga mera intensivt än graven
med en tystnad mer öronbedövande än haven.

Paralysanalys

Som kvinnan i Nagasaki
uttryckslös och stel som en sten
inför det ofattbara helvetet
av bara rykande ruiner
av vad som en gång var hennes stad
står som en skugga av en zombie
och kan inte ens känna chocken.
Den är för ofattbar.
Den går inte att analysera.
Den går inte att acceptera.
Den går inte att känna,
utan man bara står där
som en uttryckslös staty
lika nollställd själv
som den totala förintelsens ruiner
av en hel värld av liv och känslor,
värme, mänsklighet och minnen
som plötsligt är lika bortblåsta
som om de aldrig någonsin funnits.
Man måste bli ruinerad själv
känslomässigt och psykologiskt
och inte ha någonting annat kvar
än den paralyserade urblåsta fasaden
med dess absolut nollställda tomhet.

Skrotaren, eller Bäst efter...

Bäst efter datum har jag passerat
någon gång i stenåldern av min ungdom
när jag alldeles för tidigt
överlevde mig själv
för att sedan dess bara skrota -
en gatsopare gör större nytta
än vad jag har gjort under mitt liv.
'Skrotare' är min enda hedervärda titel
och det enda jag har att vara stolt över
som en som efter baksmällan
kommer på den snilleblixten
att han blev bäst efter att ha överlevt sig själv.

Vad skiljer mänskorna från djuren?

Alla män är djur, påstår kvinnorna.
Ett uttalande omöjligt att jäva.
Men, ursäkta mig, är det inte möjligen så
att även alla kvinnor kan vara djur?
Är det inte möjligen så,
att även de dagligen måste pissa och skita
som alla djur?
Vad skiljer oss från djuren?
Det vet vi inte, om det är något alls,
ty föga vet vi om djurens tänkesätt,
vi har aldrig blivit kloka på deras grammatik,
vi vet att valar kan sjunga
och att fladdermöss hör bättre än vi,
vi vet inte hur djuren filosoferar,
men vi vet att de omedelbart reagerade
och stack till skogs upp i bergen
inför Tsunamikatastrofen
medan alla dumma människor bara såg på,
inklusive kvinnorna.
Om alla män är djur så är alla kvinnor det också,
men, ursäkta mig, jag tror nog och tycker nog
att djuren är ett bättre släkte än vi människor.

Landalasset

1. Natlig gata

Du gamla paradismiljö
av leriga gator och slitna fasader
med ruckel som lutar av hemtrevlighet
med atmosfären förtätad av den extrema idyllens charm
som gör dig mera ovärderlig än en slottspark
och mera tidlös och oförgänglig som miljö
just för att man prissgav dig åt grävskoporna....

2. Ekorn och Slinken

Här levde originalen
som blev en levande del av mijön
sammanväxta med den och oskiljaktiga från den,
en unik individualism frambesvärjd av en unik atmosfär
vars intimitet lade grogrund för sannsagor
om sällsamma ödens föreningar och tragedier
då de skingrades av grävskoporna utan ett spår....

3. Frälsningsarmén

Halleluja, tjosan och hejsan svejsan!
Här svänger det minsann om frälsningen!
Soppköket kokar för uteliggarna,
och kapellet står öppet för de hemlösa
dygnet runt med non-stop service,
allt i Jesu namn, hurra för honom!
Bättre och mer effektiv socialvård har aldrig funnits....

4. Källgatan

Fasaden flagar, förslumningen tilltar
allt enligt ägarnas-rivningsbolagens planer
som bara vill bli av med idyllens unika miljö
för att få bygga höghus och betongkamrar, som lönar sig
för säker isolering och ensamhetsodling åt hyresgästerna.
Men den gamla miljön lever kvar i minnena
och framstår som paradiset mot moderniteternas helvete....

5. Källgatan (2)

Vad betyder väl charmen i gamla hus
när steriliserad modernitet lönar sig bättre?
Vad betyder väl trivsel, idyll och mänsklig miljö
som ger anledning till gemenskap, samvaro och hemkänsla
när betongisoleringen i bunkers är så mycket mera lönsam?
Vad betyder väl mänsklighet mot pengar?
Det var den omänskliga frestelsen som utplånade Landala....

6. Snöskottningen

Snön klär stan i poesi
av renaste vithet och lugn
medan barnen festar med kälkar
och snöbollskrig utkämpas under skratt.
Ändå skottas den undan innan den töar
för trafikens skull
som bara kör över stadens poesi....

7. Graffiti

Någon fick en briljant idé:
måla över de fula brandväggarna!
Dessa började prydas med fresker,
och rivningshus nakna brandväggar blev till fester
av färg och glädje och roliga tillrop.
Graffiti är klotter och olagligt
men utgör understundom dock en fest för ögat....

8. Fyllot på backen

Vad spelar sängen för roll, bara man får sova?
Inte ens den eviga sömnen kan vara bättre.
Väck mig inte, ty jag sover den saliges sömn,
för vilken ingen ställning kan vara obekväm,
vare sig i kylan eller på bar backe;
ty fyllan och villan har vaggat mig till ro,
och jag kan inte sova bättre.

Mörkrets ljus

Vem behöver bekymra sig om sorg och depressioner
som har musiken?
Vad behövs för sol i vintermörker
när musikens själ är klarare än solen?
Vad behövs det väl för sprit och droger
när man kan berusa sig med ren musik
som därtill kräver klara hjärnor
samtidigt som den befriar dem från oklarhet?
Vad kan det finnas för ett högre livselixir
än den skönhet i musiken
som transcenderar allt ont och fult i världen
med en självklarhetens suveränitet?
Jag struntar i all världen och all mänskligheten
bara jag får behålla musiken i min själ
som mer tillräcklig än all mänsklig självtillräcklighet.

Ehecs häckelände

Det är inte alls roligt.
Det sipprar utan att man kan stänga kranen.
Det är värre än tortyren av en droppande kran,
ty kranen droppar i byxorna.
Dessutom stinker det,
och stanken är högst personlig
som man tar med sig vart man än går
och delar med vem man än träffar
hur litet man både själv och de önskar det.
Det är värre än en baksmälla,
ty den går inte över,
och man är helt handikappad
förvisad till en värre stol än rullstolen.
Kort sagt, det är inte roligt.

Den väderspännande Bush

"Självklart," sa Bush.
"Det finns ingen växthuseffekt
eftersom vi tjänar pengar på den."
Före elfte september fanns det inga terrorister heller
eftersom han tjänade pengar på dem.
Efter elfte september har det bara funnits terrorister
att bekämpa med alla vapen och medel
för vapenindustrin att tjäna pengar på
medan problemen med växthuseffekten kom i bakvatten
tills Katrina kom till New Orleans
och gjorde byxorna fulla med vatten för Bush.
Var är nu den växthuseffekt som inte fanns
så länge du tjänade pengar på dess odling?
Dess vinst har runnit ut i vattnet i New Orleans
och ligger där och stinker
med alla presidentens politiska otvättade kalsonger
medan han själv står med neddragna byxor
och är fullständigt hjälplös,
då han aldrig kunnat hjälpa andra än sig själv.

Vinterkräksjuka

Den är bara ett symptom
på vida hemskare syndrom,
det djupa vintermörkrets fasa
med dess mardrömsnätter utan tal
med trötthet som förlamar kropp och själ
och gör morgonsömnigheten till en sjukdom
så att det känns bättre att ej stiga upp mer.
Så låt mig då få sova
liksom björnen ut den hemska vintern
så att jag ej mer får vakna upp igen
förrän en vårsol börjar breda ut sig
över en långt vackrare och bättre värld,
ty ingen värld kan vara sämre
än en skandinavisk faktisk mardrömsvinter.

Ljusbrist

Jag kvävs av brist på ljus.
Vad hjälper lust att andas
när mörkret kväver en ändå?
Vad hjälper ljus i hus och juleljus
när ljuset utomhus lika förbannat
bara lyser med sin frånvaro?
"Man måste klara sig med själens ljus"
säger då den snusförnuftige
som om klyschor kunde hjälpa.
Om man inte har något ljus i själen då?

Och ännu mindre är något ljushuvud?
Dra på trissor med schablonerna,
jag går i ide så är jag av med verkligheten
och så får den vara så mörk den vill utan mig.
Allt snusförnuft till trots
tycks det bästa man kan göra åt saken
bara vara att äta och sova
och värma sig med snaps
i väntan på att mörkret skall ta slut....

Varför tar man droger
när man vet att det är destruktivt och dumt?
Varför super man och dekar ner sig
när man vet att konsekvenserna blir värre?
Därför att man vill må bättre,
och man tror man kan må bättre,
det är självbedrägeriet,
att man tror sig kunna göra det igenom alkohol och droger
då man faktiskt tillfälligt tycks göra det.
Som ett chanstagande är det riskabelt,
det är rysk roulette och ren hasard,
och risken för snedtändning och baksmälla är enorm.
Men varför inte, om man nu en gång har en chans
att faktiskt nå en liten lindring och må bättre
i gott sällskap helst, hur tillfälligt det än må vara...
Man kan ju ändå ej må sämre än man gör.

Depressionsfrosseri

Man får se det från den ljusa sidan.
Visst är det skoj att vara deprimerad.
Ingenting är roligare än att tycka synd om sig själv.
Man kan ju faktiskt frossa i alla sina misslyckanden,
sina ständigt tilltagande gråa hår,
sin ständigt växande last av tragedier,
sin oupphörliga olycka
och allt ont i detta liv,
vars gräslighet ju oupphörligt växer —
livets enda fullkomligt säkra ständiga tillväxt.
Så stör inte mina olyckor,
låt dem bara hagla över mig,
tragediernas njutbarhet är utan gränser,
och den som inte drabbats av katastrofer
har aldrig fått känna att han lever.

Dikt som bikt - avbrott för utbrott

Skrälingars skrikiga skräll
skräder stursk skurks skroderande gnäll
över myllrande mullrande mulliga mullors

skrymmande skrymtande skrupler.
Skralt skrål och skruvat skryt
städslar strulet och striglar strängheten
i struptygelns strapatserande stramhet.
Skammen skanderar med skångrande skämt
som skallar skandalöst i skolan bestämt
i skolkningens tecken - skojet är stämt
i bombningens tecken - läget är spänt,
då mullornas myspys nu är malplacerat,
som en annan bov i bombens turban
nu satt sin sista tulipan.

Happy days are here again

Allt dravel förgås,
men det kommer igen!
Gratis granskas gravarnes gravade lax
för lyxlaxerande lackskorspedanters läskiga flax
när plasksäsongen kommer strax
med maxat saxat fax om mera krax
i buskarna, när grönskan snart prunkande
inleder allmänt klunkande.

Under isen

Vad gör det att man är drunknad?
Vad gör det att man är inmurad
av vinterns förödande stenkrossmassivitet
med bara haverier att skörda
längs en korsväg av katastrofer?
Vad gör det att man är inlagd
i malpåse till sängs med allting rinnande
och rösten drunknad i rosslande kaskader
av heshetens slemmiga spyor
och all annan inpyrd läbbighet?
Vad gör det att man är handikappad
till oigenkännlighet
och till fullständig handlingsförlamning,
när man ändå måste gå vidare
och förr eller senare en dag
åtminstone spränga den lägrande isen
och bara flöda ut
i gränslösa islossningslaviner.

Alaska

Vem behöver åka till Alaska
för att guld ur floden vaska
när han hemma kan gå kring och plaska
mödosamt i gatumodden traska

utan att behöva raska,
- det är bara att gå på och slaska,
man kan ta det lugnt och bara maska,
alltid har man någonting i taska,
och framför allt så har man guld i flaska.

Trädgråtaren

Det gör ont när träden gråter,
ondare än när tårar flödar,
ty den största smärtan kan inte gråtas ut.
Idag gråter alla världens träd,
ty de orkar inte hålla ut
och upprätthålla världens syretillförsel
åt en mänsklighet som bara slaktar dem
och reducerar dem till kalhyggen och öknar.
Hur kan de då försörja världens syrebehov?
Men människan slaktar hellre skogar
än fattar att hon behöver frisk luft.
Därför är det bästa man kan göra i världen
att plantera ett träd.
Om tillräckligt många gör det
kanske vi kan få nya skogar och överleva.

Skamliga skalmar

Glasögon skramlar
var gång man ser nedåt
och de faller i backen
så att man får leta
och tvingas ner på alla fyra
för att böka i dammet,
allt för skamliga skalmars skull
som bara skallrar och lossnar.

Illaluktande farbröder

Bästa kännetecknet för en ungsman är att han luktar,
och ju äldre han är, desto mera.
Å andra sidan, alla de som parfymar sig,
gör de det ej bara för att dölja sina lukter?
Uppfanns inte parfymen
för att maskera hur man egentligen luktar?
En viss Süsskind hade mycket att säga om saken.
Andra menar, att man bara luktar desto bättre
ju mera naturligt man luktar.
Och förvisso är alla naturliga dofter behagliga.
Även svett kan lukta gott om den bara är äkta
och frisk och färsk och inte inpyrd och intorkad.
Så sensmoralen av denna utredning är,

att man aldrig kan lukta illa om man luktar naturligt,
men att man nog kan tvätta både sig själv och sina kläder.

Organisk organisation

Organiserade organister
kan man kanske kalla dem,
dessa som sköter den delikata affärsrulljanssen
med otroliga förtjänster,
då ingenting är värdefullare än ens organ,
eller andras, om man behöver dem.
Problemet är, om man behöver andras,
att de måste transplanteras,
och att deras ägare inte frivilligt avstår från dem,
åtminstone inte medan de är i livet.
Så hur löser man det problemet?
Kinesernas patentrösning är enkel.
Ej önskvärda folkgrupper isoleras,
främst meditationsidkare enligt systemet Falun Gong,
helst i rymningssäkra koncentrationsläger utan insyn
där myndigheterna fritt kan hantera internerna
efter eget skön och utan risk för upptäckt;
och vill internerna då inte frivilligt avstå sina organ,
typ njurar, lever, galla och annat sådant,
får de helt enkelt dö först.
En lönsam affär för Kinas kommunistiska parti
helt i linje med dess hängivelse åt kapitalismen.
Vilka är då denna organistiska maffias tacksamma kunder?
Väst, naturligtvis, med sina öppna obegränsade marknader,
som alltid demokratiskt entusiastiskt
stöttat alla lönsamma diktaturer.

Hälsosamma depressioner

Man måste kunna nå botten för att kunna nå toppen.
Det låter som en floskel och är det också,
men som med alla floskler ligger det något i det.
Tunneln leder till ljuset,
den djupaste natt bara förbereder dagen,
döden är en metamorfos till livet,
ödets brunnar är till för att man ska få något att göra,
det vill säga ett fasligt arbete med att ta sig ur dem,
som kan ta hela livet och längre,
och skymningen liksom döden är vackrare ju längre den varar.
Kort sagt, man kan inte orda nog om saken.
Döden står alltid för dörren,
men en dörr är alltid till för att öppnas.

Kreativitetens glädje och galenskap

Det blir lätt hysteriskt,
och blir det bara lite lätt hysteriskt
blir det gärna helt hysteriskt,
och sedan är det bara att låta det skena.
Ingen nödbroms på tåget,
och skam den som ger sig!
Ingenting kan stoppa den,
och allra minst kan den stoppas i munnen.
Urbullningen blir total
tills man med ett sista nödrop slocknar
och drunknar i drömmar om drönares drösdramatik
bland dravidiska drusers dränerade drakar.

Andra sidan

Problemet med den andra sidan,
om man en gång fått kontakt med den,
är att man sedan måste öppna tredje sidan
och läsa fjärde sidan
och så vidare
tills man gör en härresande upptäckt:
romanen slutar aldrig!
Där börjar den verkliga skrällen.
Sedan blir man aldrig av med den,
romanen alltså,
som aldrig tar slut
och som man aldrig kommer ut ur
då man själv blir en av protagonisterna....
Huuuu!

Gubbe med rulator

Det är rätt, ge dom vad dom tål!
Ingen fan ska här köra i vägen för mig!
Jag har väl rätt att komma fram jag också!
Gubben med rulator på skakiga ben
vaggade fram över övergångsstället
och struntade blankt i det röda ljuset -
alla bilar fick stanna.
Det är rätt, gå ännu långsammare,
stanna upp hela trafiken och ta god tid på dig,
ingenting tvingar dig att hinna över gatan idag,
och du har större rätt att gå över gatan
med rulator hur långsamt du vill
och mot alla världens rödaste trafikljus
än vad någon bilist har att förgifta atmosfären
och hela världsmiljön med sina förbannade avgasmaskiner.

Finska missionen i Masthugget

En kyrka hade inte kunnat användas bättre.
Soppkök för uteliggarna, vänlighet och värme för alla,
dagligt öppet hus med högt till tak
med piano och orgel i bakgrunden,
god mat till symboliskt pris,
Göteborgs intressantaste människor som stamgäster
dagligen, en oas för allt löst och olöst folk,
hjärtrum och stjärtrum utan restriktioner,
bara medmänsklighet och ingen myndighet,
kort sagt, - kunde en kyrka användas bättre?
När en kyrkoherde i Masthugget för första gången
föreslog att kyrkan skulle öppnas för uteliggare
möttes han bara av kyrkorådets negativa myndighets
kompakta och hopplöst intoleranta motstånd.
Sedan dess har uteliggarna mångdubblats
och några kyrkorådspatriarker lyckats tänka om
till fromma för både kyrka, menighet och mänsklighet.

Det är hårt att vara nykter

Det är hårt att vara på torken jämt
och tvingas till strängaste stramhet av plikterna
för ordningens strapatserande strikthets skull,
varför man ibland måste fly,
besinningslöst, så långt bort som möjligt
från allt vad ordning och ära och redlighet heter;
och vad en sådan frihet då är hälsosam
i all sin blinda förryckthet!
Låt mig hellre såras i flykten med vingarna utbredda
i olaglig frihets förbjudna martyrium
än att torka ihjäl i plikternas dårhus
bland etablerade mumier som tror sig höra hemma där.

Veliga fruntimmer

De köar för att få ställa till med oreda
och propsar samtidigt på sin fullkomliga oskuld
medan de släpar på sina garderober fulla med skelett
av avgrunder av olika "ex" utan tal
som haft med sig barn in i förhållanden
av tidigare avlagda fruar
som de nya inte har en aning om
och aldrig får veta något om
medan de ärvda barnen
ständigt får byta mamma
som blir allt veligare
ju senare de kommer in i bilden,

Ty det skall ett veligt fruntimmer till
för att falla för en slarvig fader
som tappat eller skrotat sin fru.

Kolingens frieri

Välkommen till mitt råttbo.
Det är väl ingen risk att du skulle acceptera en inbjudan?
Jag har ju faktiskt ingenting att bjuda på
och inte ens en säng att ligga i,
för jag ligger ju bra på golvet.
Du får stå ut med mina ovanor,
för dom får jag ju stå ut med själv,
då jag ju måste börja varje dag
med att brottas med mitt handikapp
för att alls komma på fötter.
Men jag behöver någon som tvättar åt mig,
för det orkar jag aldrig göra själv.
Jag behöver någon som byter mina kalsonger,
för dom är för skitiga för att jag skulle göra det själv.
Inte heller har jag mycket kärlek att bjuda på,
för all min kärlek går åt till flaskan.
Det gör mig visserligen öm och go',
sådant kan jag bjuda på hur mycket som helst,
men det leder ingenstans
då det bara slutar med fåneri.
Så det är lika bra vi glömmet hela saken.
Låt mig bara snusa i mitt hörn
så blir jag kanske nykter någon gång
så jag slipper plåga gatunymfer
med ett gagnlöst frieri.

Sex utan kärlek? - avlyssnat

"Sex utan kärlek?
Som tillfredsställelse av rent naturbehov?
Varför inte?
Sex är ju inte mer än att använda organet för dess naturliga ändamål,
och vad spelar väl känslorna eller könet då för roll?
Vad spelar det då för roll vem man har sex med?
Ju fler, desto bättre,
och det räcker med en gång per skalle,
så får man dessutom omväxling varje gång,
så kan man glömma alla dom förbrukade genast.
Sex är ju inte värre än att skita och pissa,
rent vetenskapligt sett,
och blanda för all del inte in några känslor,
och om någon då blir havande av misstag,
så är det hennes eget fel -
så mycket värre för henne!
Kör hårt!

Och det har ju afrikanerna levat högt på,
att Aids bara är rena bluffen.
Det är bara att tvätta sig,
så kan man ta nästa."

Kärlek utan sex?

Varför inte? Hellre det,
då all kärlek börjar utan sex
och då den vanligen slutar med sex som ballar ur.
Kärleken börjar med vänskap
och slutar aldrig förrän vänskapen tar slut.
Alltså är vänskapen viktigare,
då allt kan byggas på den
men ingenting kan byggas på sex allenast.
Låt sexualdårarna runka i motvind
och knulla ihjäl sig med analsex
och frossa fåfängt i sexismens morbiditet
som aldrig kan vara något annat
än missbruk av det liv som gavs oss
för att vi skulle utnyttja det konstruktivt.